HET LEVEN van een Loser

Wegwezen

MEER DAN 2 MILJOEN BOEKEN VERKOCHT

Jeff Kinney

Boeken over Bram:

Het leven van een Loser (deel 1)

Vette pech! (deel 2)

Bekijk het maar! (deel 3)

Een hondenleven (deel 4)

Niet te doen! (deel 5)

Geen paniek! (deel 6)

Zwaar de klos! (deel 7)

Gedumpt (deel 8)

Flutvakantie (deel 9)

ff offline (deel 10)

Drie keer niks (deel 11)

Wegwezen (deel 12)

Jouw leven als Loser

Niet te filmen!

Achter de schermen

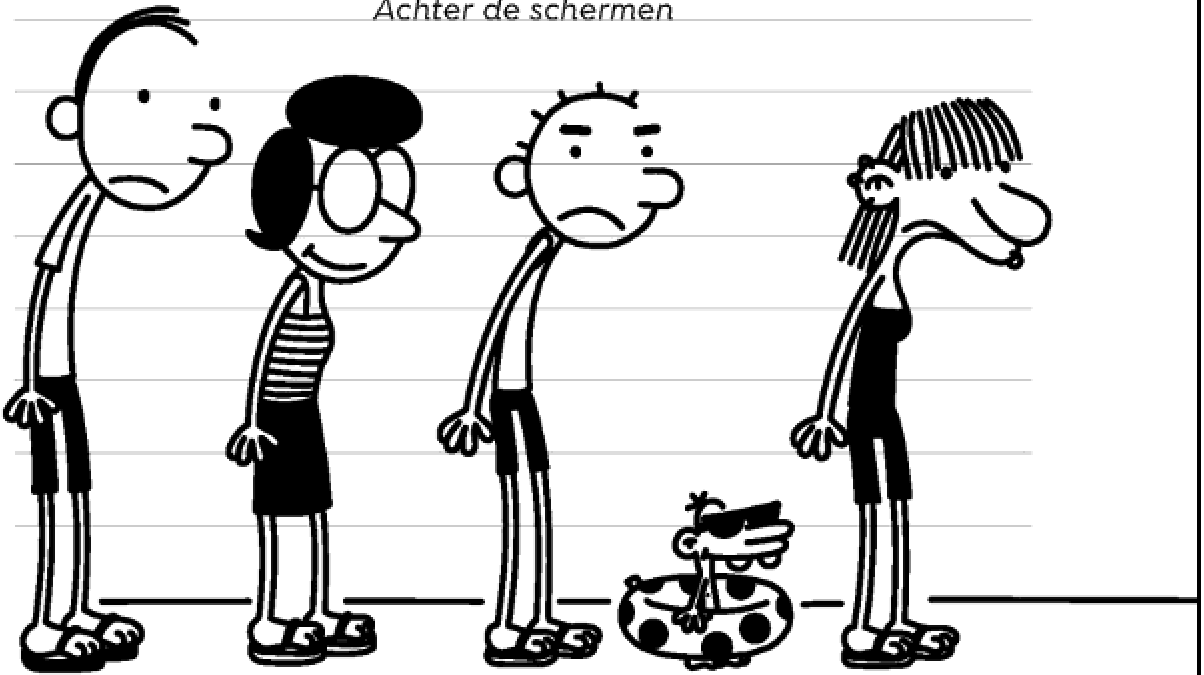

HET LEVEN van een Loser

Wegwezen

door Jeff Kinney

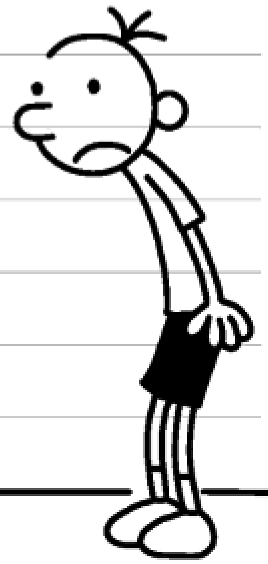

De Fontein Jeugd

www.graphic-novels.nl
www.hetlevenvaneenloser.nl

Oorspronkelijke titel: *Diary of a Wimpy Kid – The Getaway*
First published in the English language in 2017 by Amulet Books,
an imprint of ABRAMS, New York

Wimpy Kid text and illustrations copyright © 2017 Wimpy Kid, Inc.
DIARY OF A WIMPY KID®, WIMPY KID™, and the Greg Heffley design™
are trademarks of Wimpy Kid, Inc. All rights reserved.

Book design by Jeff Kinney
Cover design by Chad W. Beckerman and Jeff Kinney

Voor deze uitgave:
© 2018 Uitgeverij De Fontein, Utrecht
Vertaling: Hanneke Majoor
Omslagafbeelding en illustraties: Jeff Kinney – Wimpy Kid Inc.
Omslagontwerp en grafische verzorging: Bert Holtkamp

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN 978 90 261 4264 2 (e-book 978 90 261 4267 3)
NUR 283, 284

VOOR ANNIE

DECEMBER

Zondag

Het moeilijkste is altijd om te doen alsof je BLIJ voor mensen bent als ze je over hun vakantie vertellen. Omdat het gewoon niet leuk is om te horen wat voor lol je zelf NIET hebt gehad.

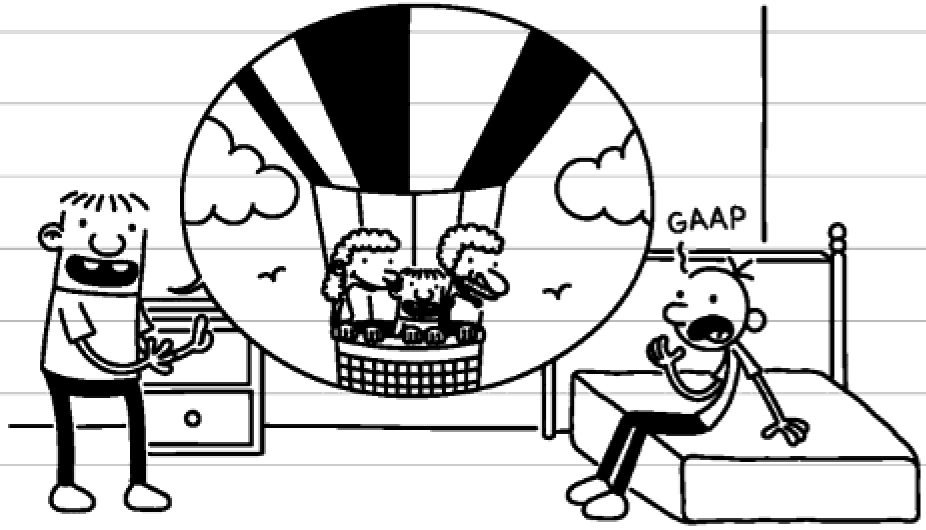

Ik wil alleen maar horen over vakanties waarbij dingen FOUT zijn gegaan. Dan hoef ik er niet van te balen dat ik iets gemist heb.

Nou, mijn familie is net terug van vakantie en geloof me, als ik thuis had kunnen blijven, had ik het GEDAAN. Maar ik had geen keus.

Een paar weken geleden was er nog GEEN SPRAKE VAN dat we op vakantie zouden gaan. Het was een heel normale decembermaand en ik keek echt uit naar Kerstmis.

Maar pap en mam schoten helemaal in de stress van alles wat we nog moesten doen voor de feestdagen. We waren VEEL te laat met het versieren van het huis en alles wat mis kon gaan, ging ook mis.

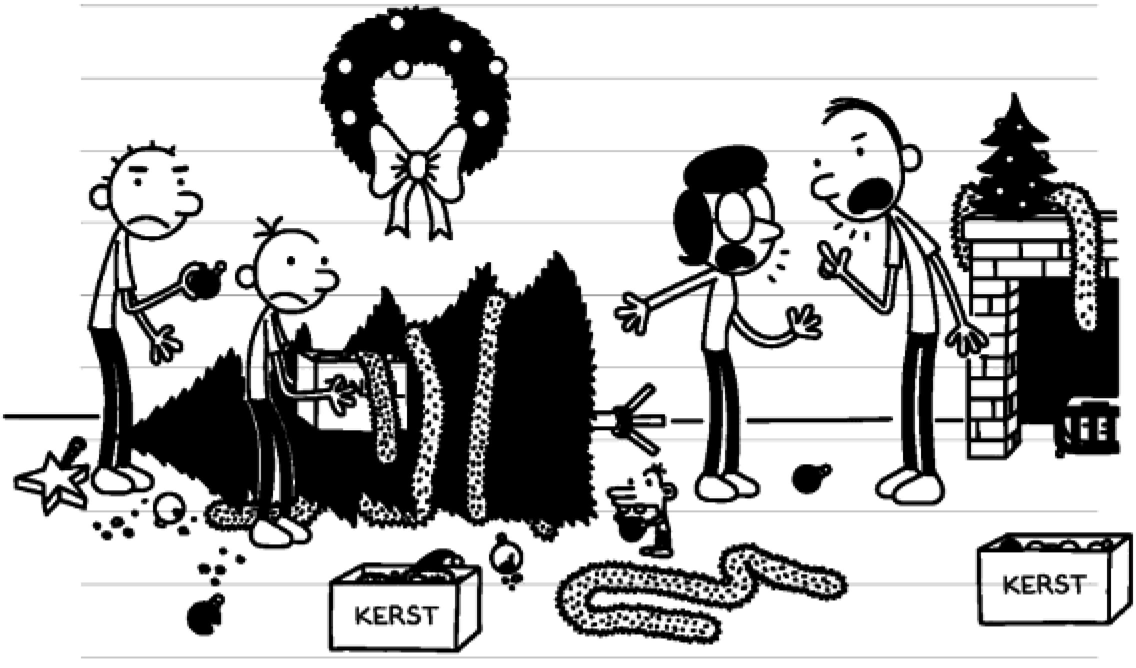

We hadden alles heus wel afgekregen voor kerst. Maar toen kwam er een reclame op tv die onze kerstvakantie HELEMAAL op zijn kop zette.

Het filmpje ging over Isla de Corales, het eiland waar pap en mam naartoe zijn geweest op huwelijksreis. En dat weet ik omdat ze altijd beginnen te zoenen als er een reclame over dat eiland op tv komt.

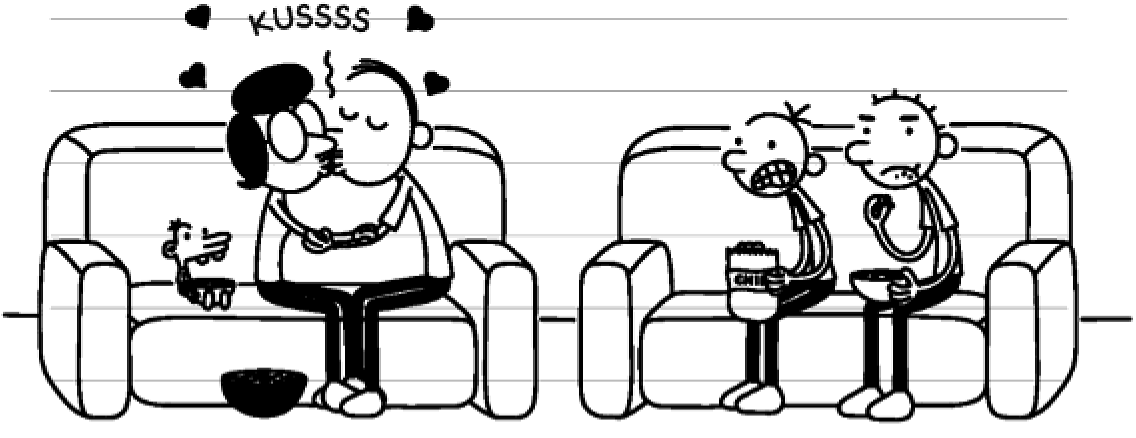

Ik krijg een raar gevoel als ik aan pap en mam denk voordat wij er waren. En dat zou niet HOEVEN als mam niet ieder jaar op hun trouwdag de foto's van hun huwelijksreis tevoorschijn haalde.

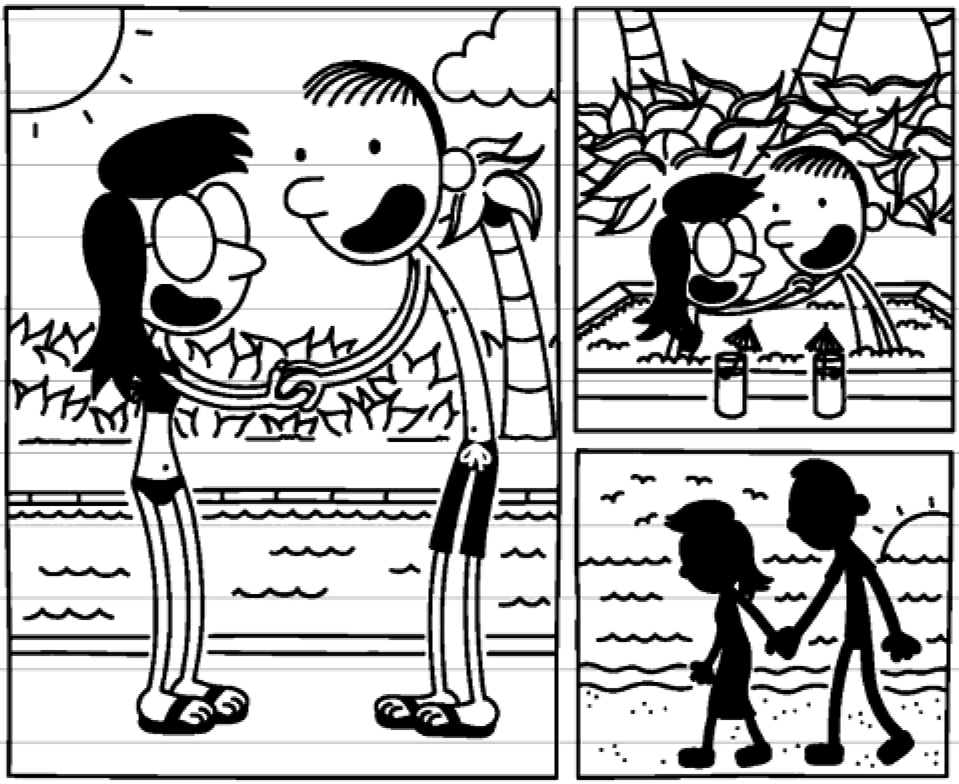

De avond nadat we die reclame hadden gezien, kwamen pap en mam met de mededeling dat we Kerstmis dit jaar zouden SKIPPEN en in plaats daarvan naar Isla de Corales zouden gaan.

Toen ik vroeg hoe we onze cadeaus mee moesten nemen, zei mam dat de vakantie ons cadeau WAS.

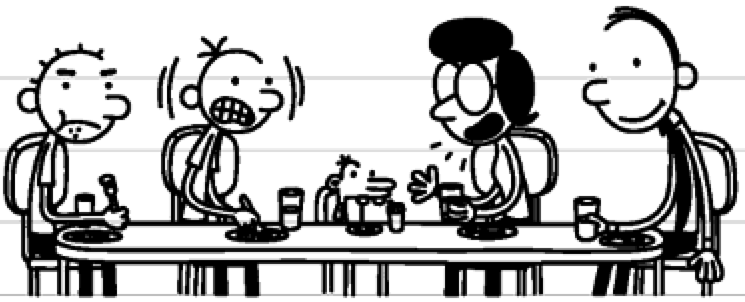

Dat klonk als een VRESELIJK idee, en ik was verbaasd dat pap het ermee eens was. Hij vindt het niet fijn om veel geld uit te geven, en dat resort moest wel een FORTUIN kosten. Maar hij zei dat hij het koude weer zat was en naar de warmte wilde.

Persoonlijk heb ik geen problemen met koud weer. Hoe slechter het weer is, hoe gelukkiger ik ben.

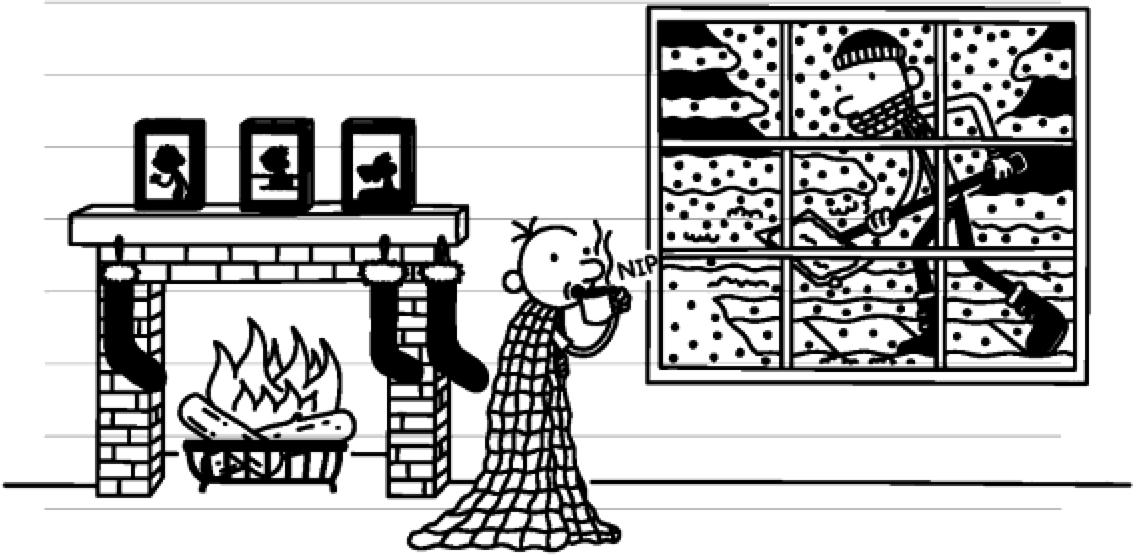

Ik dacht dat Max en Rick me wel zouden helpen om pap en mam op andere gedachten te brengen, maar aan die lui had ik helemaal NIKS.

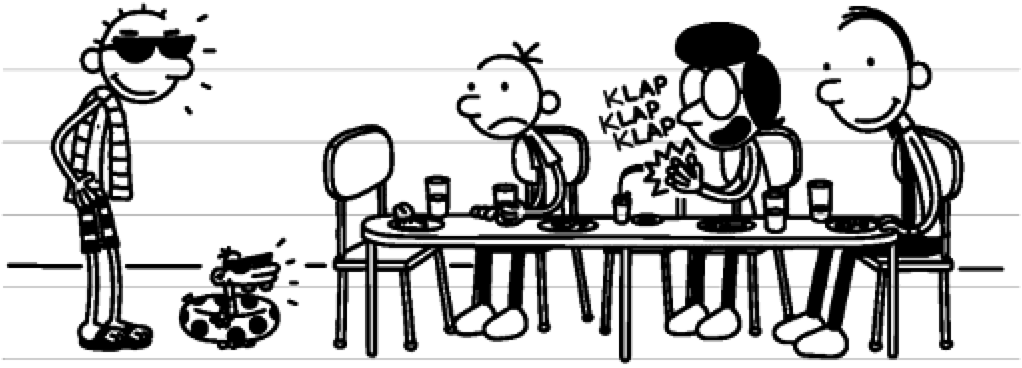

Dus ik moest accepteren dat we geen normale kerst thuis zouden krijgen. Maar wat ik ECHT niet leuk vond was dat we erheen moesten VLIEGEN. Ik had nog nooit in een VLIEGTUIG gezeten en ik vond het geen fijn idee om mezelf in een metalen buis op te sluiten.

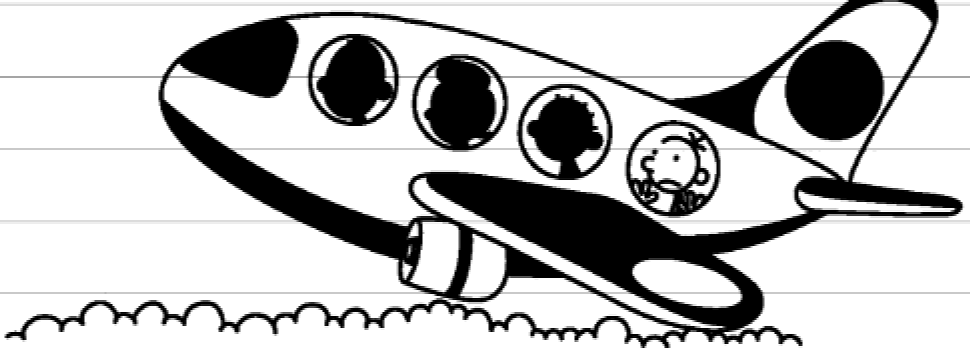

Maar blijkbaar maakte niemand ANDERS zich zorgen en twee weken later, op de avond waarop we anders altijd onze sokken ophangen en bij het haardvuur naar kerstprogramma's kijken, pakten we onze koffers in voor de vlucht naar het eiland.

Maandag

Op de dag voor kerst gingen we 's ochtends om acht uur weg. Pap was nogal gestrest, want die had een uur EERDER weg gewild, maar mam zei dat hij zich aanstelde en dat we ruim op tijd op het vliegveld zouden zijn.

Het was iets van zes graden onder nul buiten, maar Rick had zijn vakantiekleren al aan.

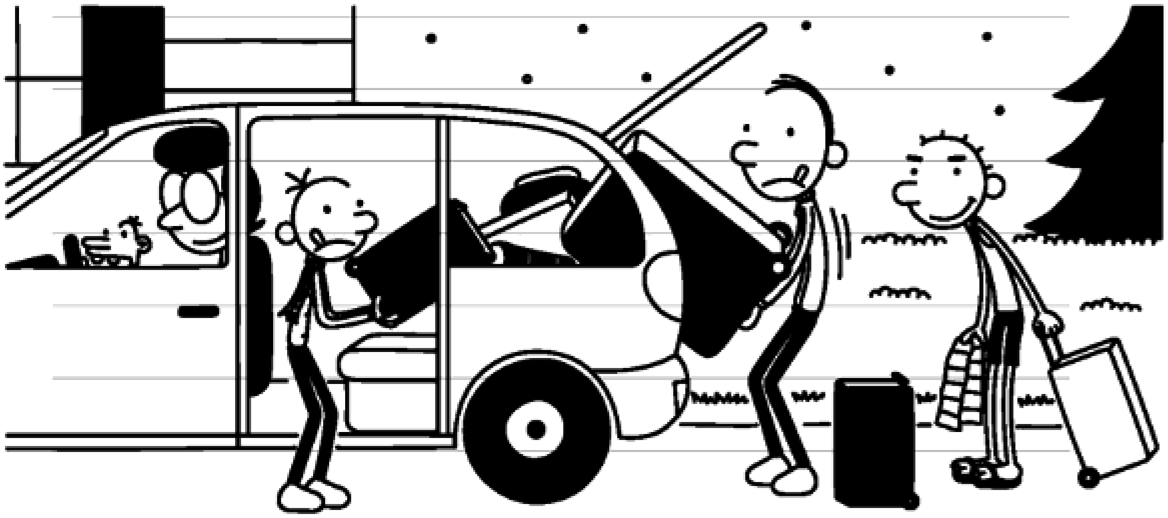

Pap kreeg uiteindelijk gelijk, we hadden eerder weg moeten gaan. Blijkbaar is de dag voor kerst een van de drukste reisdagen van het jaar, dus de wegen waren OVERVOL met mensen die met de auto op familiebezoek gingen. En niemand leek erg in kerststemming.

Het werd nog erger toen het begon te SNEEUWEN. Daarna reed iedereen met een slakkengang. Pap en mam ruzieden over de tijd waarop we hadden moeten vertrekken, en pap miste bijna de afslag naar het vliegveld. Hij moest drie rijbanen opschuiven, en dat zag er niet makkelijk uit.

Eenmaal op het vliegveld, bleek de grootste parkeerplaats vol. We moesten dus op een andere plek parkeren, veel verder weg. Pap zei dat hij ons voor de deur zou afzetten en naar ons toe zou komen zodra hij de auto geparkeerd had.

Voor de terminal was het een COMPLETE chaos. We probeerden onze koffers uit te laden, maar de politie liet niemand langer dan dertig seconden stoppen. En die stress maakte alles alleen maar erger.

Ik moest de auto weer in, zodat ik pap met de rest van de bagage kon helpen. Normaal gesproken doet Rick dat soort dingen, maar hij had zomerkleren aan, dus hij kwam eronderuit.

En daar had hij GELUK mee. Toen we bij de slagboom van het parkeerterrein kwamen, kon pap vanuit zijn raampje niet bij de automaat. Dus moest ik de auto uit om het kaartje te pakken.

Helaas zag ik de enorme plas gesmolten sneeuw aan mijn kant van de auto pas toen het al te laat was.

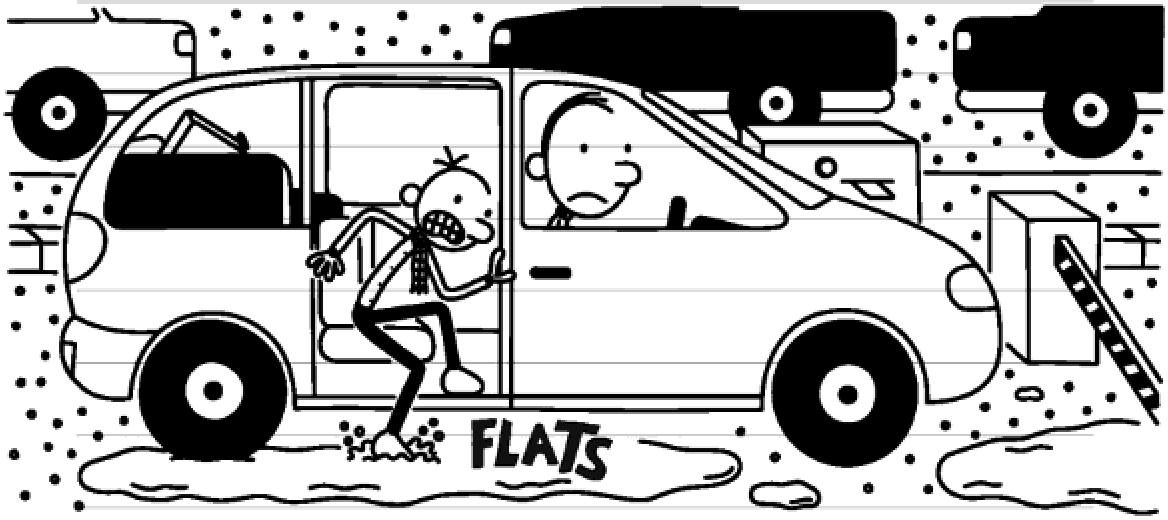

Toen we geparkeerd hadden, rolden we onze koffers naar de bushalte, en dat was geen pretje.

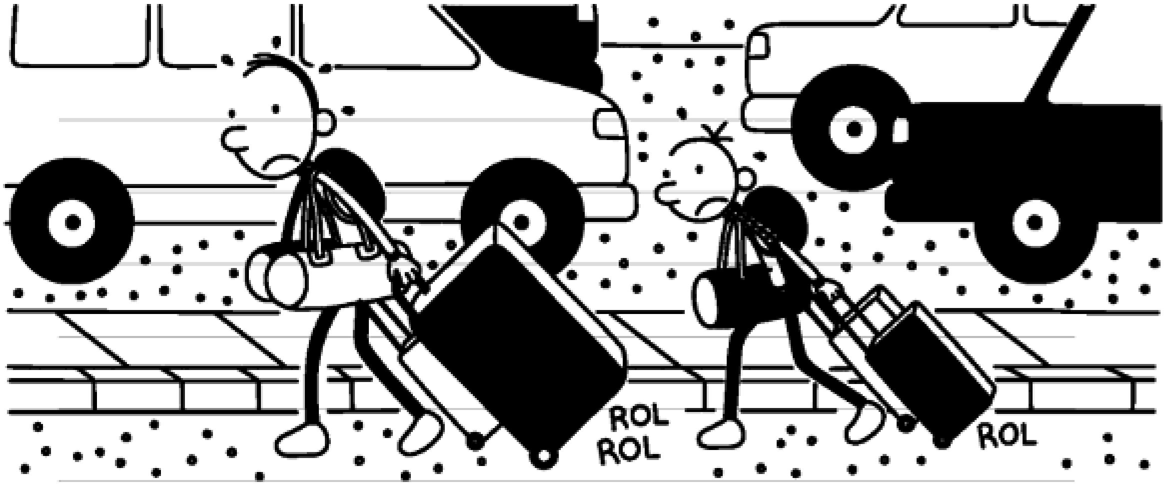

Op het bord stond dat de bus naar de terminal elke tien minuten kwam. Maar er was geen plek meer voor ons in het bushokje, dus wij moesten buiten in de vrieskou wachten.

Na twintig minuten was er nog geen bus te bekennen, en pap werd bang dat we te laat zouden komen. Hij zei dat we dan maar moesten LOPEN naar de terminal, zo'n anderhalve kilometer verderop.

Ik had pap anders wel overgehaald om nog wat langer te wachten, maar mijn sok veranderde langzaam in ijs en ik wilde geen bevroren tenen.

En ja hoor, we waren nog geen dertig meter bij de halte vandaan of daar kwam de bus aan. We probeerden de chauffeur tegen te houden, maar hij reed ons gewoon voorbij.

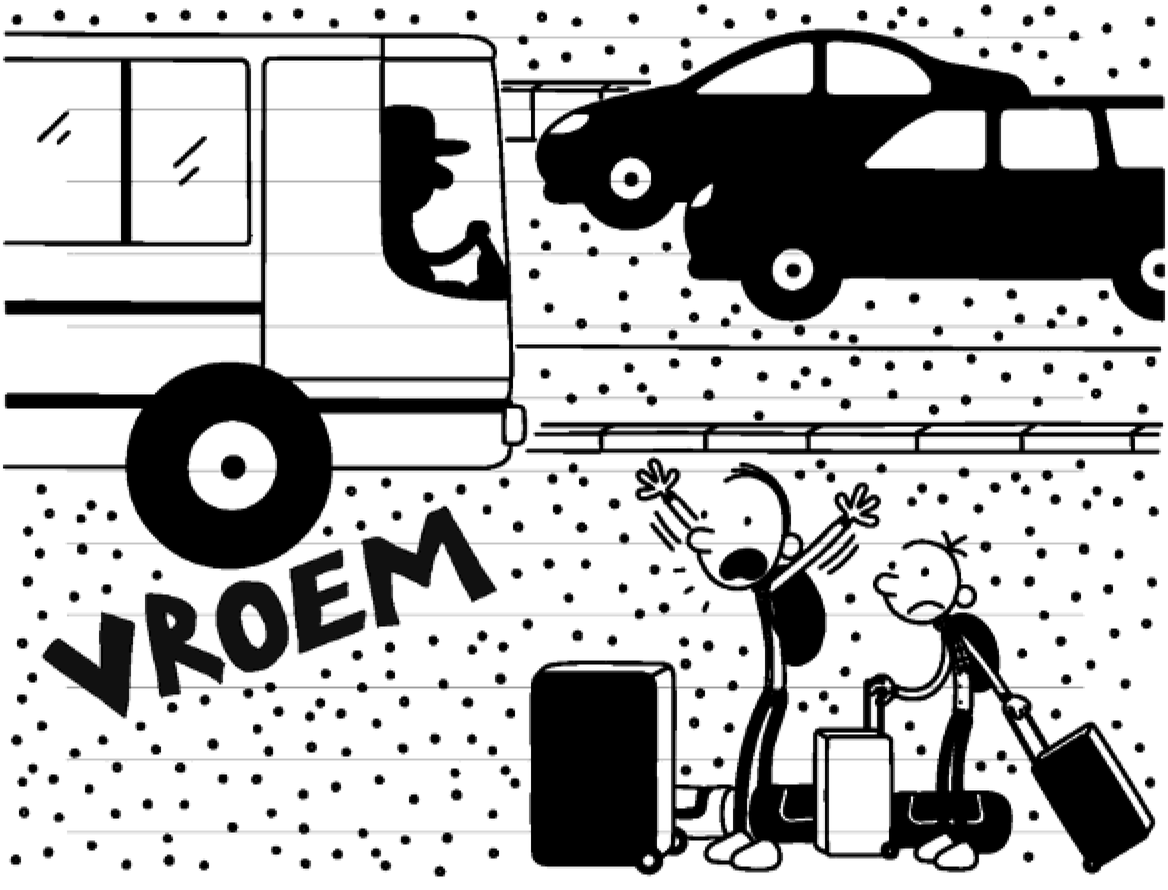

Dus we RENDEN terug naar de halte, maar we waren te laat.

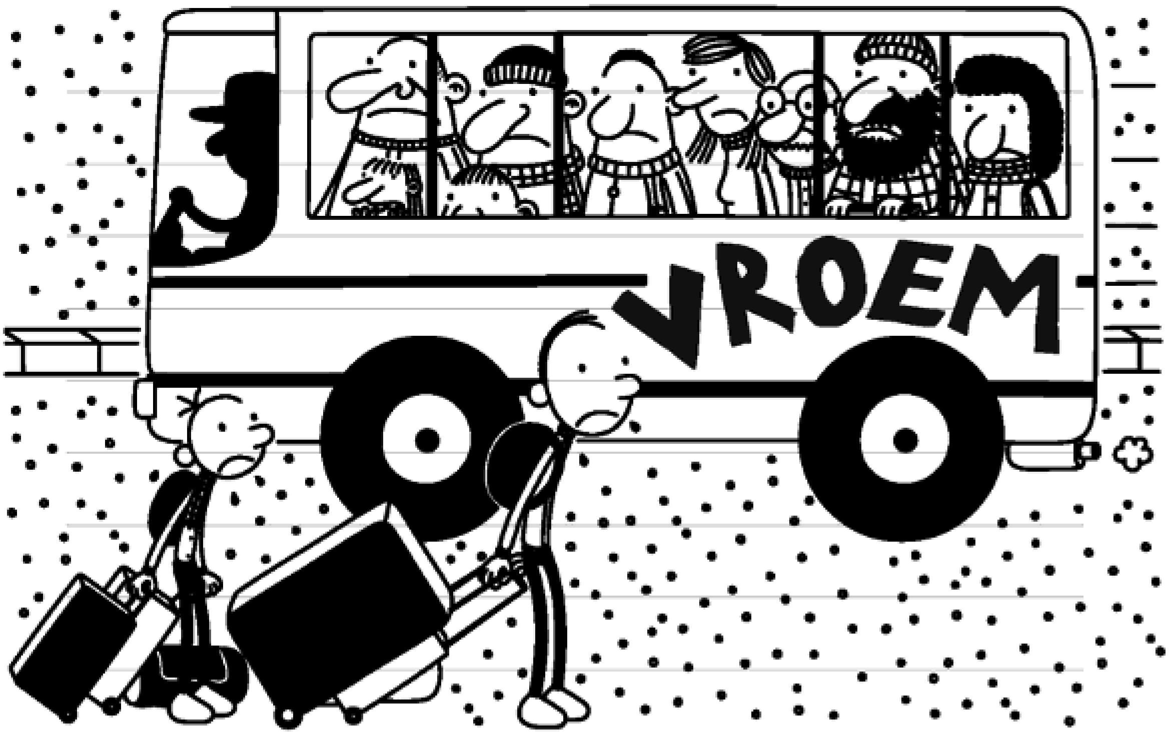

Nu was pap echt bang dat we onze vlucht zouden missen. Ik zei dat het misschien helemaal niet zo ERG was als we onze vlucht misten, maar hij leek niet in de stemming om naar me te luisteren.

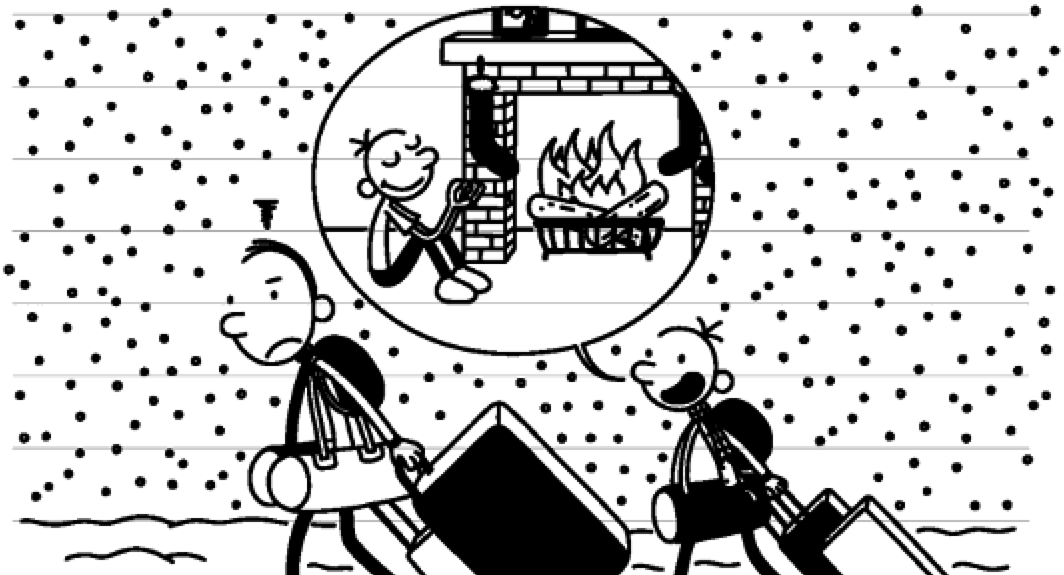

Toen we bij de terminal aankwamen, waren we allebei drijfnat en ongelukkig. Dus pap werd ECHT kwaad toen we bijna werden aangereden op het zebrapad, en dat liet hij de chauffeur weten ook.

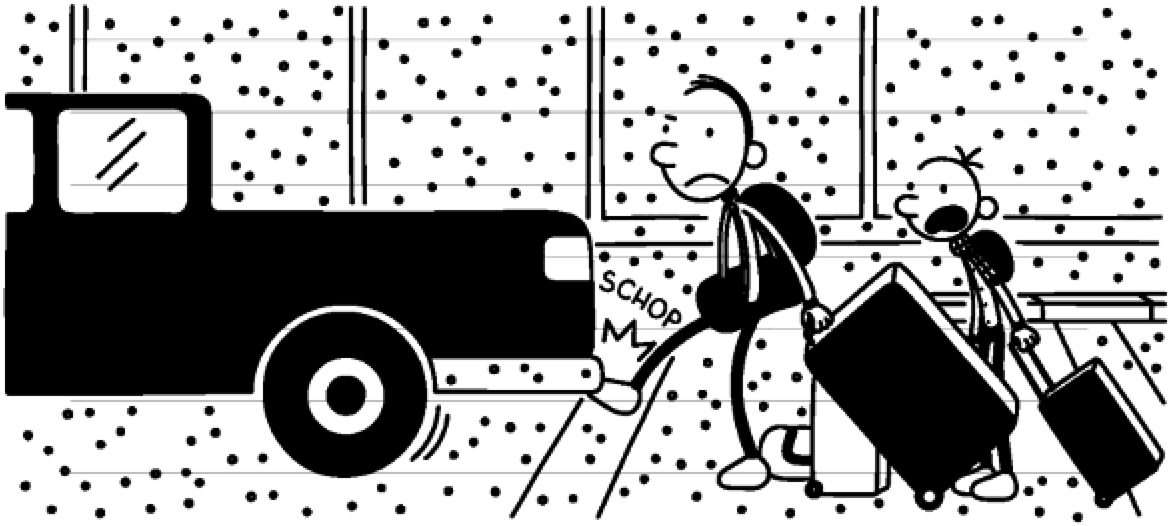

Maar toen werd de BESTUURDER kwaad. Hij zette zijn auto aan de kant en stapte uit.

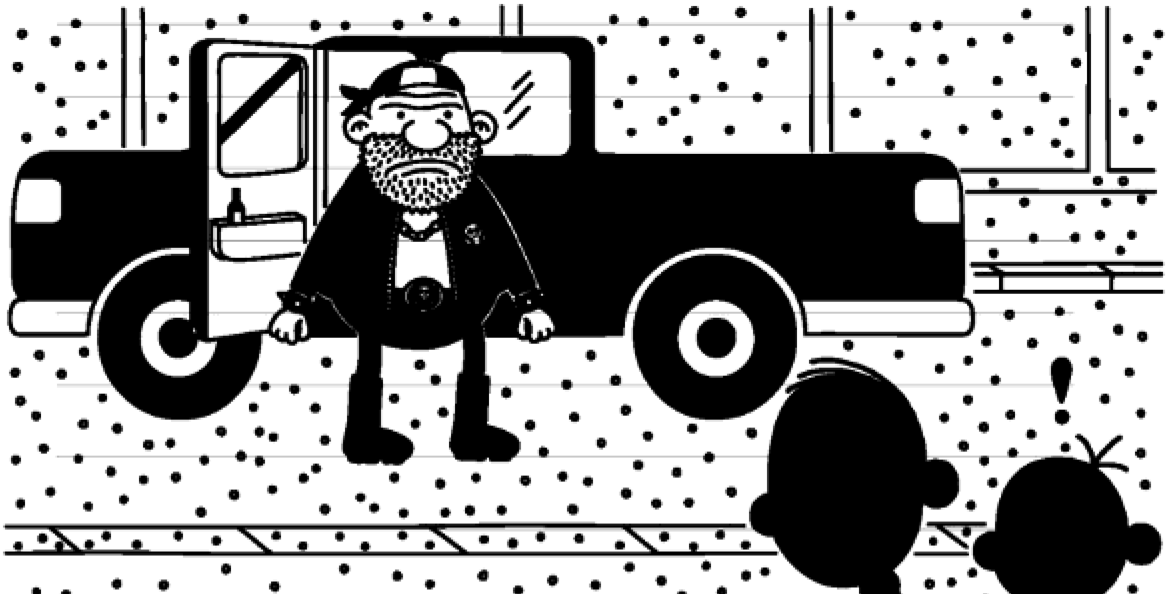

We bleven niet op die gast wachten om het uit te praten. We renden de andere kant op en verstopten ons tussen een groepje mensen op de stoep tot de kust veilig was.

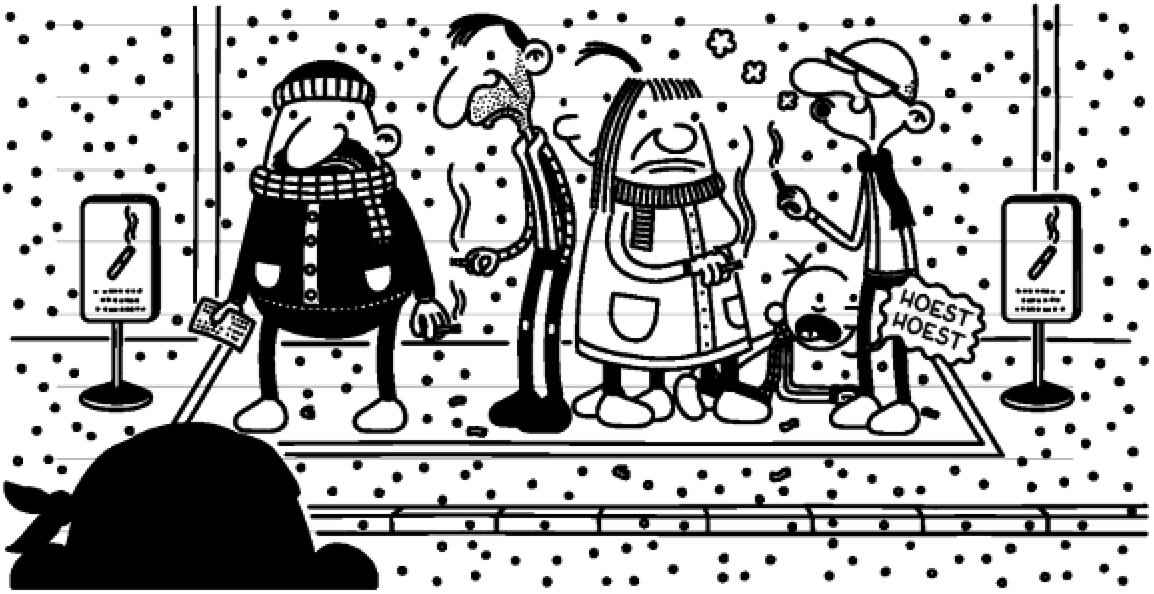

Pap zei dat ik hier wat van kon leren: verlies nooit je zelfbeheersing, want dan doe je stomme dingen. Maar ik leerde iets ANDERS: als Botermansen in de problemen komen, rennen ze WEG.

De anderen stonden binnen bij de ingang van de terminal op ons te wachten. Mam wilde weten waarom het zo lang had geduurd en pap wilde weten waarom ze niet alvast met Max en Rick in de rij was gaan staan om een plek vrij te houden.

We stonden twintig minuten in de rij voor we konden inchecken. Toen pap onze grote koffer op de weegschaal zette, zei de vrouw achter de balie dat hij te zwaar was en dat we moesten bijbetalen als we hem mee wilden nemen.

Maar pap zei dat de vliegmaatschappij ons afzette en dat we ze geen CENT extra gingen geven. Dus we haalden wat kleren uit de koffer en propten die in onze handbagage.

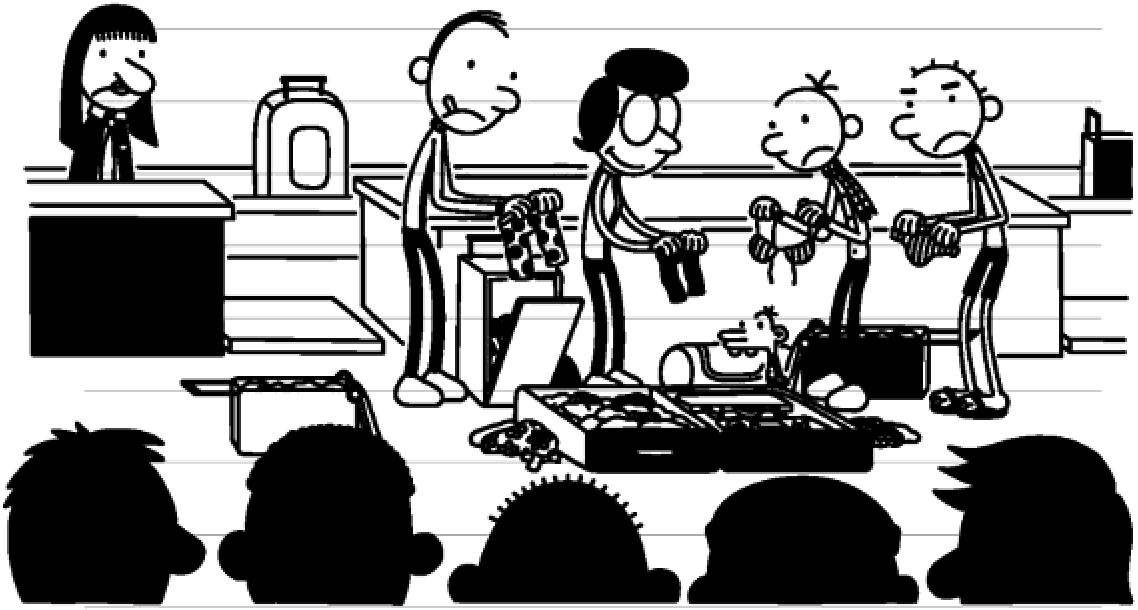

Toen alles geregeld was, hadden we nog een halfuur om bij de gate te komen voor we moesten boarden. En bij de veiligheidscontrole was het een totale CHAOS.

Er waren twee rijen – één voor families en één voor zakenmensen.

Pap gaat denk ik altijd via de zakenrij als hij voor zijn werk reist, en hij was er niet blij mee dat hij nu met ons in de overvolle familierij moest staan.

Altijd als je het woord 'familie' ergens aan toevoegt, weet je dat het slecht gaat aflopen. En geloof me, ik ben in genoeg familierestaurants geweest om te weten waar ik het over heb.

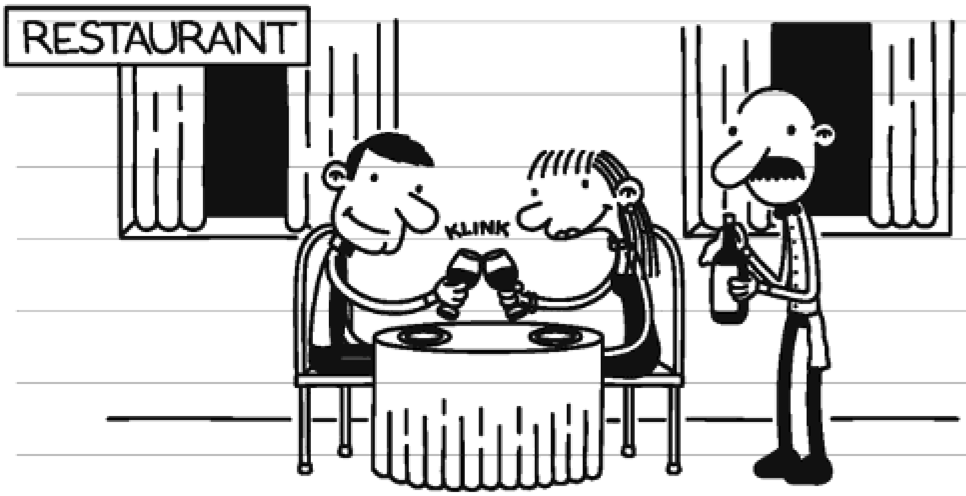

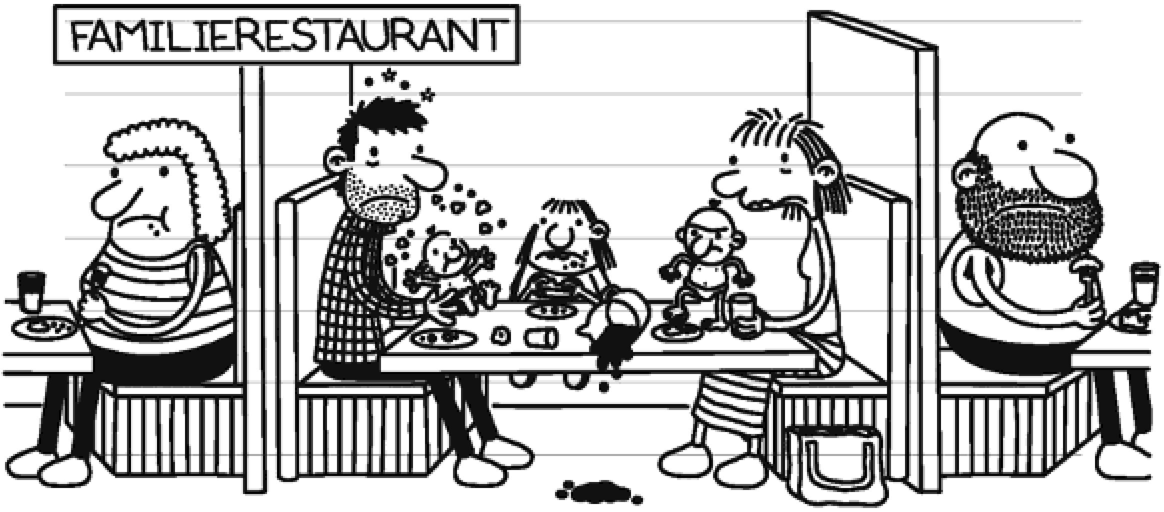

We stonden heel lang in de rij en eindelijk kwamen we vooraan. Maar toen begon een kind een paar rijen achter ons op de knoppen van de palen te drukken die de rijen uit elkaar houden.

Plotseling was er geen scheiding meer tussen de rijen en één seconde lang bewoog er niemand.

Maar toen werd het een GEKKENHUIS.

Tegen de tijd dat de beveiliging alle linten had teruggehangen, stonden wij helemaal ACHTERAAN. En het gezin met het kind dat alle problemen had veroorzaakt, stond helemaal VOORAAN.

Nu waren pap en mam ECHT gestrest, want onze vlucht kon elk moment vertrekken. Pap smeekte een beveiliger of we voor mochten, maar hij leek niet erg welwillend.

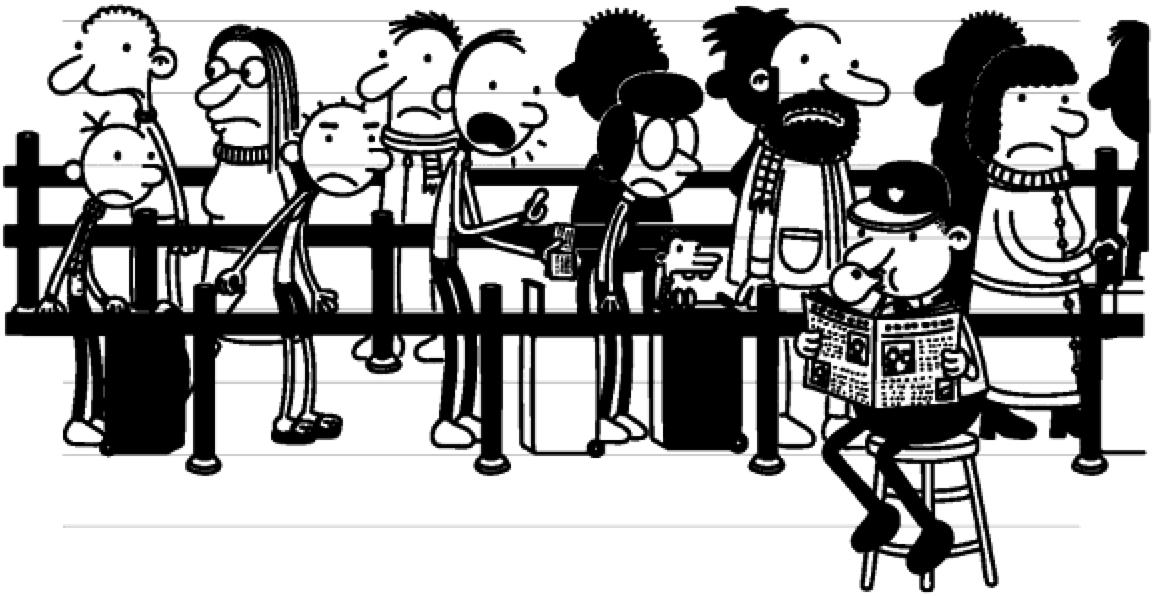

Ik dacht dat we onze vlucht al gemist hadden, dus ik zag het nut er niet van in om door de veiligheidscontrole te gaan. Maar volgens pap bleef de gate soms tot het laatst open, dus misschien haalden we het nog.

Eindelijk stonden we weer vooraan. We legden onze tassen op de lopende band, deden onze jassen en schoenen uit en stopten die in plastic bakken.

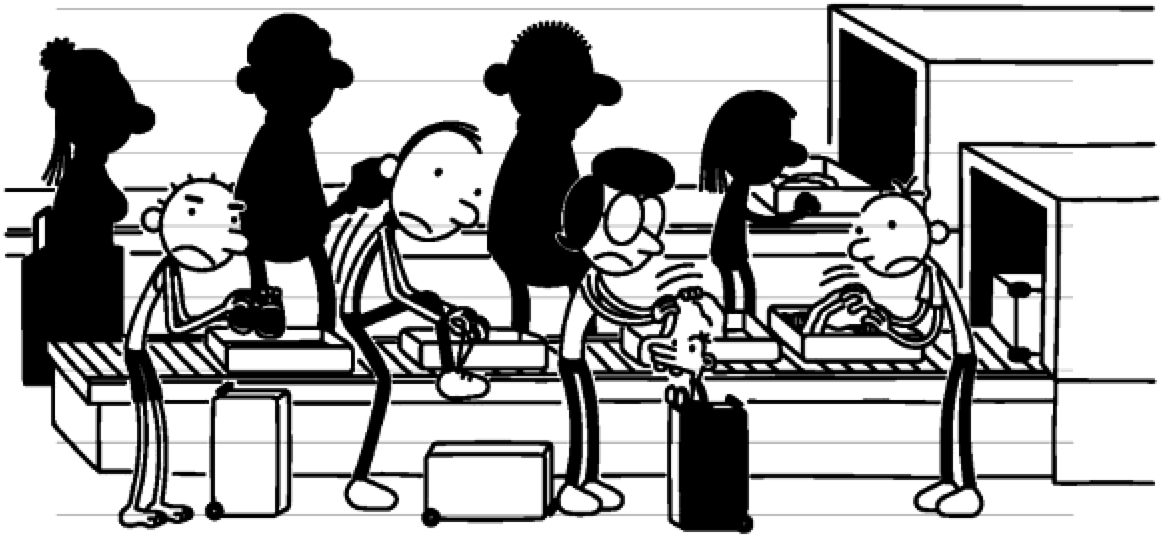

Max zag wat we deden en begon ZIJN kleren ook uit te trekken. Gelukkig had mam het op tijd in de gaten en hield ze hem tegen voor het te erg werd.

Maar Max veroorzaakte nog meer problemen. Hij dacht blijkbaar dat de lopende band een of andere ATTRACTIE was, en hij ging helemaal over de rooie toen hij ontdekte dat dat NIET zo was.

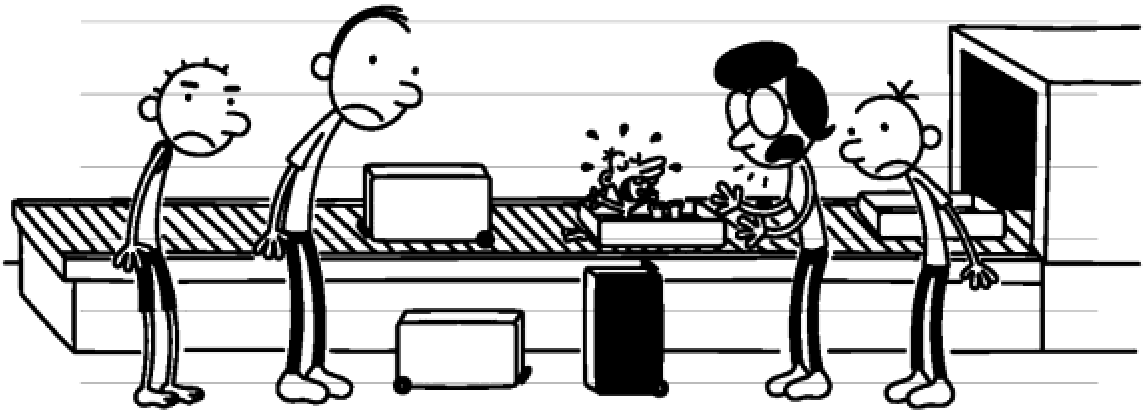

De mensen achter ons raakten gefrustreerd omdat we de boel ophielden, maar WIJ werden opgehouden door de man voor ons. Hij moest alles van metaal afdoen, en dat duurde een EEUWIGHEID.

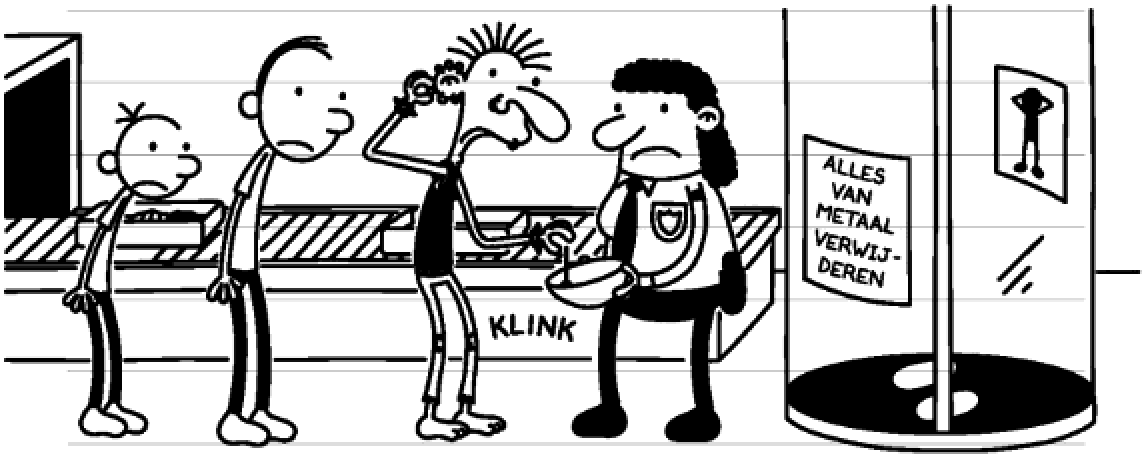

Rick vertelde dat deze machines door je KLEREN heen kunnen kijken, en iemand achter een scherm controleert dan of je niks gevaarlijks meesmokkelt. Ik kan alleen maar zeggen dat ik DAT baantje nooit zou willen hebben.

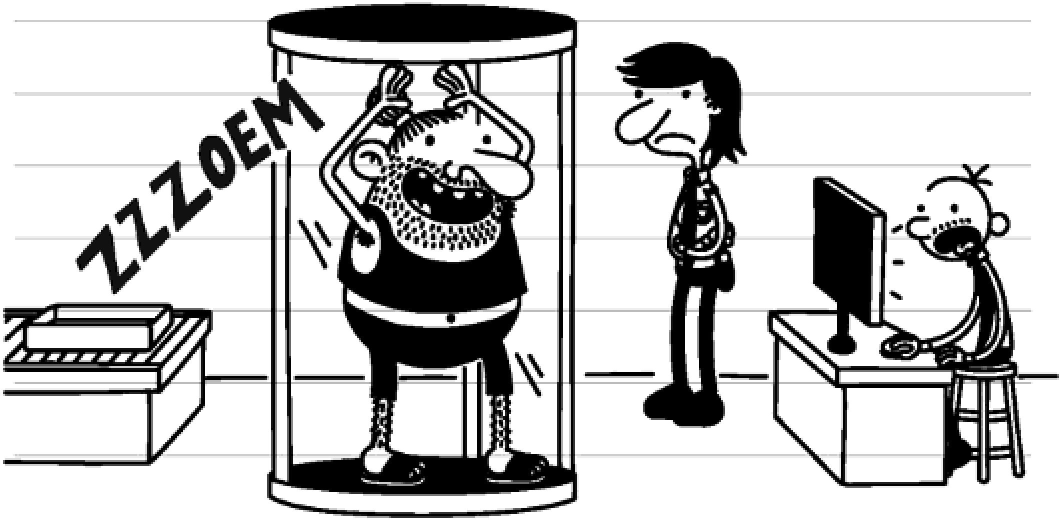

Uiteindelijk bleek het röntgenapparaat dat door je kleren heen kan kijken alleen voor volwassenen te zijn. Maar ik nam toch geen enkel risico.

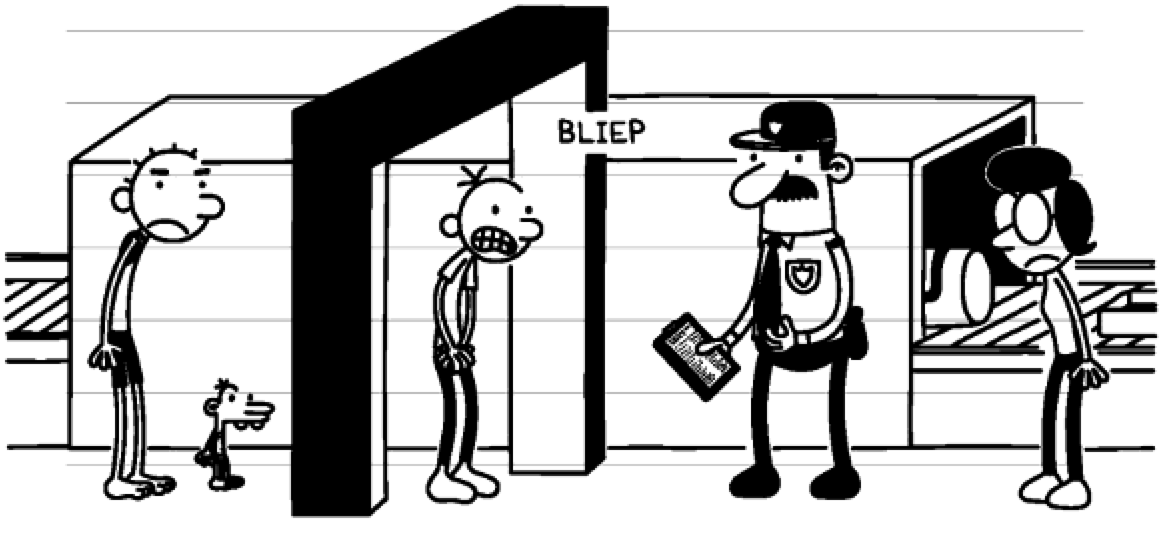

Eenmaal door de veiligheidscontrole grepen we onze spullen van de lopende band en renden ervandoor. Onze gate was een verdieping lager, dus we moesten met de roltrap.

Zelfs DAT ging niet zonder problemen. De knuffel van Max bleef onder aan de roltrap steken en hij moest op de noodknop drukken zodat mam hem los kon trekken.

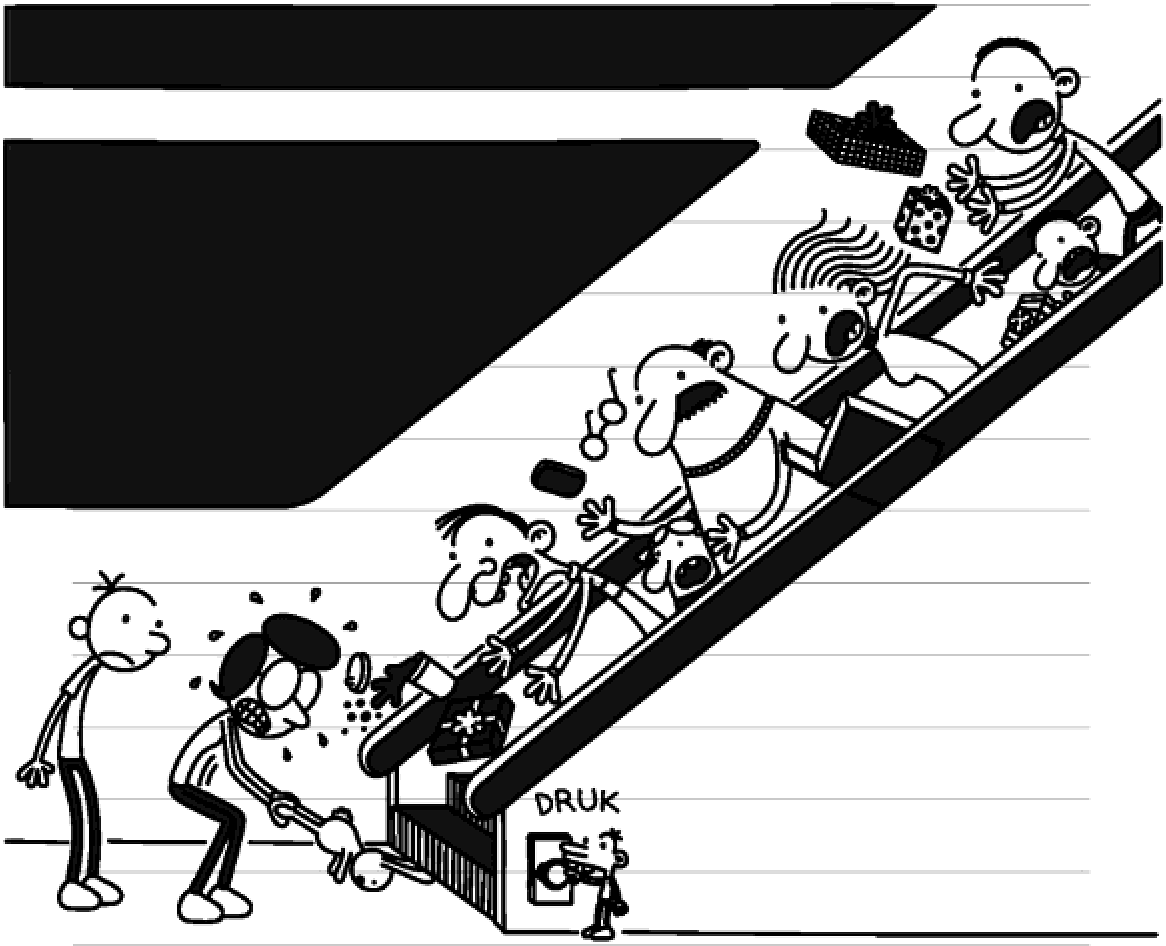

Pap keek op zijn horloge en zei dat we het nog konden halen, dus we renden naar onze gate.

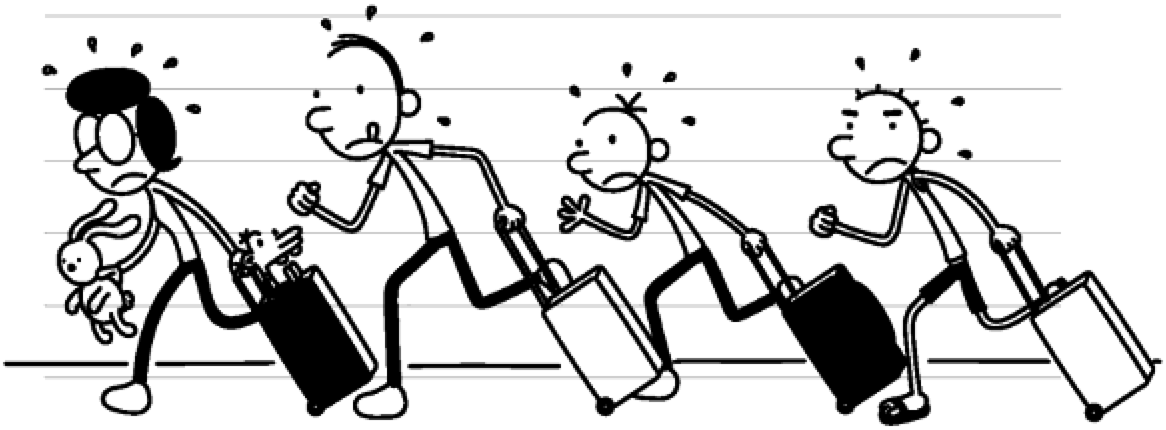

Maar de gate was helemaal aan de andere kant van de terminal en we wisten dat we het lopend niet zouden halen.

Op dat moment kwam er een karretje voor gehandicapte passagiers langs en pap hield het tegen en vroeg of we mee konden rijden. We stapten in voor de bestuurder nee kon zeggen.

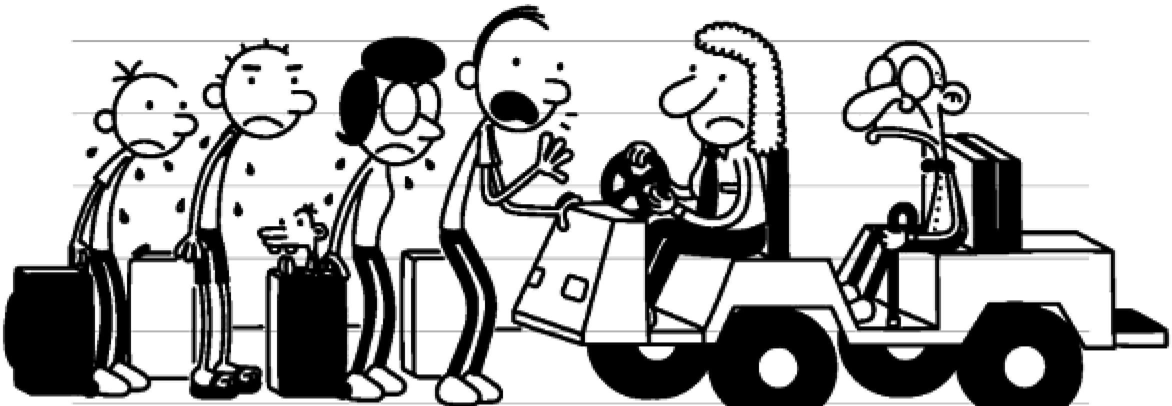

Daarna liep alles op rolletjes. Het was heel druk in de terminal, maar als mensen ons aan hoorden komen, gingen ze meteen opzij.

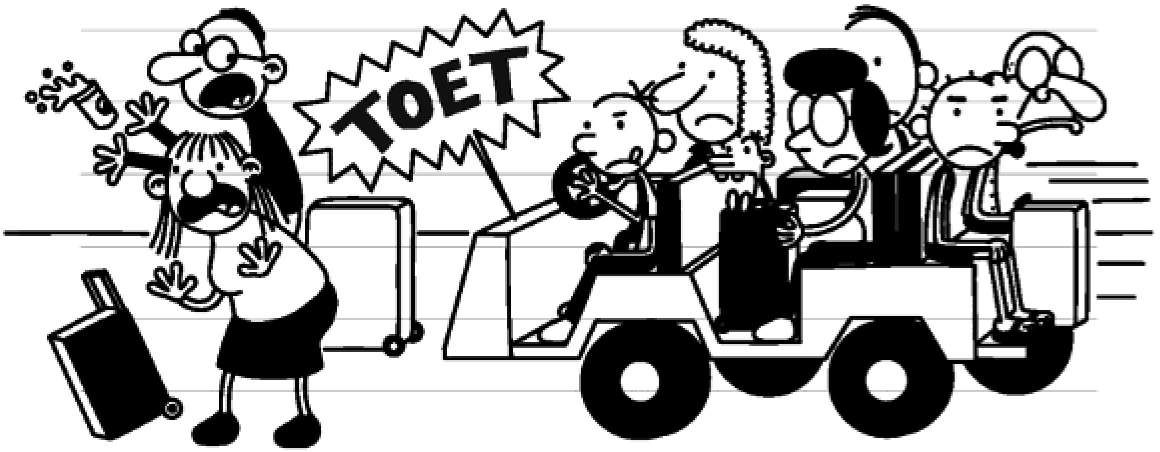

De stewardess zette ons af bij de gate, maar de deur was DICHT. Ik dacht dat we onze vlucht hadden gemist en dat we rechtsomkeert konden maken om thuis van een fijne kerstavond te gaan genieten. Maar de vlucht bleek VERTRAGING te hebben, dus al die stress was voor niks geweest.

De vlucht was vertraagd vanwege het slechte weer, en het zou nog wel een UUR duren voor we aan boord konden. We zochten een zitplaats bij de gate, maar sommige mensen hielden meerdere plekken bezet.

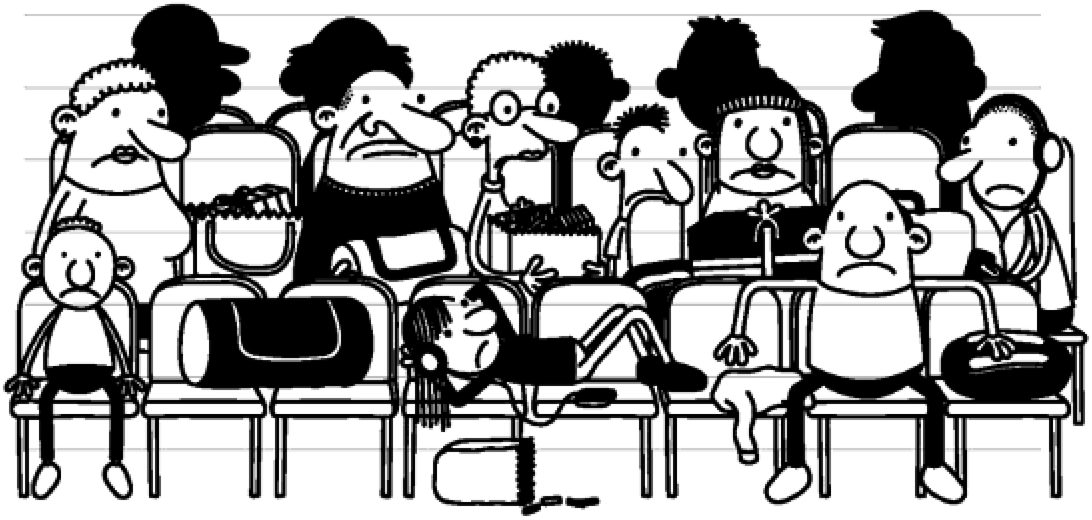

Mam zei dat we, eenmaal aan boord, zes uur in de lucht zouden hangen. Dat hoorde IK voor het eerst. Ik vroeg om geld en kocht in een winkeltje vlak bij onze gate een paar tijdschriften, wat snacks en een koptelefoon.

Het winkeltje verkocht alleen geen SOKKEN. Mijn rechtersok was nog steeds drijfnat van die plas gesmolten sneeuw, dus ik ging naar de toiletten om hem boven de wastafel uit te wringen.

Maar de sok was nog wel VOCHTIG toen ik klaar was, en zo wilde ik hem niet aantrekken. In de toiletten hingen van die krachtige handdrogers, en dat bracht me op een idee.

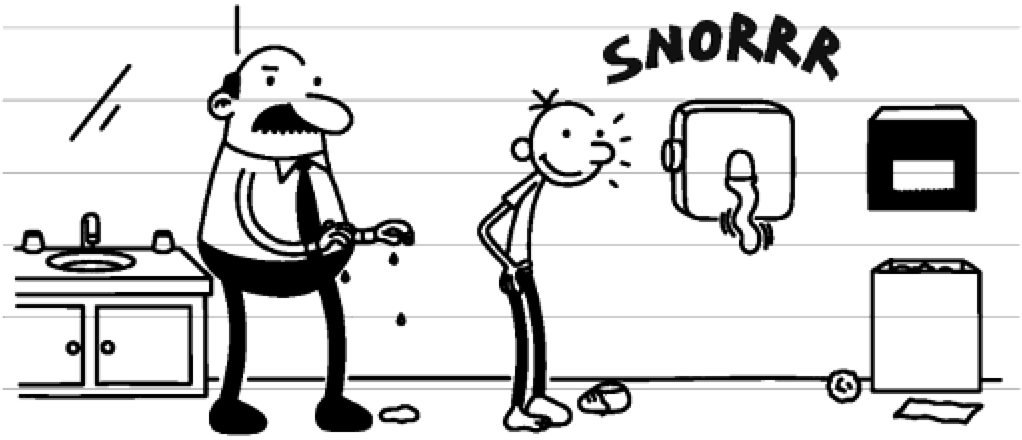

Ik kon niet wachten om naar huis te gaan om hier GELD mee te verdienen. Op regenachtige dagen zou ik hier SCHATRIJK mee kunnen worden.

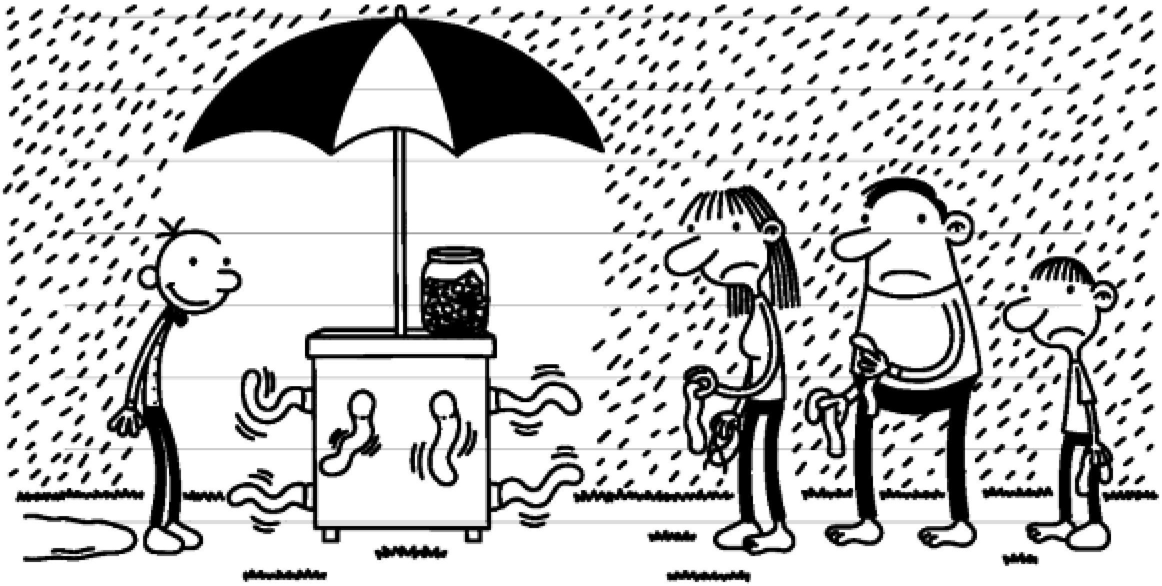

Er was maar één probleem met de handdroger in de toiletten op het vliegveld: hij was iets TE krachtig.

Mijn sok begon te ROKEN, en toen VLOOG hij ervandoor.

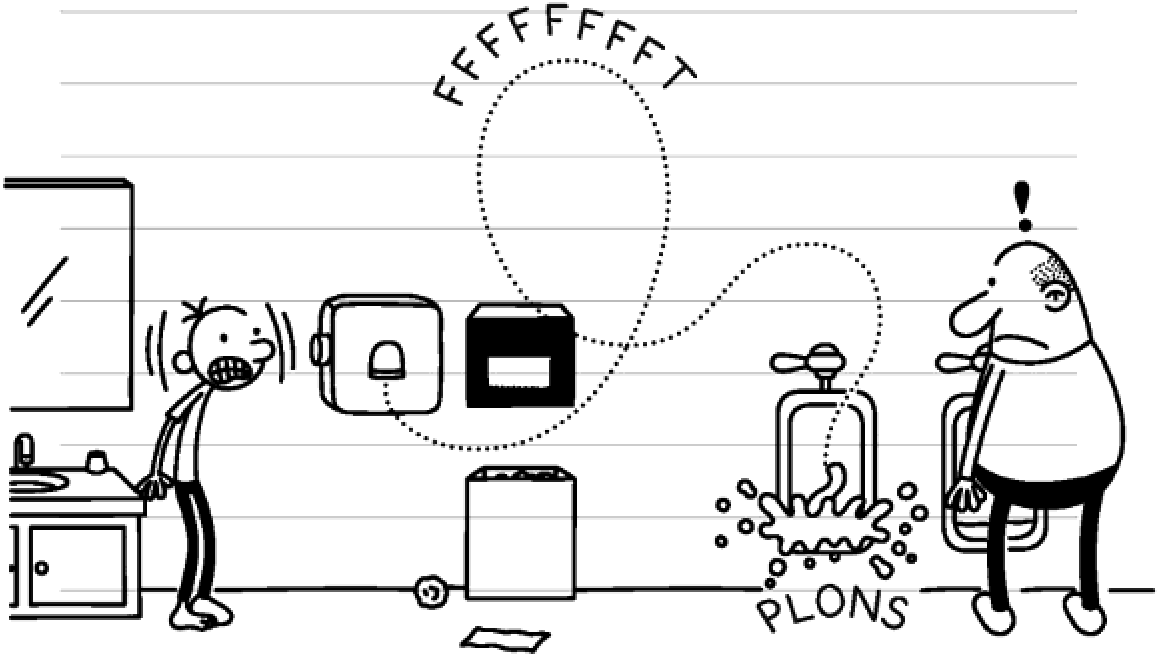

Ik moest maar een nieuw paar sokken kopen in het resort, want ik ging echt niks aantrekken wat ik uit een URINOIR had moeten vissen.

Toen ik terugkwam uit de toiletten, werd er net iets omgeroepen bij onze gate.

Ik dacht dat we aan boord van het vliegtuig mochten, maar ze lieten alleen weten dat er nog meer VERTRAGING was.

En zo ging het de hele dag door. Blijkbaar veroorzaakte de storm overal problemen en stond het vliegtuig waar we mee moesten vliegen vast op een ANDER vliegveld.

Ik begon me zorgen te maken dat mijn apparaten aan boord van het vliegtuig leeg zouden raken, en dus ging ik op zoek naar een plek om ze op te laden. Maar blijkbaar had iedereen hetzelfde idee.

Er was alleen nog een stopcontact vrij op een heel ongemakkelijke plek, maar je moet toch wat als je nog maar vijftien procent batterij hebt.

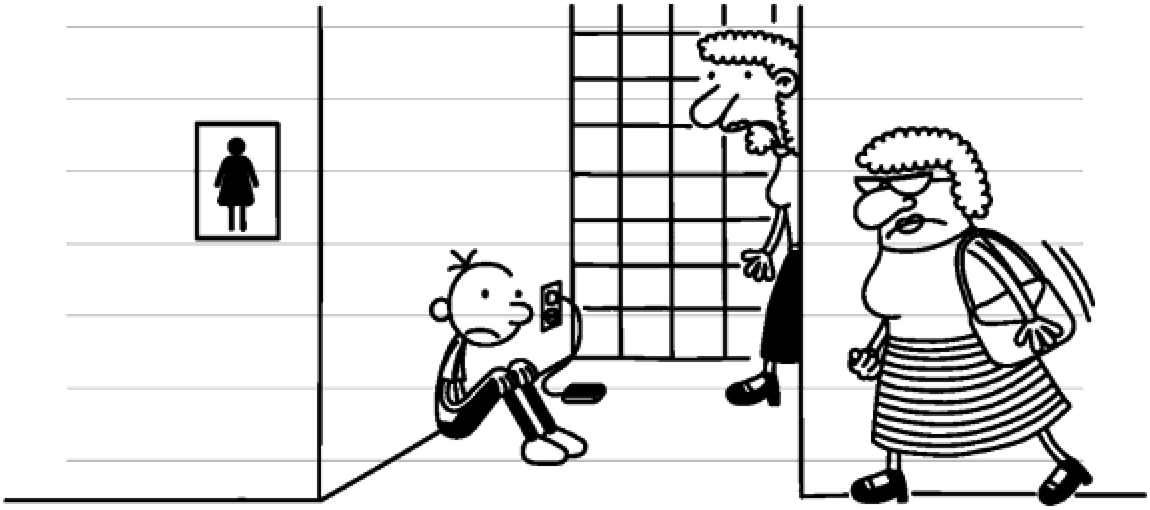

Eindelijk kwam ons vliegtuig bij de gate aan, en alle mensen die aan boord waren stapten uit. Nou, als vliegen LEUK moet zijn, dan was dat aan die mensen niet te zien.

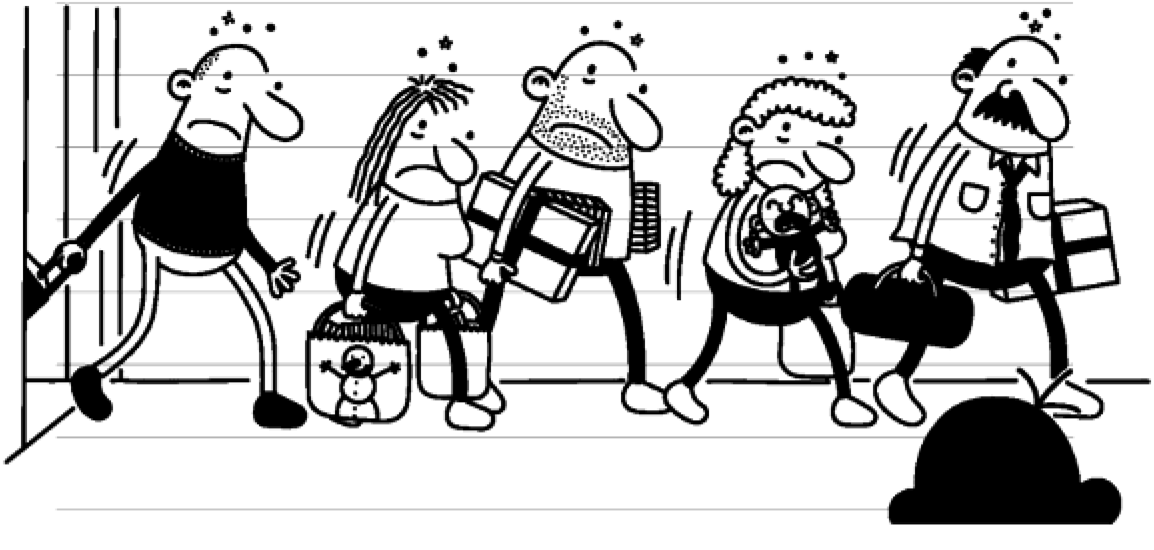

De grondstewardess kondigde aan dat we snel zouden gaan boarden. Toen zei ze dat de vlucht 'overboekt' was en vroeg ze of een paar vrijwilligers hun stoelen wilden opgeven.

Ze zei dat de EERSTE vrijwilliger tweehonderdvijftig euro zou krijgen en een gratis overnachting in een hotel op het vliegveld.

Meer hoefde ik niet te horen. Ik stond al bij de balie voor ze was uitgesproken en zei dat ze mij moest hebben.

Helaas MOCHT ik niet vrijwilligen van mam, en niemand ANDERS bood zich aan.

Dus verhoogde de grondstewardess het aanbod naar VIERHONDERD euro, en toen was er meteen een vrouw die het aanbod aannam. Hopelijk geniet ze ervan om mijn geld uit te geven.

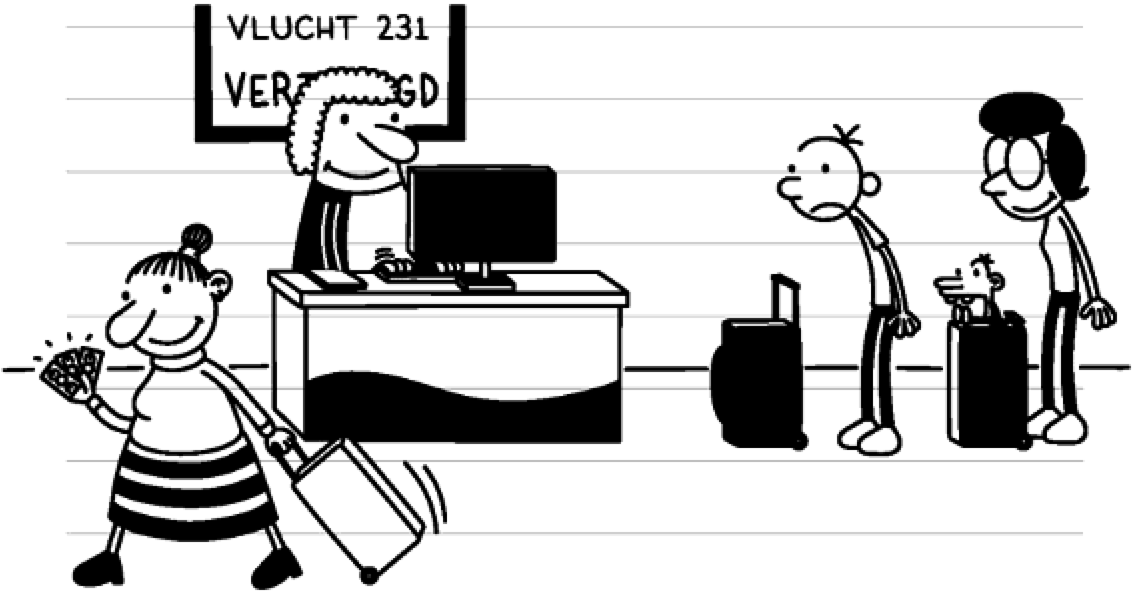

Daarna had de grondstewardess NOG een mededeling. Ze zei dat de bemanning van ons vliegtuig door alle vertraging al te veel uren had gewerkt en dat we moesten wachten tot er een VERVANGENDE bemanning was aangekomen voor we konden vertrekken.

Daar was iedereen bij onze gate pas echt KWAAD over, want wat een vroege vlucht had moeten zijn, veranderde nu in een NACHTVLUCHT.

Uiteindelijk kwam de nieuwe bemanning aan, maar die zag er niet erg gelukkig uit. Ze hadden natuurlijk verwacht dat ze kerst THUIS konden vieren, dus ik wist PRECIES hoe ze zich voelden.

Toen de bemanning aan boord was, mochten de passagiers ook instappen. Wij gingen als eerste, want gezinnen met jonge kinderen mogen altijd het eerst aan boord. Maar de grondstewardess hield me tegen.

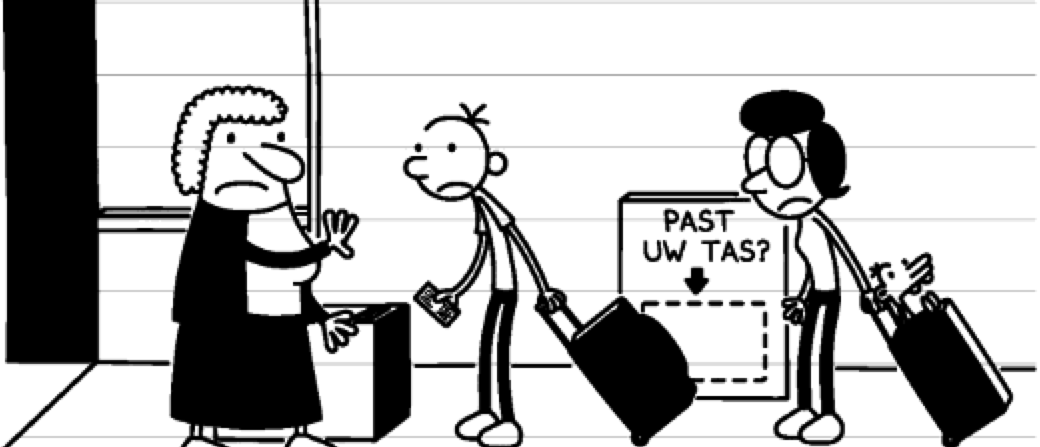

Ze zei dat mijn tas veel te groot was voor de bagagebakken, en dat hij dus in het ruim moest bij de andere bagage. Dat vond IK geen probleem, want ik had helemaal geen zin in dat gedoe met bagage aan boord.

Toen ik aan boord kwam was ik behoorlijk onder de indruk. De stoelen waren van echt leer, en VEEL groter dan ik verwacht had.

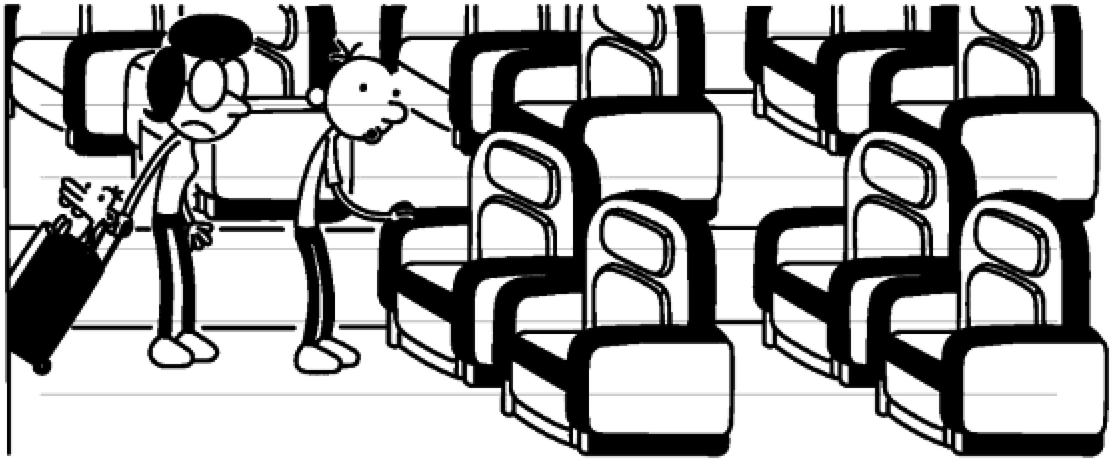

Ik vroeg mam op welke rij we zaten, maar zij zei dat we door moesten lopen. Dit was de eerste klas, en wij zaten in de ECONOMYCLASS.

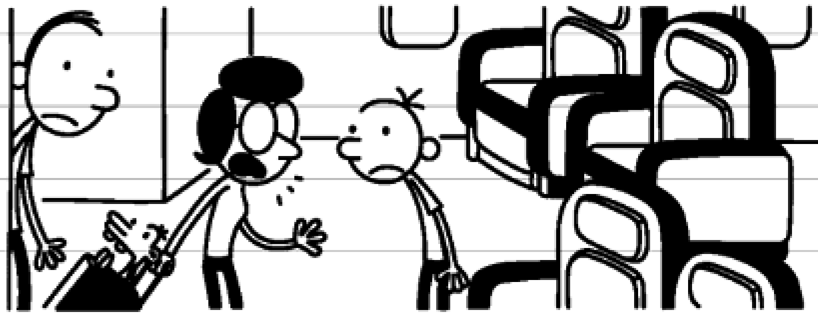

Maar de economyclass was niet HALF zo mooi als de eerste klas. De stoelen stonden dicht op elkaar en de zittingen waren hard.

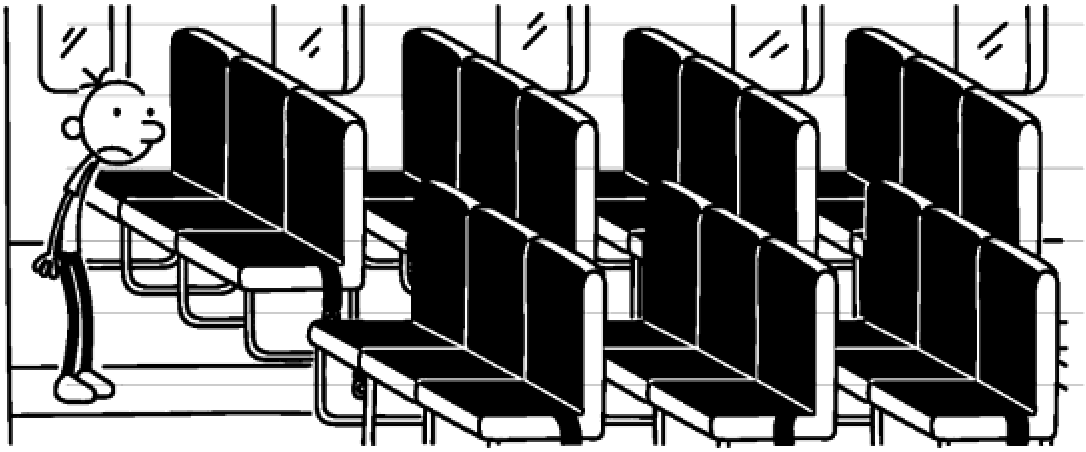

Mam zei dat we ergens in het midden zaten, dus daar liepen we heen. Maar pap bleef achter in de eerste klas. Hij zei dat hij een UPGRADE had gekregen omdat hij zo veel voor zijn werk reist en dat hij ons na de landing wel weer zou zien.

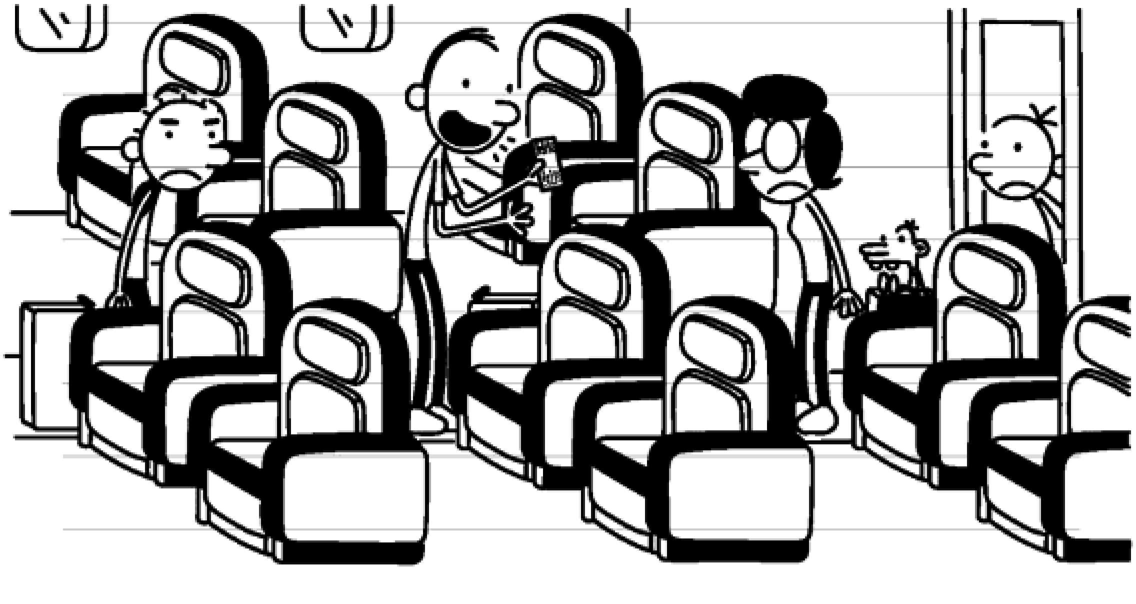

Mam leek niet blij met dit nieuws. Ze zei dat het niet eerlijk was dat hij eersteklas zat en wij economy, dus dat we tijdens de vlucht OM DE BEURT op zijn plek mochten zitten.

Maar pap zei dat wij geen ervaren reizigers waren zoals hij en dat we niet eens zouden weten hoe we ons daar zouden moeten GEDRAGEN.

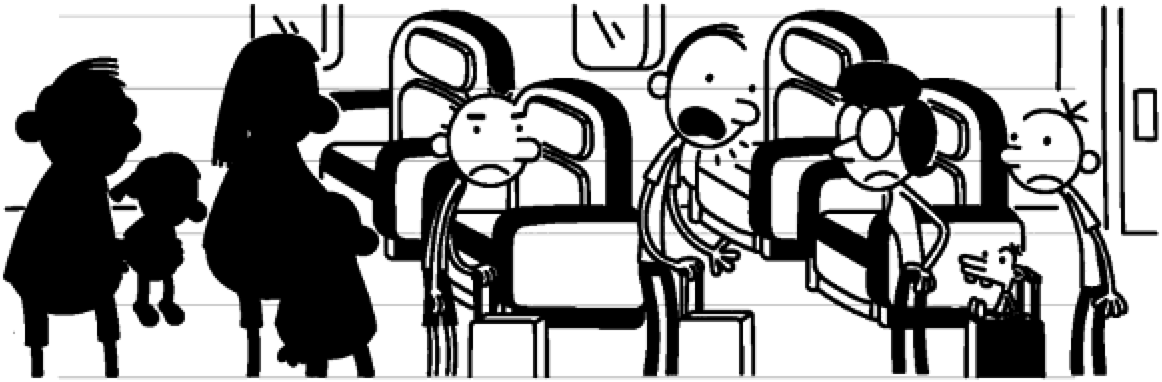

Gelukkig wilden er ook andere passagiers aan boord, dus pap en mam konden geen ruzie gaan maken in het gangpad. Pap ging op zijn stoel zitten en wij gingen op zoek naar die van ons.

We zaten allemaal op dezelfde rij. Mam, Rick en Max zaten aan de ene kant van het gangpad en ik zat in de middelste stoel aan de ANDERE kant.

Rick wilde met me ruilen zodat hij niet bij Max hoefde te zitten, maar ik was tevreden met mijn plek. Ik had niet veel beenruimte, maar verder was het niet slecht.

Alle andere passagiers stapten na ons in, en het was blijkbaar een heel gedoe om alle tassen in de bagagebakken te krijgen. Ik was blij dat ze MIJN tas bij de gate hadden afgepakt.

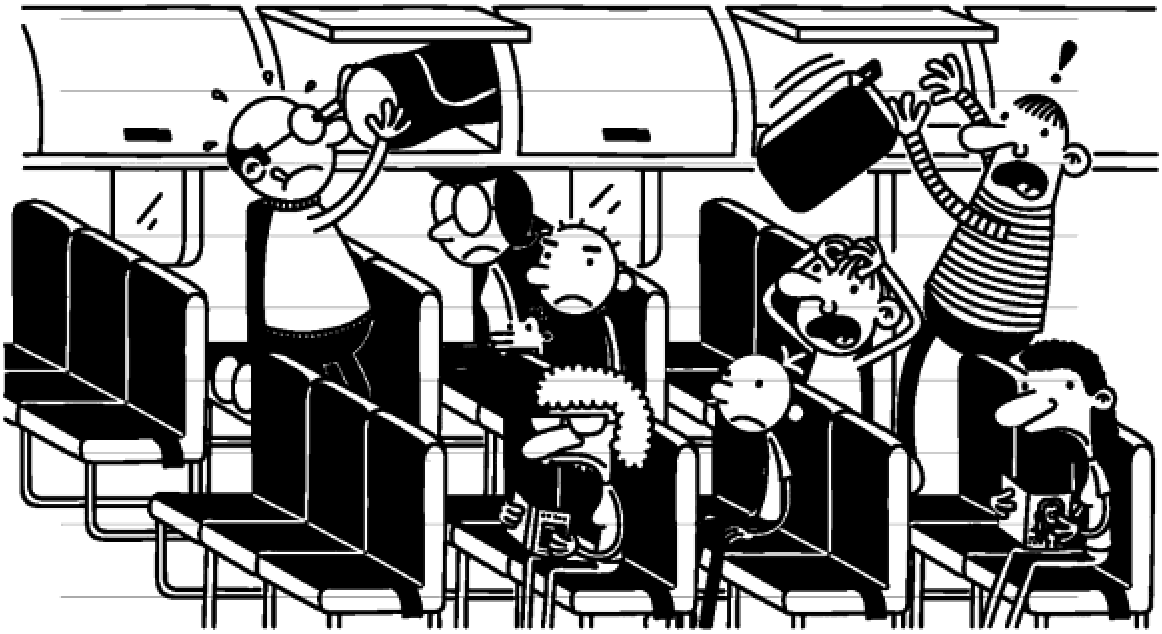

Iedereen stopte zijn tas weg en ging op zijn plek zitten. De piloot kondigde aan dat de deuren dichtgingen, en de stoelen links en rechts van mij waren nog steeds leeg.

Ik kon mijn geluk niet op. Na het opstijgen zou ik meteen languit over die drie stoelen gaan liggen voor een lekker nachtje slapen.

Het was nog BETER dan de eerste klas.

Maar net voor de deur dichtging, kwam er nog één stel aan boord. Met een BABY.

Ik dacht niet dat ze bij mij in het rijtje zouden zitten, omdat er maar TWEE lege stoelen waren. Maar de baby zat bij zijn moeder op SCHOOT.

Kijk, als ik de baas was van de vliegmaatschappij, dan was één persoon per stoel de regel. Want het was COMPLEET uit de hand gelopen als dit stel een TWEELING had gehad.

Ik vroeg de ouders of een van hen van stoel wilde ruilen zodat ze naast elkaar konden zitten. Maar de moeder wilde graag bij het raampje zitten en de vader aan het gangpad.

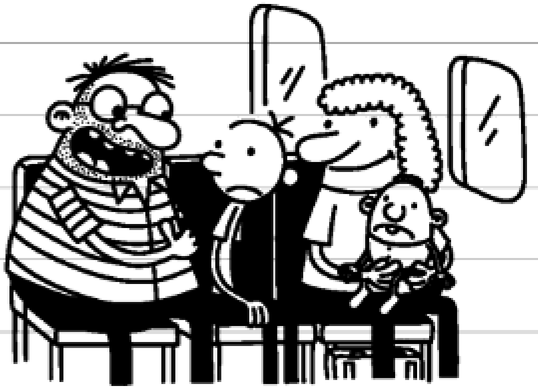

Meteen daarna klonk de stem van de piloot over de intercom. Hij zei dat er een korte veiligheidsfilm getoond zou worden om te laten zien wat we moesten doen in een noodsituatie.

Ik wás al zenuwachtig om te vliegen en ik vond het niet leuk om te horen dat er misschien een 'noodsituatie' zou komen. Dus ik lette GOED op tijdens de film.

Maar voor zover ik kon zien, was ik de ENIGE die dat deed. Verder keek er niemand.

Het begin van de film was nog wel te doen, ze lieten zien hoe je je riem vast moest maken en zo.

Maar daarna werd het SERIEUS.

De vertelstem zei dat er zuurstofmaskers uit het plafond zouden komen als de 'cabinedruk weg zou vallen'. Nou, ik weet niet wat cabinedruk is, maar ik vond het niet fijn om te horen dat hij WEG kon vallen.

Maar de mensen in het filmpje schrokken helemaal NIET toen de zuurstofmaskers naar beneden kwamen. Ze leken het zelfs wel LEUK te vinden.

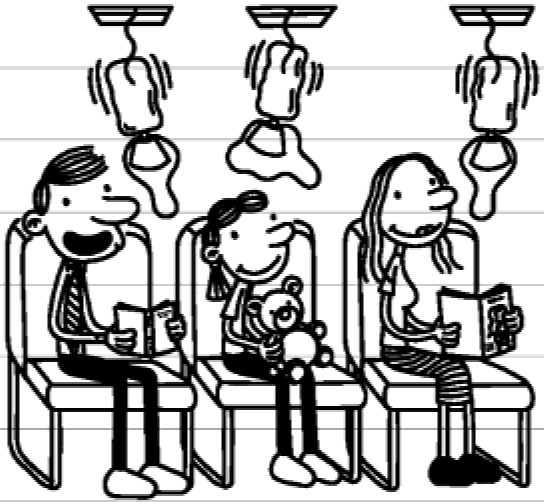

Toen werd de film nog ERGER. De vertelstem zei dat we bij een 'waterlanding' moesten evacueren.

Toen werd ik ECHT bang. Ik dacht dat het hele idee toch was dat een vliegtuig in de LUCHT bleef.

Het filmpje liet zien dat er nooduitgangen in het vliegtuig zitten en dat de mensen die daarnaast zitten in geval van nood die deuren open moeten doen, zodat iedereen eruit kan.

De nooduitgang was in de rij achter mij, en de mensen die daar zaten KEKEN niet eens naar de video. Dus ik zorgde ervoor dat ze hun tijdschrift weglegden en goed opletten.

Het kon de bemanning blijkbaar niks schelen dat niemand naar de veiligheidsfilm keek. Zij hadden vast hun EIGEN uitgang, dus als er iets misliep, ging ik HEN wel achterna.

In de film zag je het vliegtuig in het water liggen met opblaasbare glijbanen aan de nooduitgangen. En ze deden net alsof het LEUK was.

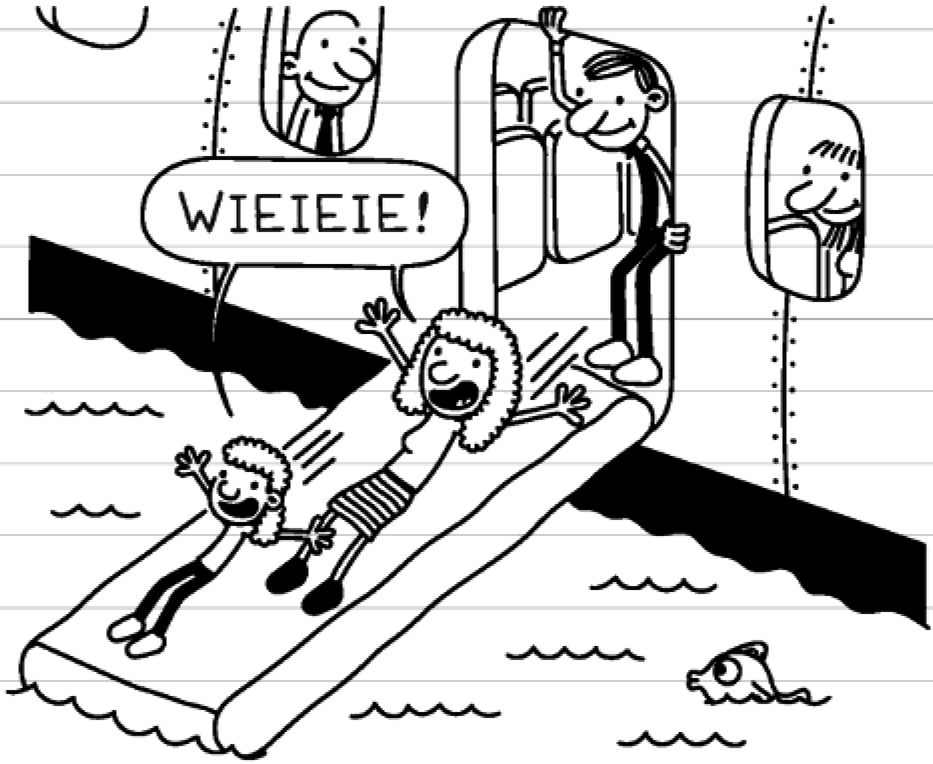

Toen zeiden ze dat ons stoelkussen meteen ook een reddingsboei was en dat er een fluitje aan vastzat. Daar had ik meteen een vraag over, en dus drukte ik op het knopje boven mijn stoel om de steward te roepen.

Ik wilde weten of het wel een goed idee was om op het fluitje te blazen als we in een zee vol haaien zouden landen. Volgens MIJ bood je die haaien dan in feite een gratis lunch aan.

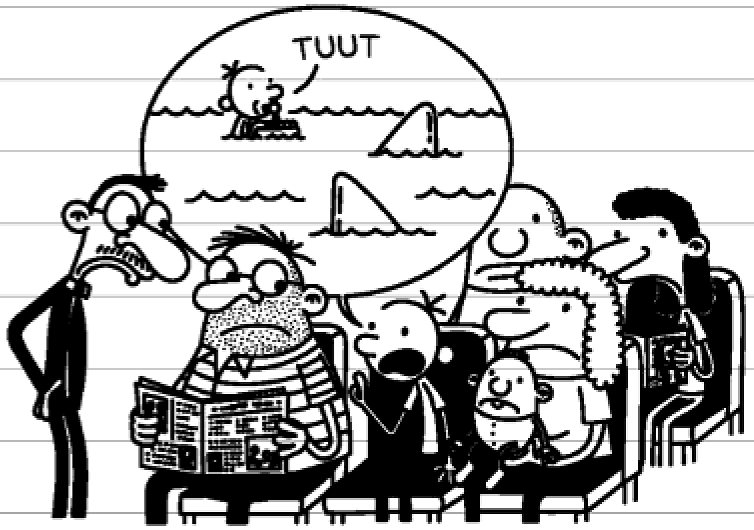

De steward zei dat ik me geen zorgen hoefde te maken, omdat alle stoelkussens met een haaienwerend middel waren ingespoten en die haaien dus niet eens bij ons in de buurt zouden komen.

Dat vond ik heel fijn om te horen, maar ik vraag me nu af of hij me voor de gek hield.

Ik snap die fluitjes eigenlijk niet. Die hoort toch niemand als je midden op zee bent?

En als je het geluk hebt dat er een cruiseschip voorbijkomt, geloof me, DIE lui stoppen echt niet om je op te pikken.

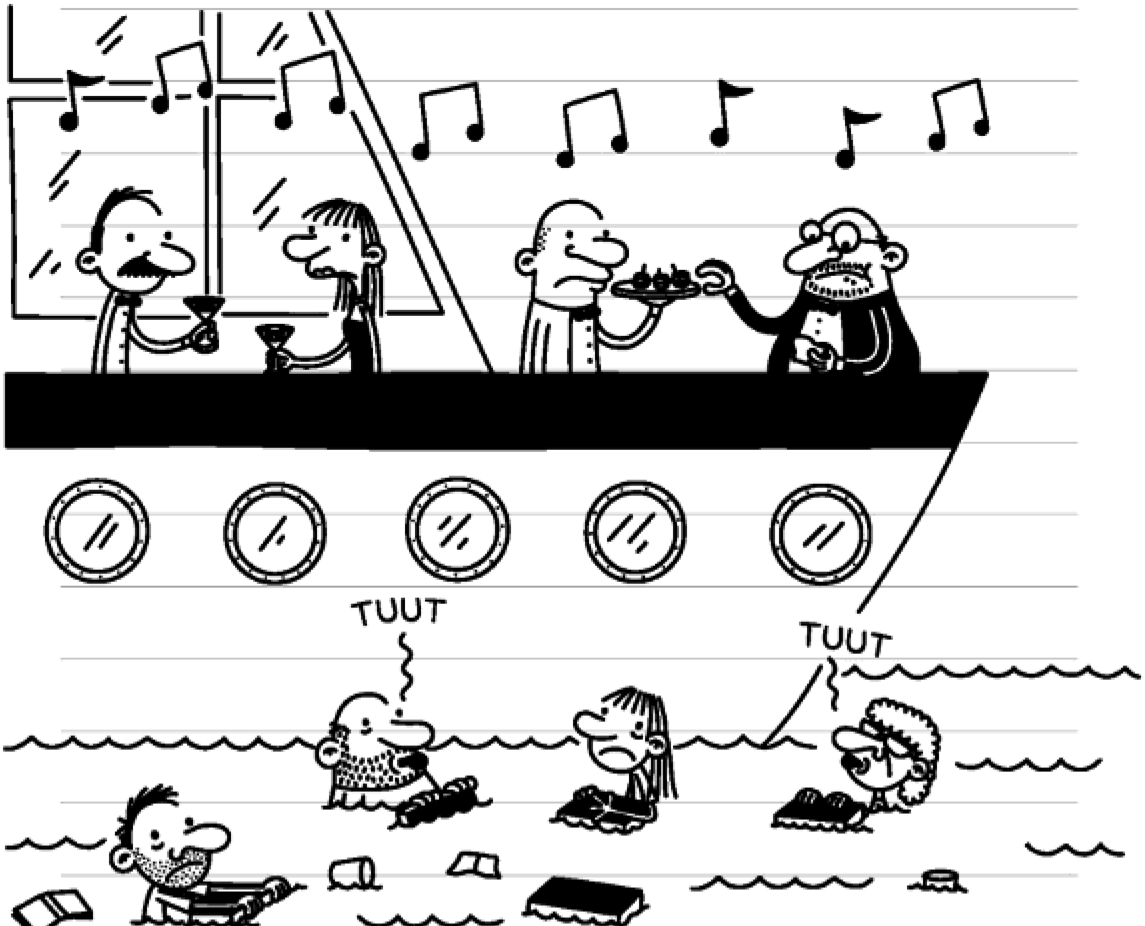

Na de veiligheidsfilm was ik uitgeput, en we waren nog niet eens OPGESTEGEN. Maar een paar seconden later begon het vliegtuig over het asfalt van de startbaan te rollen en voor ik het wist waren we in de LUCHT.

Ik ga niet liegen - ik had mijn ogen dicht tijdens het opstijgen. En ik had niet eens door dat ik mijn adem inhield tot ik bijna flauwviel.

Eenmaal op hoogte begon het stel bij mij in de rij de baby eten te geven.

Ik WAS al misselijk van het opstijgen en de geur van papperige erwtjes hielp niet echt mee.

Ik dacht dat ik moest overgeven, maar ik wist niet waar ik dat kon DOEN. Toen zag ik een witte papieren zak in de stoelzak voor me en snapte ik dat DIE daar precies voor bedoeld is.

Maar de steward vond me al irritant, dus hij zou vast niet blij zijn als ik hem een zak kots zou overhandigen.

Op de een of andere manier lukte het me om niet te spugen tijdens het voeren. Kon ik maar hetzelfde over de BABY zeggen.

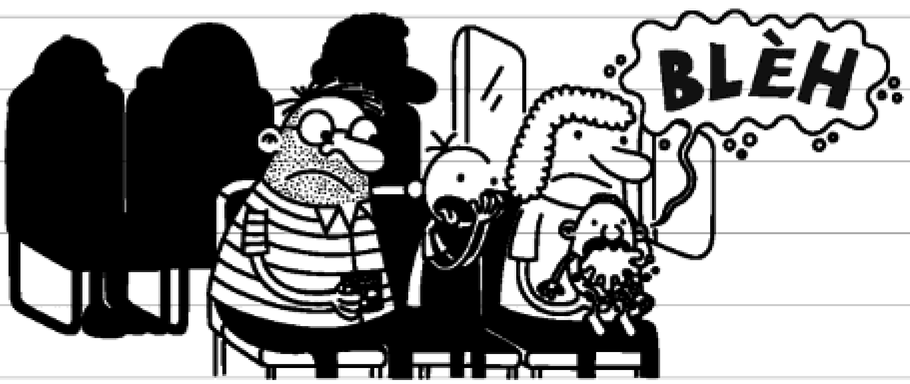

Nadat de vrouw het had opgeruimd, pakte ze wat speelgoed uit haar tas waar de baby mee kon spelen.

Een van de speeltjes was een plastic hamer. En zo gauw de baby dat ding te pakken had, begon hij ermee op het RAAM te slaan.

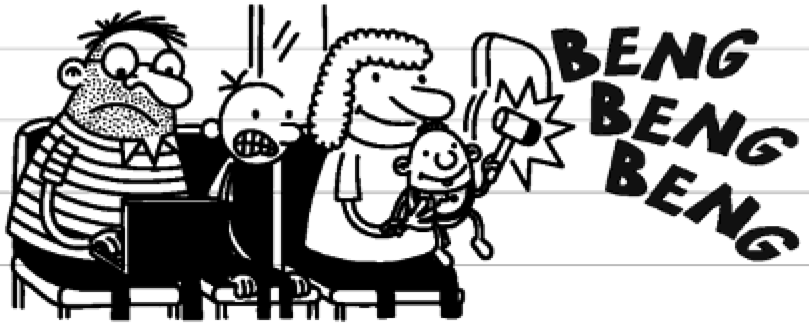

Ik heb gehoord dat alles naar BUITEN wordt gezogen als een vliegtuigraampje breekt. En dat lijkt me niet echt een fijne manier om dood te gaan.

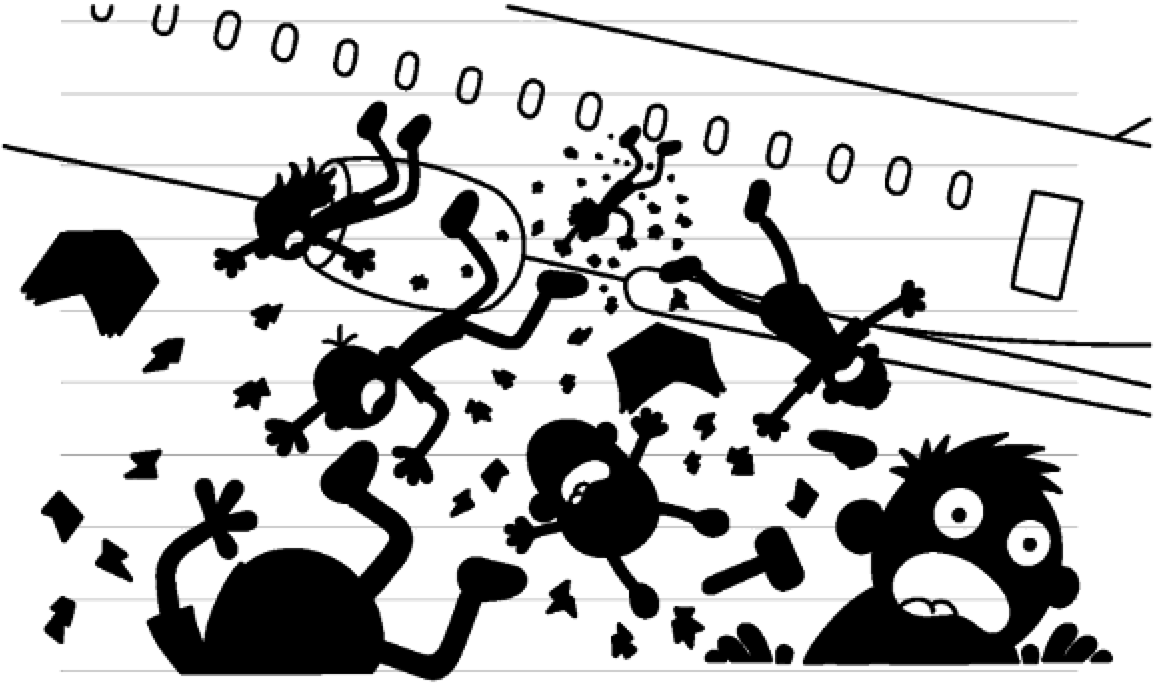

Dus toen de vrouw de andere kant op keek, pakte ik de hamer af en stopte hem onder mijn stoel.

Helaas begon de baby toen te krijsen.

Niemand is blij met een huilende baby aan boord, en we kregen dan ook boze blikken van iedereen. Gelukkig had de vrouw een flesje in haar tas, en dat hield de baby een tijdje rustig.

Ik kreeg zelf ook trek, dus ik drukte op het knopje voor de steward en vroeg wanneer we ETEN zouden krijgen. Maar hij zei dat alleen eersteklaspassagiers een maaltijd kregen en gaf me een zakje pinda's tegen de honger.

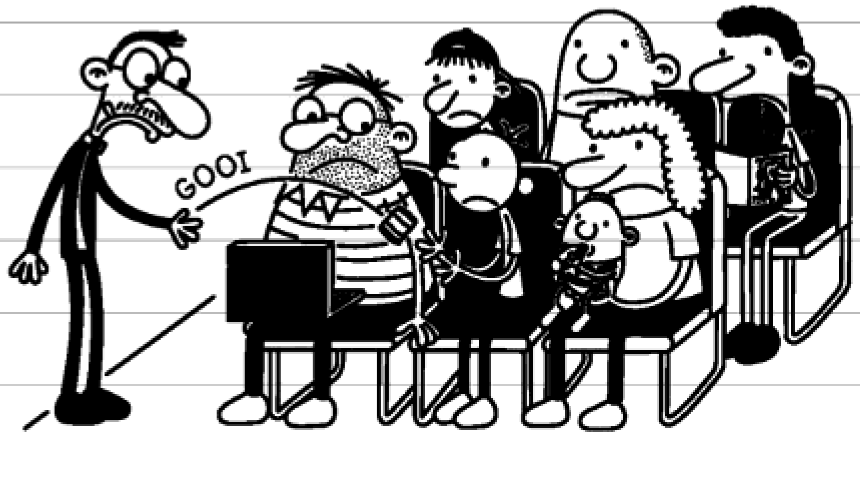

Op dat moment herinnerde ik me de snacks die ik had gekocht voor we aan boord gingen. Maar TOEN herinnerde ik me dat die in mijn tas zaten, die in het ruim was gestopt.

Mam dacht vast ook aan eten. Want zo gauw de piloot had gezegd dat we op 'kruishoogte' waren en dat we nu mochten rondlopen, deed ze haar riem los en ging met Max naar de eerste klas. Ze was precies op tijd voor het eten.

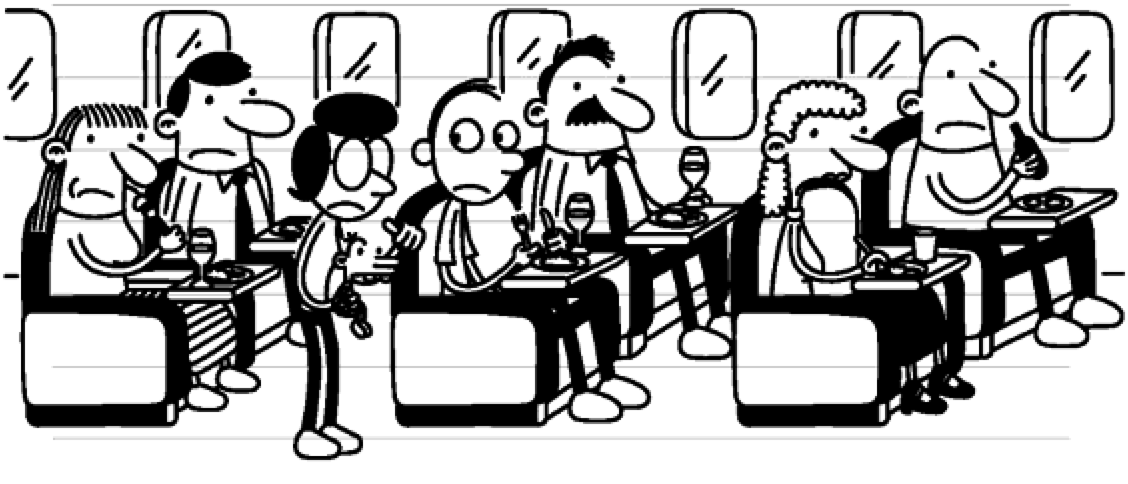

Ik voelde iets kouds en klams tegen mijn linkerelleboog, en toen iets ANDERS tegen mijn RECHTER. De vent achter me had zijn schoenen uitgedaan en zijn voeten door de openingen tussen de stoelen gestoken.

Die gast vond het blijkbaar PRIMA om mijn LEUNINGEN als zijn VOETENSTEUN te gebruiken.

Ik begon me behoorlijk opgesloten te voelen, en toen deed degene voor me zijn stoel naar achteren, tot op een paar centimeter van mijn gezicht.

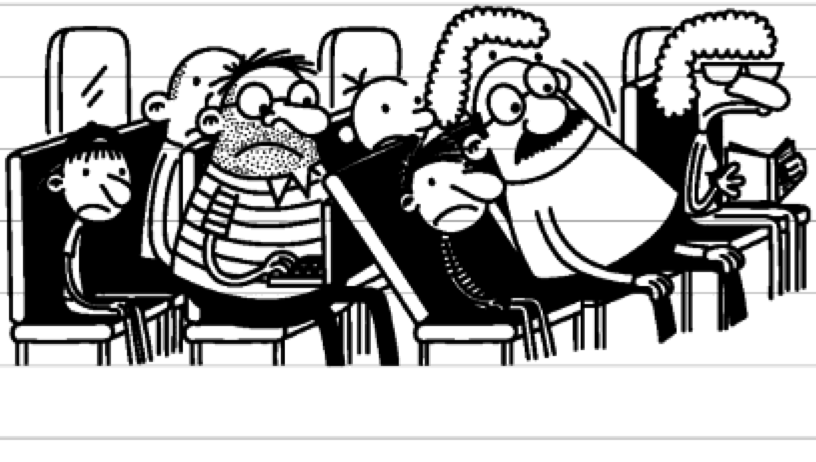

Ik probeerde MIJN stoel ook achterover te doen, maar ik kon daar het knopje niet van vinden.

Dus ik riep de steward en vroeg waar het knopje zat. Toen zei hij dat de stoelen in onze rij niet naar achteren konden, omdat ze dan de nooduitgang zouden blokkeren.

Nu kreeg ik het echt BENAUWD. Ik wilde een tijdschrift gaan lezen om mezelf af te leiden, maar in de stoelzak zat alleen een catalogus vol spullen die niemand nodig heeft.

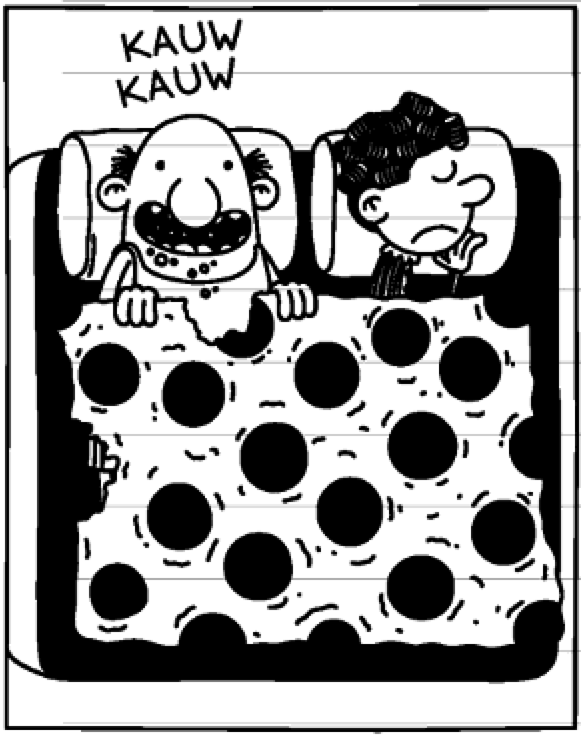

Pizzadeken
Nachtelijke trek? Stil hem met de Pizzadeken, eetbaar beddengoed dat warm EN lekker is! In de smaken salami, extra kaas en ansjovis.

Dommels
Als je die saaie vergadering gewoon niet vol kunt houden. Met de Dommelbril lijk je klaarwakker… zelfs als het tegendeel waar is!

Mobielbubbel
Bescherm je telefoon tegen de regen met deze doorzichtige plastic bubbel!

De mensen om me heen keken naar een film, dus ik deed mijn scherm aan om te kijken of het wat was. Het zag eruit als een comedy, maar mijn koptelefoon zat in mijn tas en zonder dat ding snapte ik er weinig van.

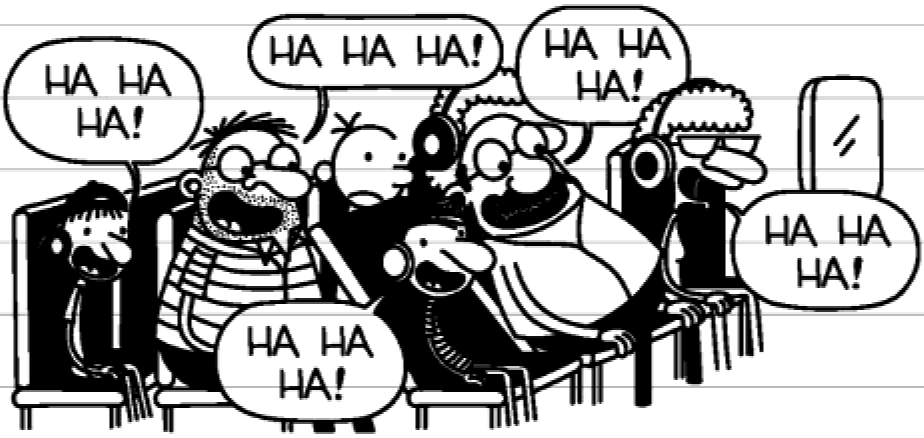

Ik zapte om te kijken wat er VERDER nog te zien was. Op één kanaal was een programma voor kleine kinderen, en de baby naast me raakte geïnteresseerd in wat er op mijn scherm gebeurde. En toen ik verder zapte, begon hij te BLÈREN.

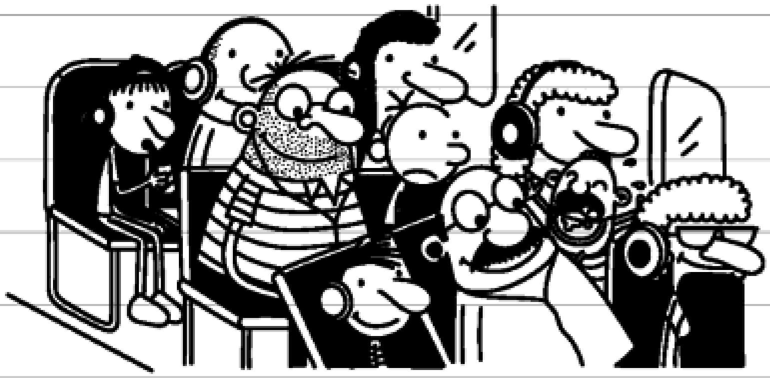

Toen ik TERUG zapte naar het kinderkanaal, hield hij er weer mee op.

De baby mocht van mij best naar dat programma kijken, maar het scherm zat VEEL te dicht bij mijn ogen. En de kleuren waren zo fel dat ik alles nog STEEDS kon zien toen ik het oogmasker op had gedaan dat ik in de stoelzak had gevonden.

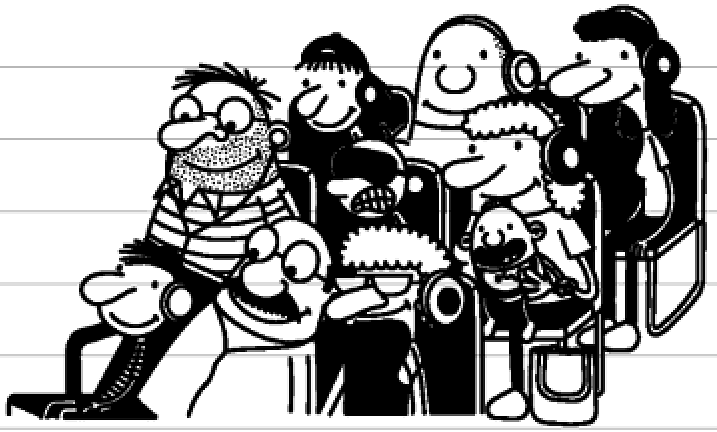

Toen het programma eindelijk was afgelopen, begon de baby weer te huilen. Maar ik ging dat programma toch ECHT niet de rest van de nacht blijven afspelen.

Dus ik besloot dat dit het perfecte moment was voor mijn beurt in de eerste klas.

Maar Rick zag wat ik van plan was en hij was zijn stoel al uit voor ik daar de kans voor kreeg. En ik wist dat het wel even zou duren voor we van plaats konden ruilen als hij eenmaal in de eerste klas zat.

Toen Mam en Max terugkwamen, zag ik achter hen de deur van de cockpit opengaan en de piloot naar buiten stappen.

Ik dacht dat er een NOODSITUATIE was, dus ik drukte op de bel en vroeg aan de steward wat er aan de hand was. Hij zei dat de piloot gewoon naar de wc moest en even zijn benen moest strekken en dat de copiloot alles onder controle had.

Ik vond het geen fijn idee dat we nog maar één piloot hadden, al was het maar een paar minuten.

Ik vind twee piloten nog te weinig, zelfs als ze BEIDEN in de cockpit zitten. Het idee is natuurlijk dat als er eentje een hartaanval krijgt, de andere het vliegtuig nog kan besturen.

Maar ik vroeg aan de steward wat er zou gebeuren als de ANDERE piloot zo schrikt dat hij ook een hartaanval krijgt.

De steward zei dat ik me geen zorgen hoefde te maken, want deze vliegtuigen zijn zo hightech dat ze ZICHZELF zo'n beetje kunnen besturen.

Nou, ik heb gehoord dat piloten een heleboel geld verdienen, dus als het WAAR is wat die steward zei, dan is het wel een baan voor MIJ.

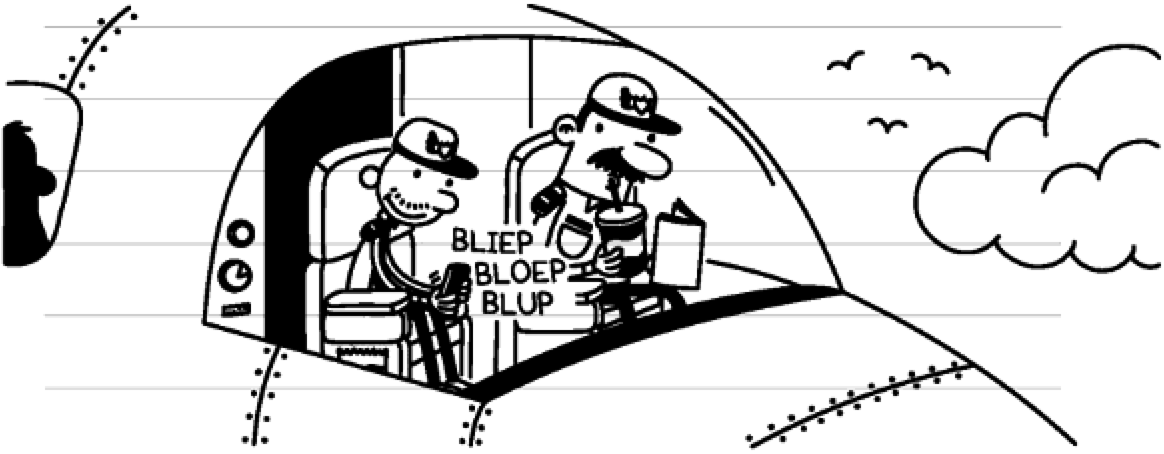

Toen de piloot van de wc kwam, dacht ik dat het voor mij ook wel een goed idee was om daarheen te gaan. Het enige probleem was de man naast me. Hij lag te slapen, en ik kon niet over hem heen zonder hem wakker te maken. Dus ging ik ONDER hem door en geloof me, dat was geen pretje.

Ik liep naar voren, maar nog voor ik in de eerste klas was, kreeg ik van een stewardess te horen dat passagiers uit de toeristenklasse het toilet ACHTERIN moeten gebruiken.

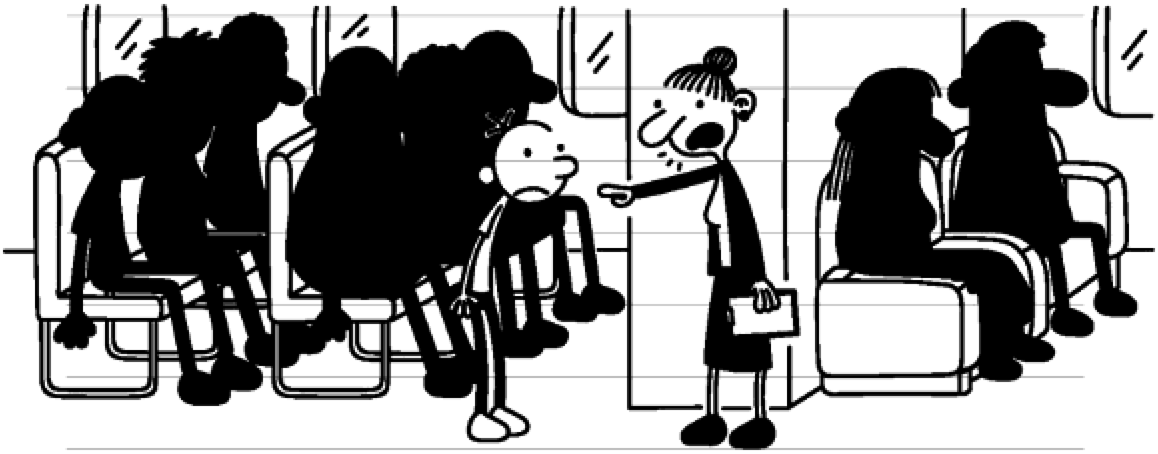

Het toilet in de economyclass was heel klein, maar toch was het daar HONDERD keer beter dan in mijn stoel. Het was alsof ik een klein appartementje had, helemaal voor mezelf.

Tijdens natuurkunde heb ik geleerd dat mensenpoep die uit een vliegtuig valt meteen bevriest. Een vent in ons stadje heeft een keer een brok poep gevonden dat uit een vliegtuig was gevallen en hij dacht dat het een METEORIET was.

Ik denk dat die vent het voor een hoop geld wilde verkopen, maar toen het brok begon te ontdooien, ontdekte hij dat het geen cent waard was.

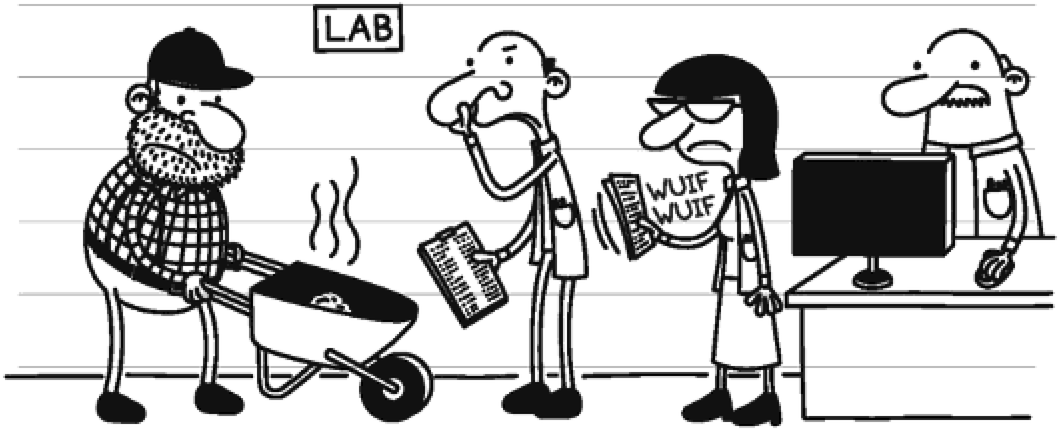

Eenmaal in het toilet zag ik geen reden om nog naar mijn stoel terug te gaan. Als er iemand ANDERS naar binnen wilde, maakte ik gewoon wc-geluiden tot ze weer weggingen.

Iemand moest blijkbaar heel nodig, want die rammelde zo hard aan de deurklink dat ik bang was dat hij AF zou breken. Toen ging hij weg. Maar een paar minuten later schudde het hele toilet.

Nou, wie dat deed moest vast veel nodiger naar de wc dan ik, dus ik deed de deur open. Maar er was NIEMAND. Toen snapte ik pas dat niet alleen het toilet schudde, maar het hele VLIEGTUIG.

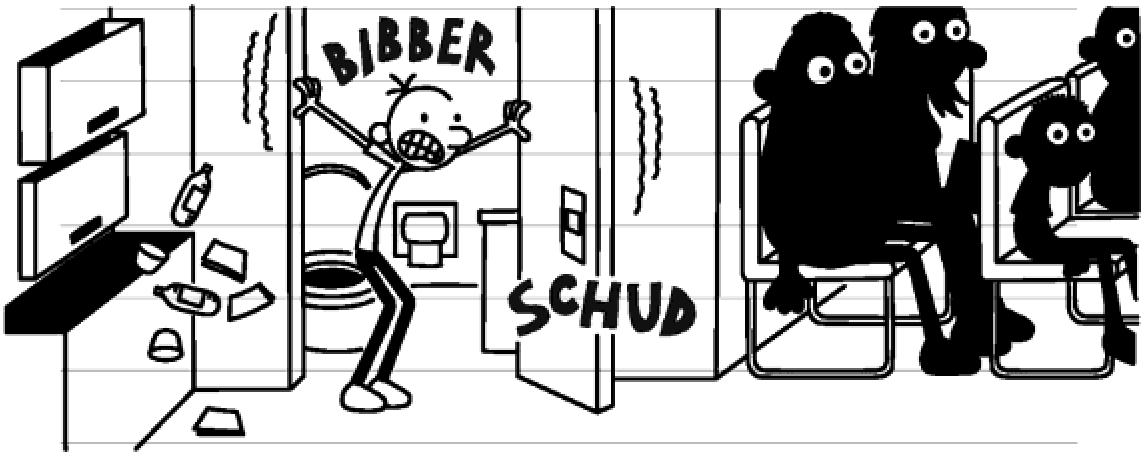

Ik dacht dat we op het water geland waren of een motor kwijt waren of zoiets. Maar toen klonk de stem van de piloot over de intercom.

Dat klonk HELEMAAL niet goed. Ik dacht dat de piloot EIGENLIJK in slaap was gevallen op zijn stoel en tegen de stuurknuppel had geschopt of zo, en dat hij toen dat excuus van 'hobbelige lucht' had bedacht. Want dat zou IK doen als mij zoiets overkwam.

De steward zag denk ik wel dat ik geschrokken was. Hij zei dat het gewoon een beetje 'turbulentie' was en dat dat heel normaal was op een vlucht als deze.

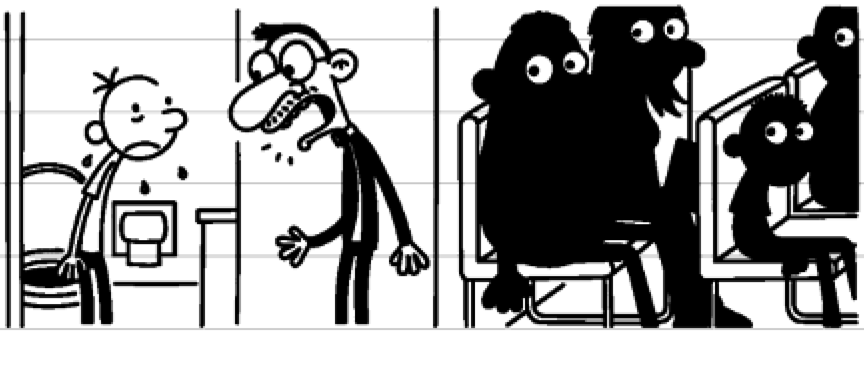

Nou, als dit NORMAAL is, dan word ik echt nooit van mijn leven piloot. Ik zou het vliegtuig bij de eerste tekenen van gevaar verlaten als ik degene was die het moest besturen.

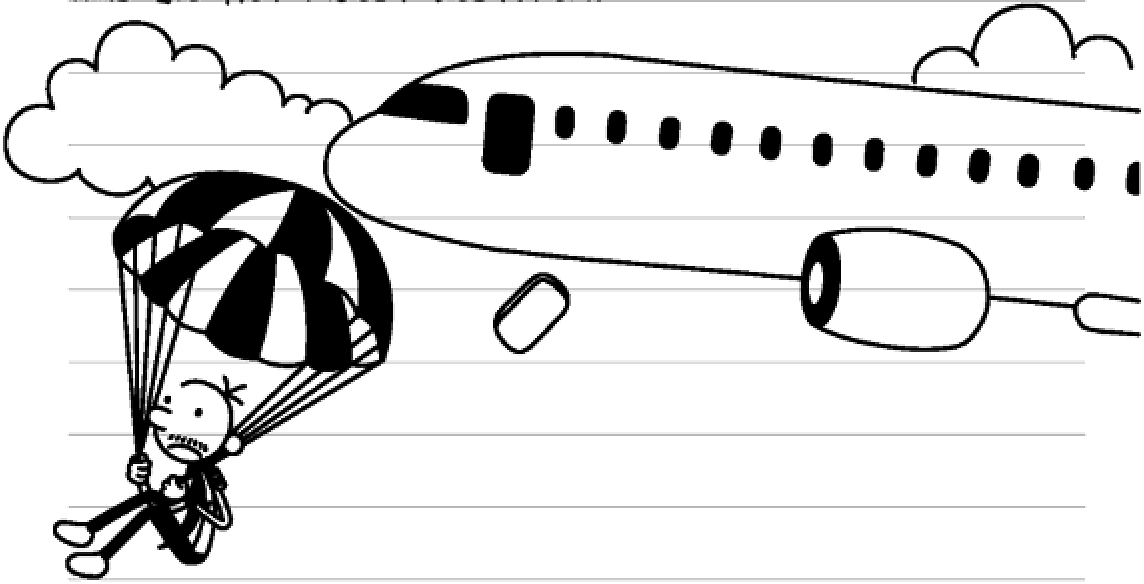

De steward zei dat ik weer terug naar mijn plek moest en mijn riem vast moest maken. Maar mijn stoel bleek bezet.

Ik wilde de baby niet verplaatsen, want dan zou hij wakker worden en meteen weer gaan huilen.

Dus ging ik naar voren om Rick uit zijn eersteklasstoel te schoppen. Dan loste HIJ het maar op met die baby. Maar ik kon niet bij hem KOMEN. Door de turbulentie was een wiel van de dranktrolley stukgegaan en die versperde me de weg.

Ik ging terug naar mijn stoel, want ik had geen andere keus. Vraag me niet hoe, maar ik heb zelfs nog zo'n twee uur geslapen. En ik was zo moe dat ik niet eens wakker werd bij de landing.

Dinsdag

Ik had me zo druk gemaakt over de vlucht dat ik was vergeten waar we eigenlijk HEEN gingen. Maar ik stapte vanuit het vliegtuig een heel nieuwe wereld in.

Ik moet toegeven, zo gauw ik die tropische lucht op mijn huid voelde, snapte ik waarom pap de kou thuis zo graag wilde ontvluchten.

We haalden onze bagage van de band en volgden de bordjes naar de plek waar een grote shuttlebus stond te wachten.

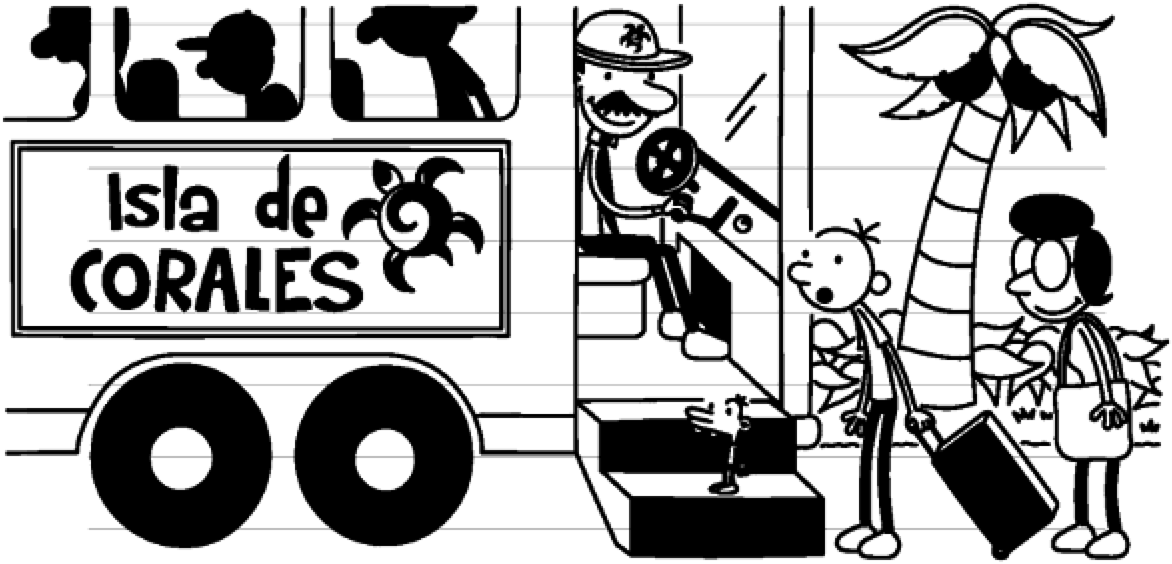

De buitenlucht voelde GEWELDIG, maar de airconditioning in de bus voelde nog BETER. En de stoelen waren nog een stuk fijner dan die in de eerste klas.

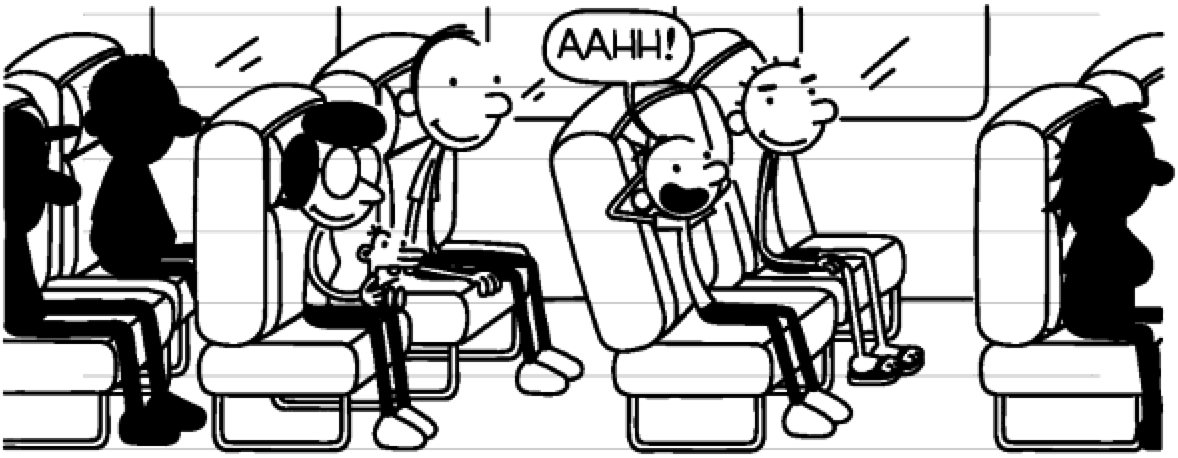

Toen alle passagiers in de bus zaten, gingen we op weg naar het resort. Op de tv-schermen boven ons draaide een film, en die was een MILJOEN keer leuker dan die in het vliegtuig.

De film liet alle coole activiteiten zien die je in het park kon doen, en ik vond ALLES leuk.

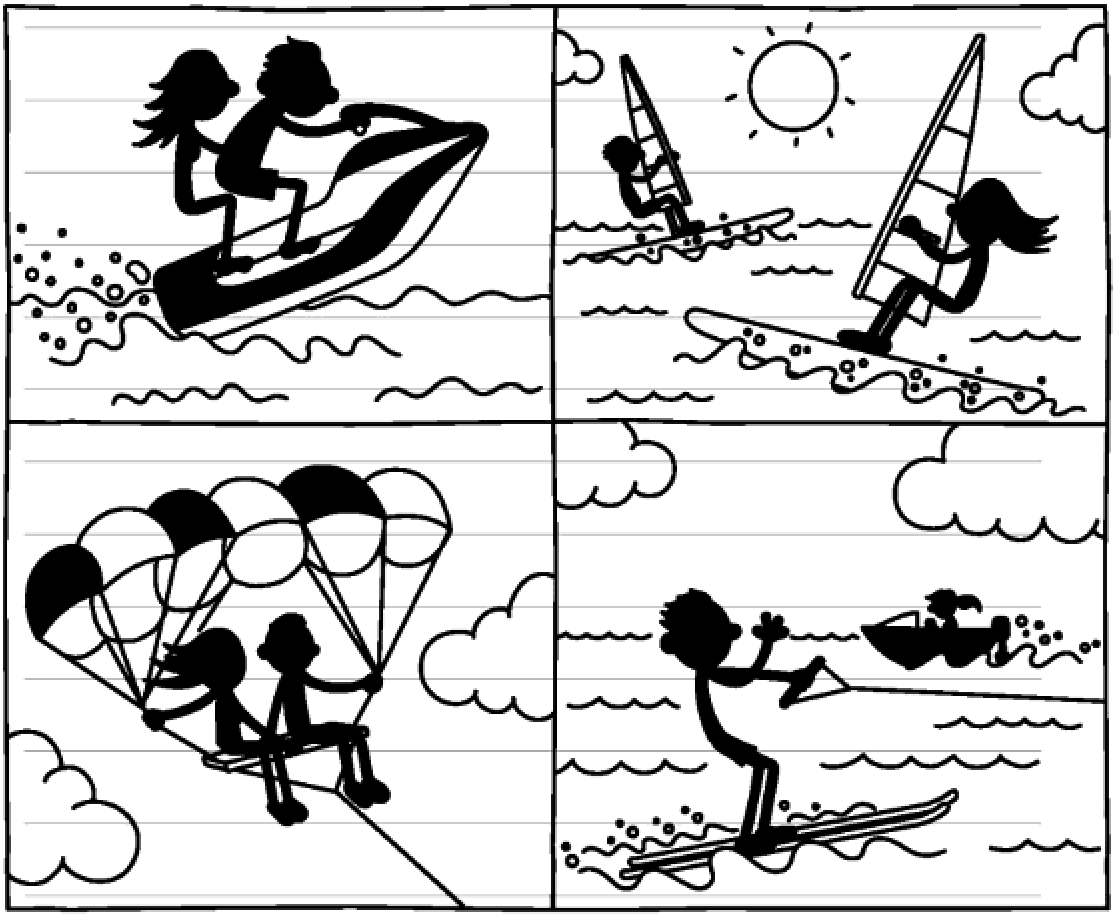

Een van de dingen was zwemmen met dolfijnen, en dat heb ik ALTIJD al eens willen doen.

Maar er waren ook nog een heleboel ANDERE dingen die me cool leken. Ik hoopte dat we ook activiteiten mochten COMBINEREN, zodat ik alles kon doen voor we weer naar huis moesten.

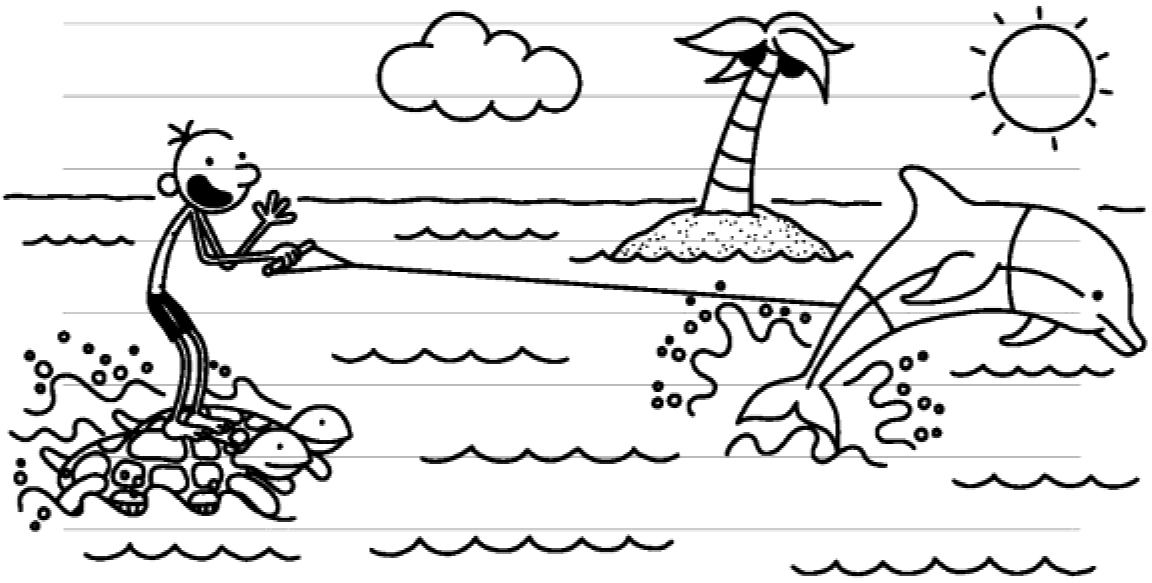

Ik had best wel spijt dat ik steeds zo negatief had gedaan over dit reisje, en ik draaide me om om sorry te zeggen tegen pap en mam. Ik wilde maar dat ik gewoon naar die video was blijven kijken.

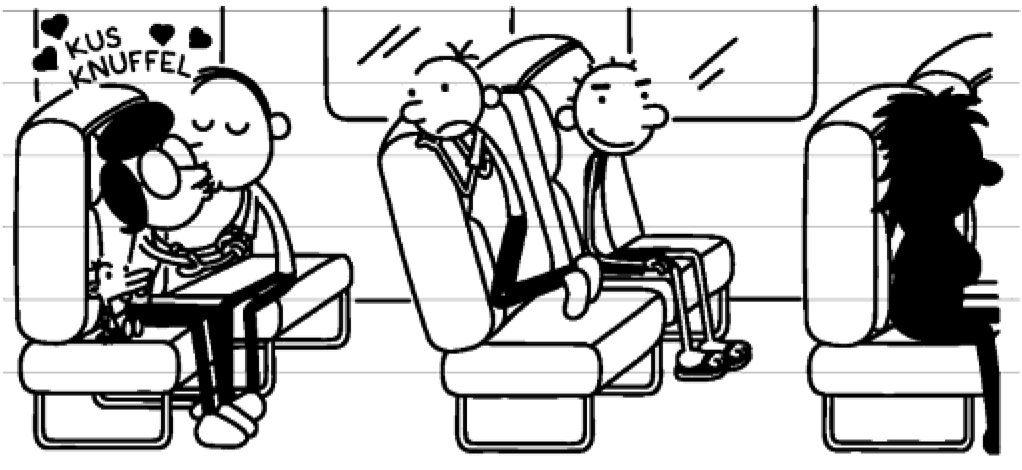

Toen we bij het resort uitstapten, werden we door het personeel welkom geheten en kregen pap en mam een ijskoud drankje.

We gaven onze koffers aan mannen met witte handschoenen die ze meteen naar onze kamer zouden brengen. Ik was behoorlijk onder de indruk.

We gingen naar de receptie en de vrouw daar legde uit hoe het werkte. Ze zei dat het resort 'all-inclusive' was, dus we hadden geen geld of bankpasjes nodig.

We 'betaalden' voor alles met plastic pasjes. Dat waren ook onze kamersleutels.

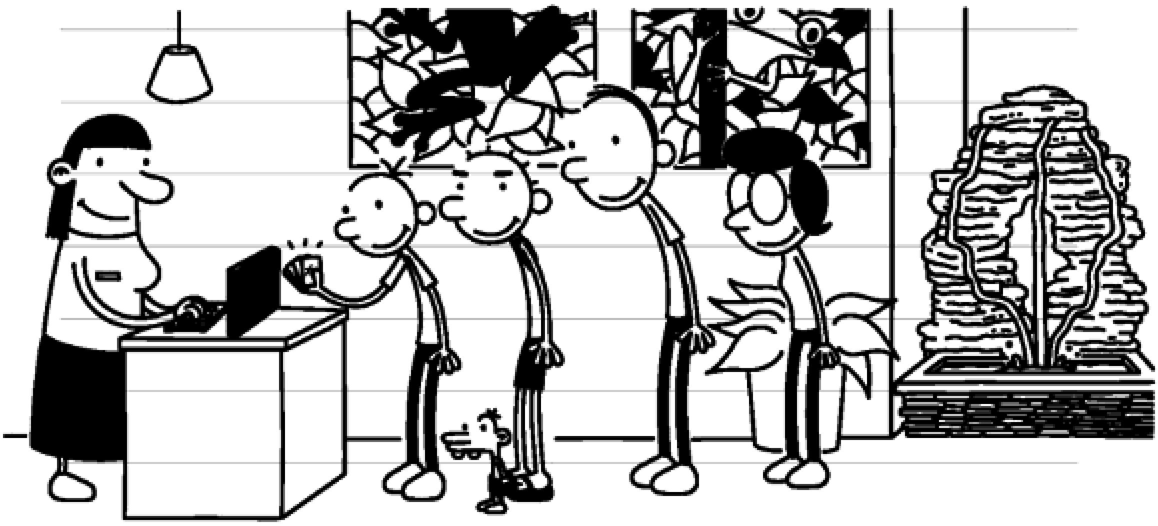

Pap en mam zeiden tegen de receptioniste dat ze graag in hetzelfde gebouw wilden logeren als op hun huwelijksreis, maar de vrouw legde uit dat het resort VERANDERD was. Het is nu in twee delen gesplitst, de 'Wilde Kant' en de 'Milde Kant'.

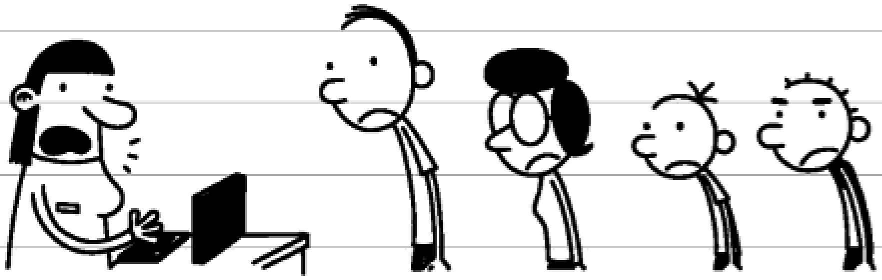

Pap en mam hadden vorige keer aan de Wilde Kant gelogeerd, maar daar mogen geen kinderen komen. Dus ze liet op de kaart zien waar ons gebouw was.

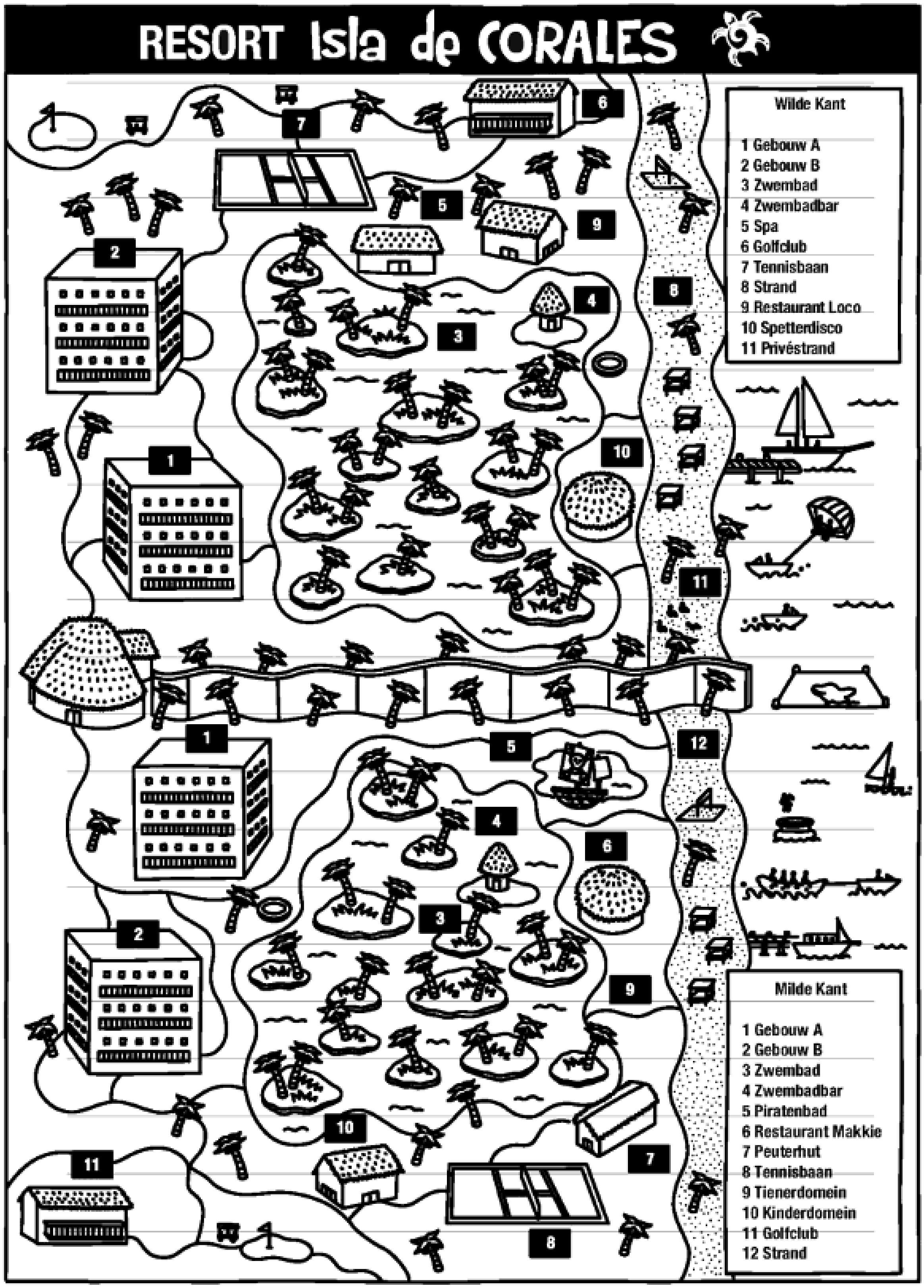
RESORT Isla de CORALES
Wilde Kant
1 Gebouw A
2 Gebouw B
3 Zwembad
4 Zwembadbar
5 Spa
6 Golfclub
7 Tennisbaan
8 Strand
9 Restaurant Loco
10 Spetterdisco
11 Privéstrand
Milde Kant
1 Gebouw A
2 Gebouw B
3 Zwembad
4 Zwembadbar
5 Piratenbad
6 Restaurant Makkie
7 Peuterhut
8 Tennisbaan
9 Tienerdomein
10 Kinderdomein
11 Golfclub
12 Strand

Ik zag wel dat pap die veranderingen niet leuk vond, maar mam zei dat het zo BETER was. Dit was een FAMILIEvakantie en we hadden geen zin in een heleboel feestende stelletjes om ons heen.

Het kon mij niks schelen aan WELKE kant van het resort we zaten, want volgens mij was de basis aan allebei de kanten zo'n beetje hetzelfde. Ik vond de KAMER veel belangrijker.

Meestal hebben we in een hotel één kamer voor het hele gezin, en dan moet ik in een kampeerbed of op een bedbank. Dus ik was geschokt toen ik ontdekte dat we een HEEL RUIME SUITE hadden.

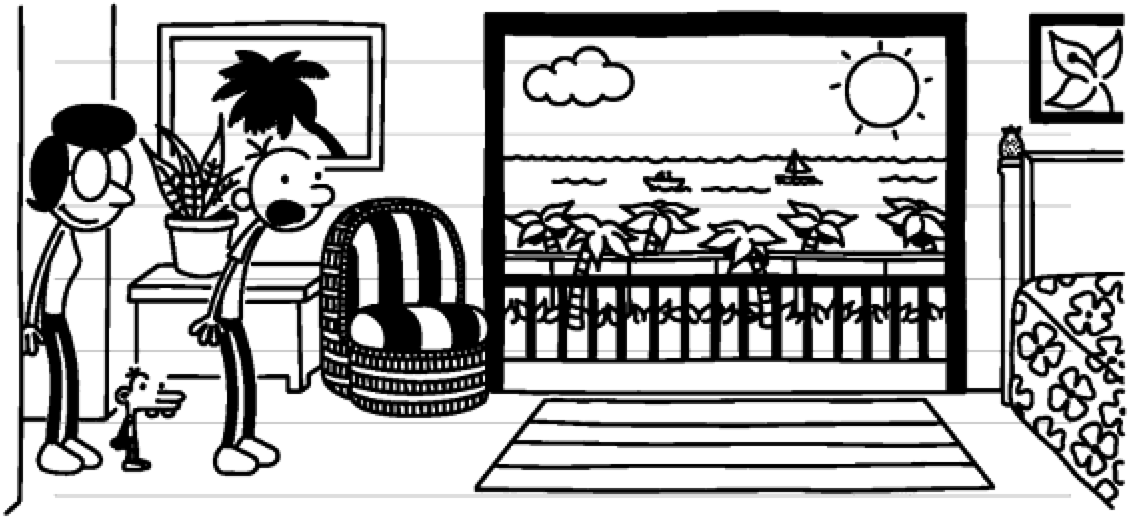

De suite had twee kamers. We moesten de badkamer met z'n allen delen, maar ik en Rick hadden allebei een EIGEN bed, en dat was het belangrijkst. Dit reisje heeft pap en mam vast een HOOP geld gekost.

Er stond een tv in de kamer die ik met Rick deelde, maar nog veel beter: er hing een BADJAS in de kast.

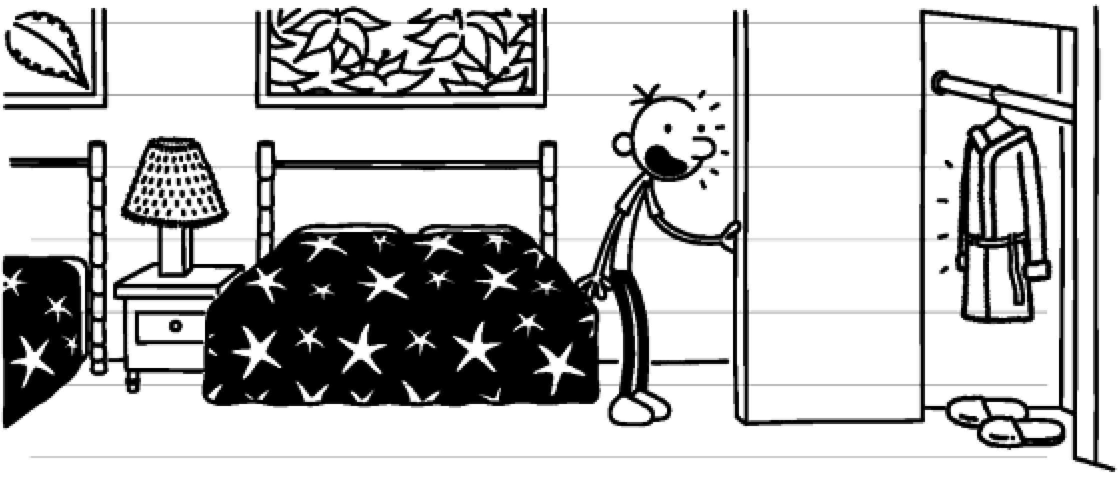

Ik eiste de badjas meteen op, en Rick protesteerde niet eens.

Rick steekt altijd de draak met me als ik thuis mams badjas aandoe. Maar ik vind badjassen COOL. Ze lijken op gewaden, en er zijn mensen genoeg die dat ook cool zouden vinden.

De douche was ENORM, en de vloeren en de wastafels en zo waren van marmer. Boven het bad hing een tv en er was zelfs een TELEFOON naast de wc.

Als ik roomservice in de badkamer kon krijgen, had ik alles wat ik nodig had op één plek.

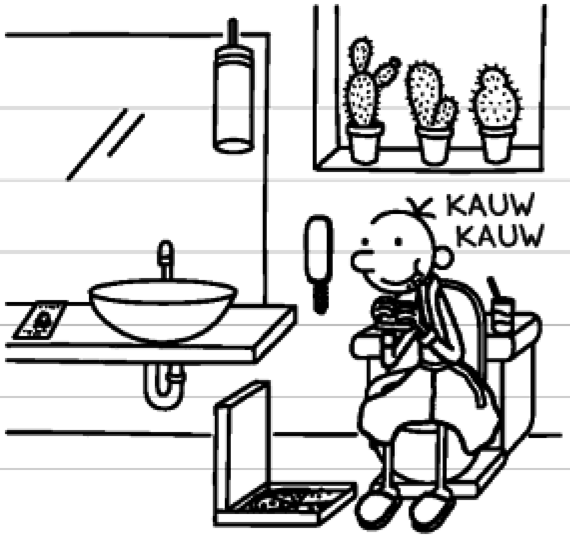

Vanaf het balkon in pap en mams kamer kon ik het zwembad aan de Wilde Kant van het resort zien, en dat was echt groot.

Het was ook niet zomaar een zwembad. Het leek meer een soort rivier met allemaal eilandjes in het midden. Mam zei dat het een van de grootste zwemparadijzen ter WERELD was.

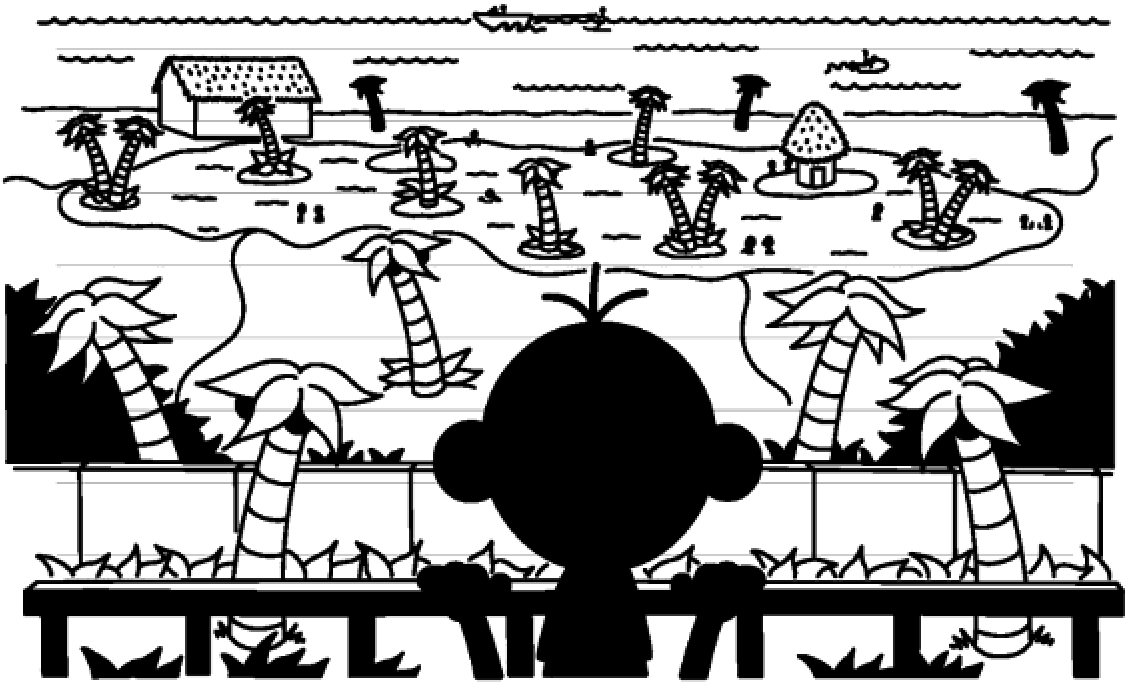

Ik werd daar heel enthousiast van, want ik wist dat het bad aan ONZE kant precies hetzelfde was. Ik wilde er snel naartoe, maar dan moest ik me eerst omkleden.

Ik wilde de grote koffer openmaken, maar die zat op SLOT. Ik vroeg pap om de sleutel, maar hij zei dat onze koffer geen slot HAD. Pap keek naar het label aan de koffer en daar stond de naam van iemand ANDERS op.

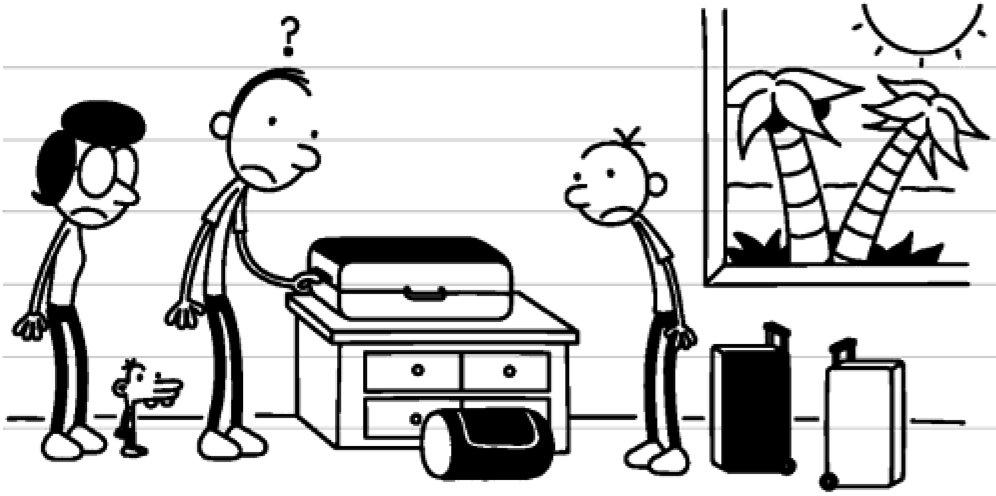

We hadden op het vliegveld blijkbaar de verkeerde koffer van de bagageband gepakt. Pap belde meteen naar de vliegmaatschappij om te horen of ze ONZE koffer nog hadden.

Maar de grondstewardess zei dat onze koffer terug was gestuurd naar het adres op het label, omdat niemand hem had meegenomen.

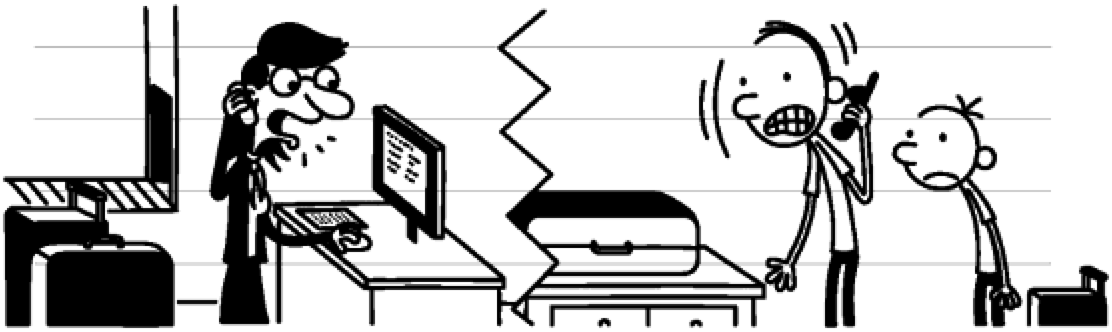

Toch was het geen COMPLETE ramp, omdat we op het vliegveld nog wat kleren uit de grote koffer in onze handbagage hadden gedaan.

Ik had mijn zwembroek, maar VERDER niet veel. Mijn slippers en zonnebril zaten in de grote koffer, samen met een heleboel andere dingen die ik had ingepakt. Pap zei dat ze de spullen die we misten verkochten in de winkel van het resort, dus daar gingen we naartoe.

Maar alles in de winkel was wel vijf keer duurder dan thuis, en pap zei dat hij echt niet zo veel geld ging uitgeven.

Mam zei dat we elke dag dezelfde kleren aan konden en ze zelf konden wassen. Dus we kochten alleen een fles zonnebrandcrème en een emmertje met een schep voor Max.

Mam zei dat het zo dicht bij de evenaar heel belangrijk is om zonnebrandcrème op te doen. Maar MIJ hoefde ze niet te overtuigen. Ik heb gezien wat de zon met je huid kan doen, en ik wil niet op een rozijn lijken als ik oud ben.

Daarom breng ik zo veel mogelijk tijd binnen door. En later zullen al mijn vrienden wensen dat ZIJ dat ook hadden gedaan.

Ik dacht dat het resort superrustig zou zijn omdat het kerstvakantie was. Maar blijkbaar hadden een heleboel mensen hetzelfde idee als wij.

Niet alleen het ZWEMBAD was stampvol. Er waren OVERAL mensen. Ik had me er echt op verheugd om in het bubbelbad te relaxen, tot ik hem zag.

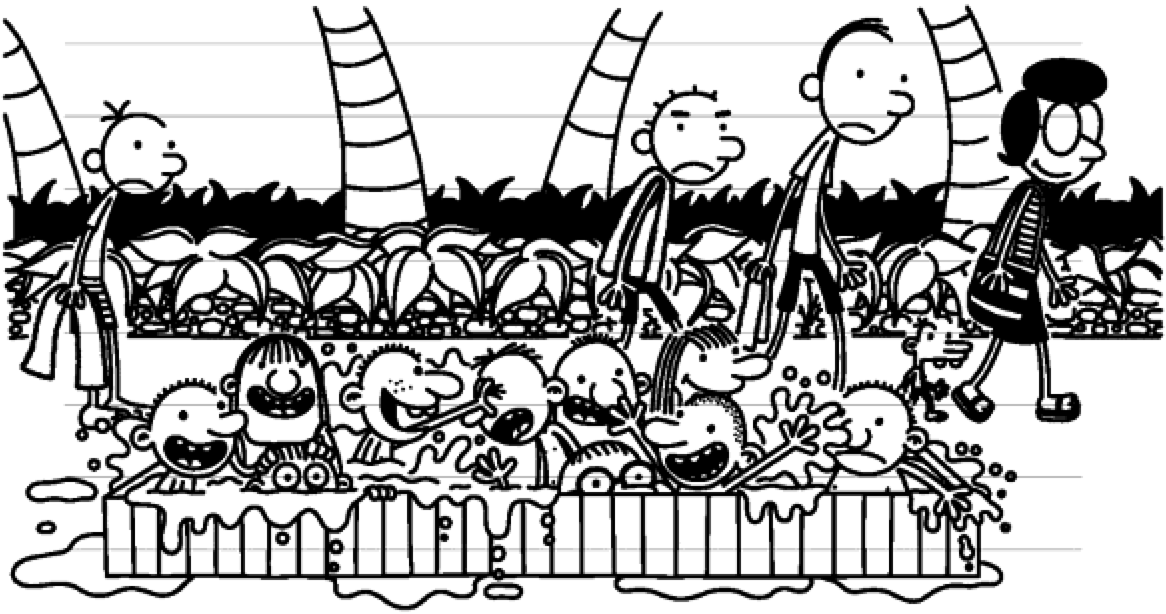

We vonden een paar ligbedden in de schaduw en legden onze spullen neer. Je kon zien dat het midden in de winter was, want iedereen was net zo slecht in vorm als ik.

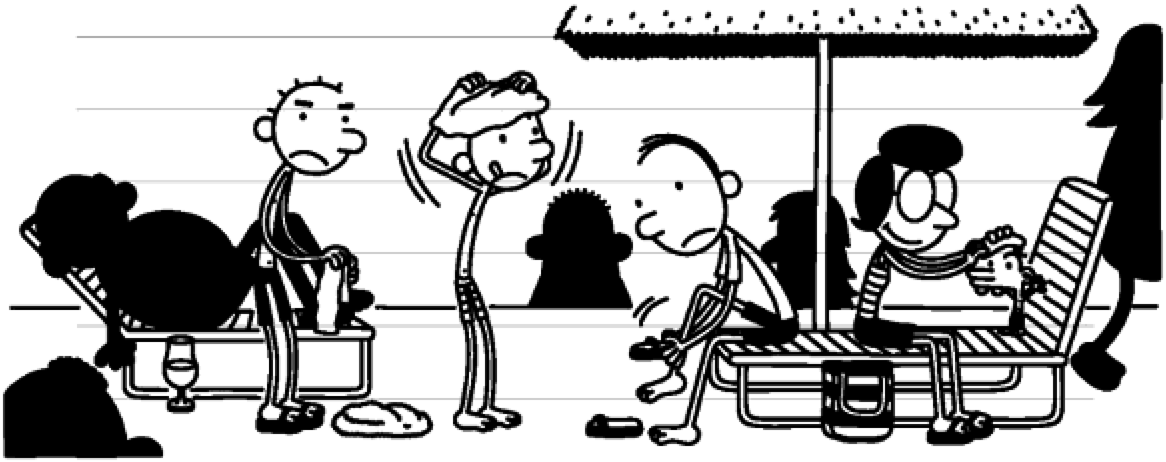

Af en toe denk ik erover om te gaan fitnessen en heel gespierd te worden. Maar ik wed dat iedereen in de toekomst alleen nog maar een pil hoeft te slikken om fit te worden.

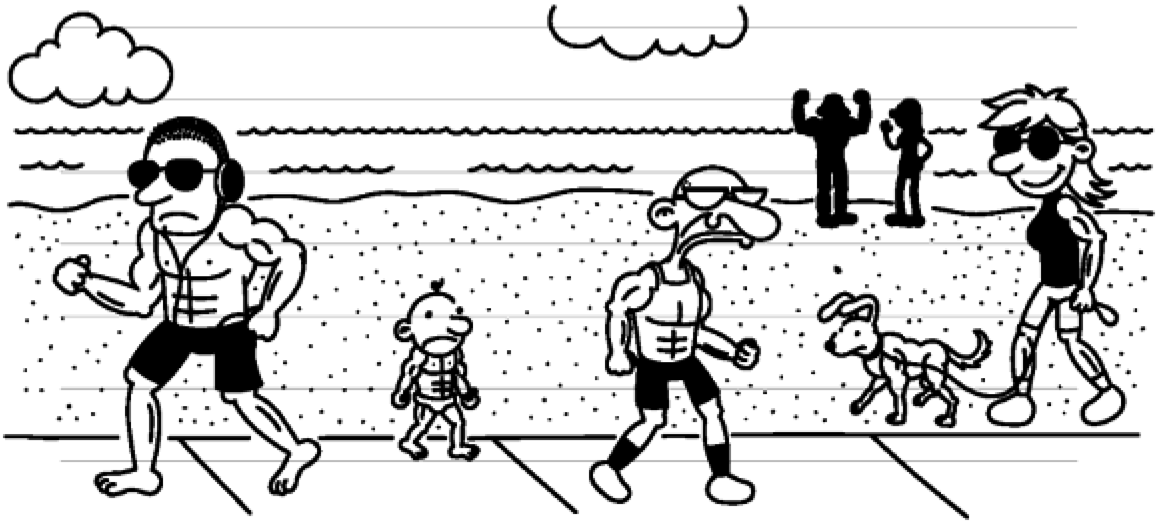

Dan is het heel NORMAAL om gespierd te zijn, en vindt iedereen de mensen die NIET fit zijn juist aantrekkelijk. Dus als ik me aan mijn huidige fitnessprogramma houd, zit ik gebeiteld.

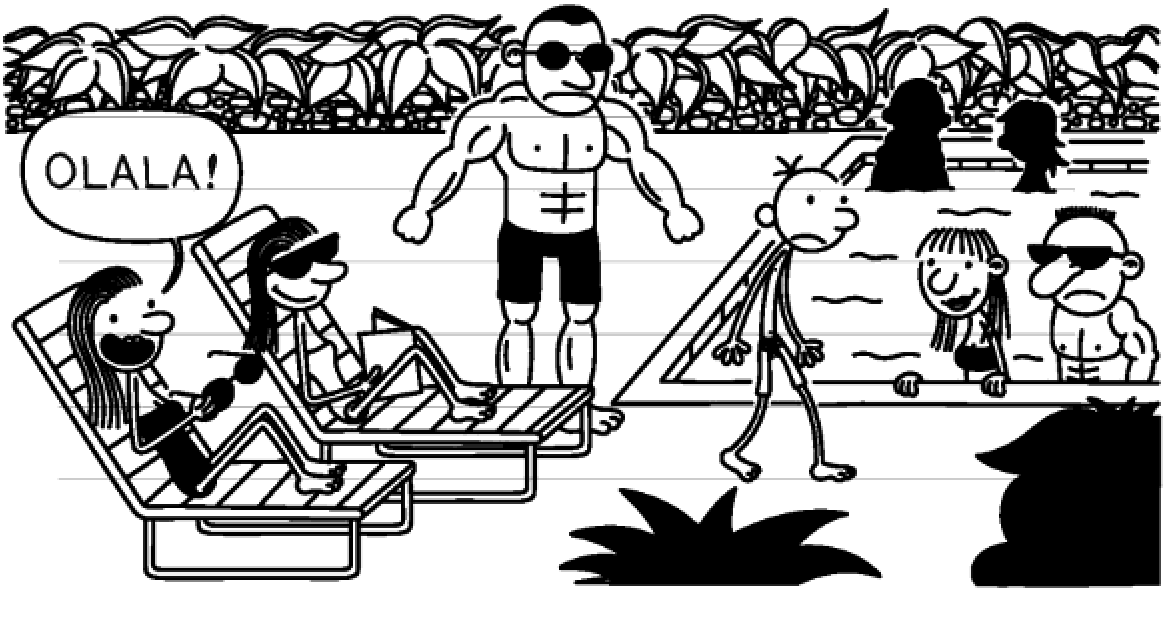

Het zwembad was te vol om te kunnen zwemmen, dus ik besloot om een handdoek over mijn hoofd te leggen en wat slaap in te halen.

Het was wel heet buiten, maar er waaide een koel briesje en ik dommelde in. Maar midden in mijn slaapje kwam er opeens een vent tevoorschijn die de sfeer volledig verpestte.

Die vent noemde zichzelf de 'Pretleider' en hij moest iedereen blijkbaar in BEWEGING krijgen.

Helaas was die vent goed in zijn werk en kreeg hij MIJ zelfs zover dat ik mee ging doen.

Maar ik wilde dat ik dat NIET had gedaan, want ik houd niet van al dat aanraken.

Na de polonaise zei de Pretleider dat de volgende activiteit 'schatduiken' was, en dat was alleen voor kinderen. Ik had geen zin in een stom kinderspelletje, dus ik ging weer zitten. Maar mijn aandacht werd getrokken toen hij een enorme emmer vol MUNTEN tevoorschijn haalde.

Alle kinderen moesten in een rij op de rand van het zwembad gaan staan, en toen gooide hij handenvol kleingeld in het water. En het waren geen CENTEN of zo.

Het waren muntjes van tien en twintig cent, en ik zag zelfs een paar HELE EURO'S.

Toen de emmer leeg was, lag er zeker vierhonderd euro op de bodem van het zwembad. Iedereen wachtte op de rand tot de Pretleider op zijn fluitje blies.

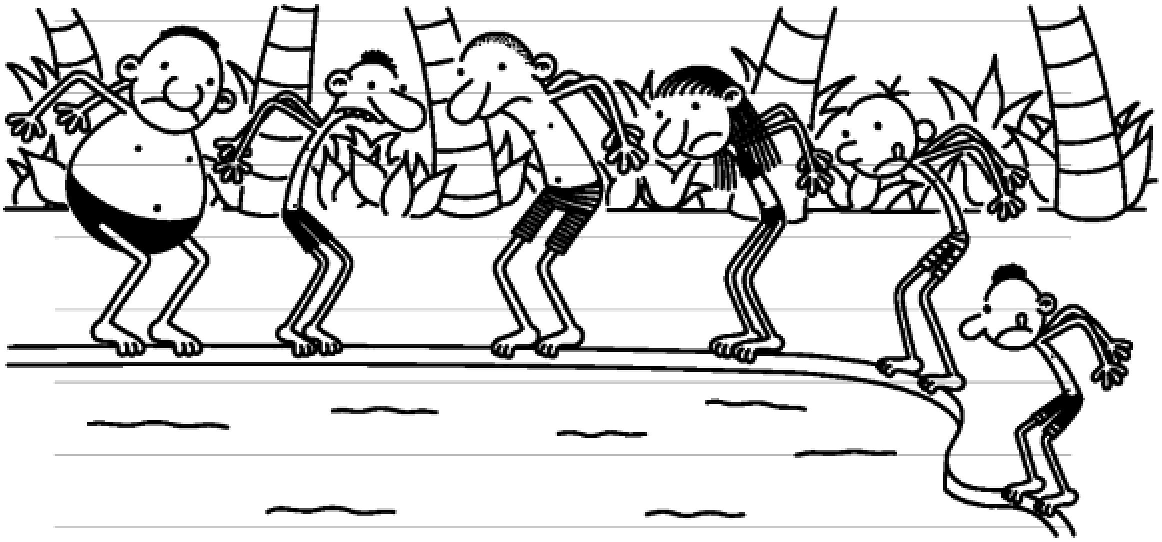

En toen was het ieder voor zich.

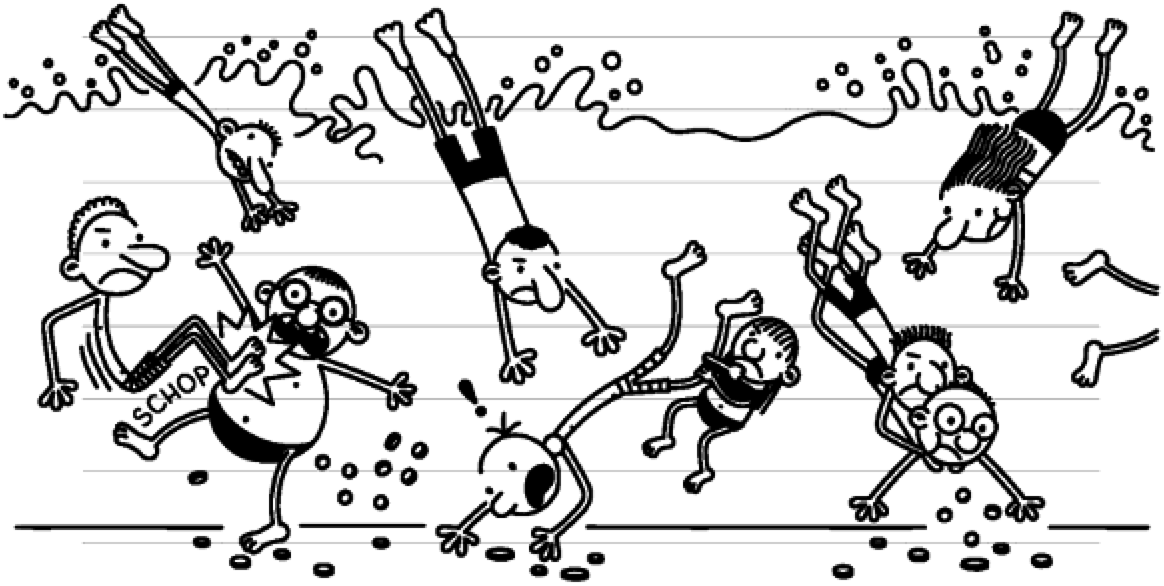

Met mijn eerste duik raapte ik twee euro aan munten op, en ik legde ze op de rand van het zwembad vlak bij mijn ligstoel. Maar een geniepig ventje stortte zich erop en plukte me kaal.

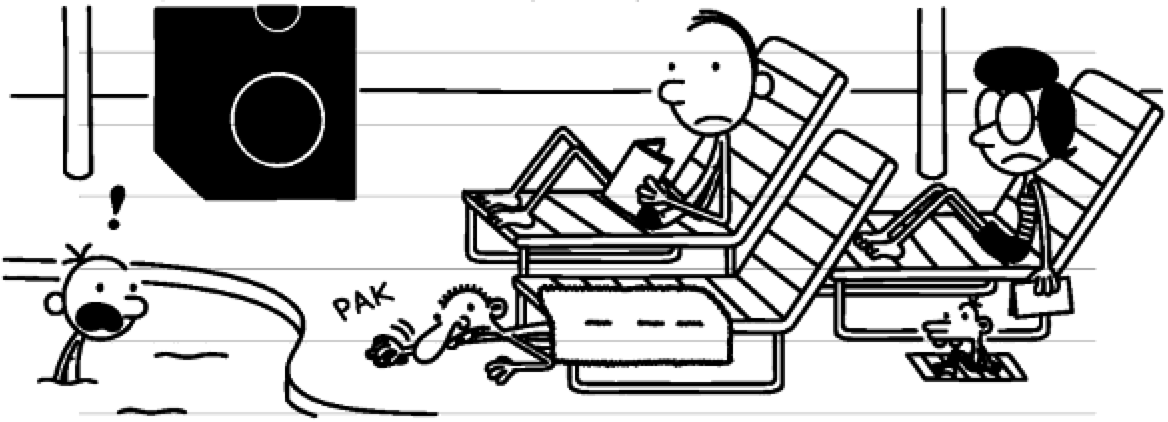

En hij was niet de ENIGE valsspeler. Iemand had zelfs een BROEK aan en propte zijn zakken VOL munten.

Dat gaf alle ANDEREN hetzelfde idee, en nu propte iedereen de munten waar hij maar KON.

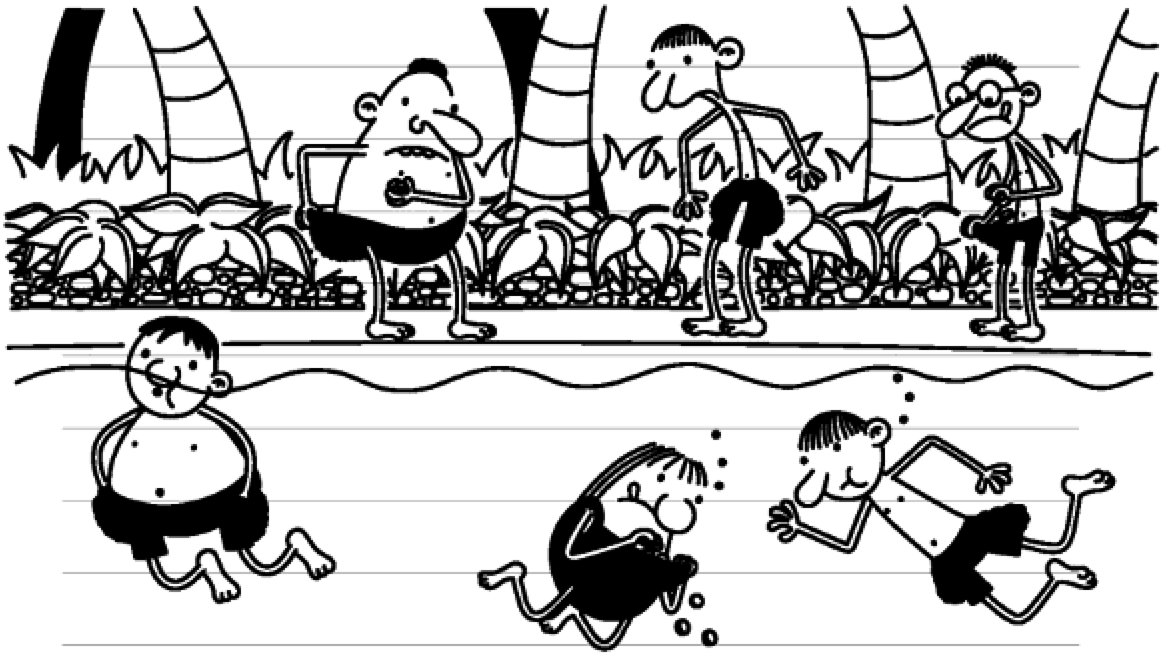

Ik denk dat ik aan het eind niet meer dan drie euro bij elkaar had verzameld. Nadat de kinderen vertrokken waren, leek het me een goed moment voor een ontspannen zwempartijtje.

Ik vond een schaduwplekje in het zwembad en leunde tegen de rand. Maar toen hoorde ik iets ritselen in de bosjes, en plotseling stond ik oog in oog met iets wat eruitzag alsof het recht uit *Jurassic Park* kwam.

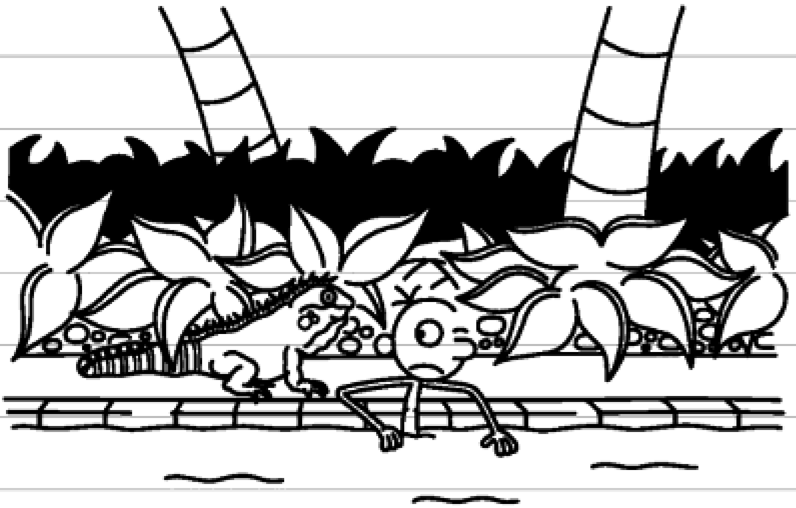

Ik was zo snel dat ik over het water RENDE.

Ik zei tegen de badmeester dat er een soort DINOSAURUS aan de rand van het zwembad zat en dat hij iedereen uit het bad moest halen voordat er iemand GEWOND zou raken.

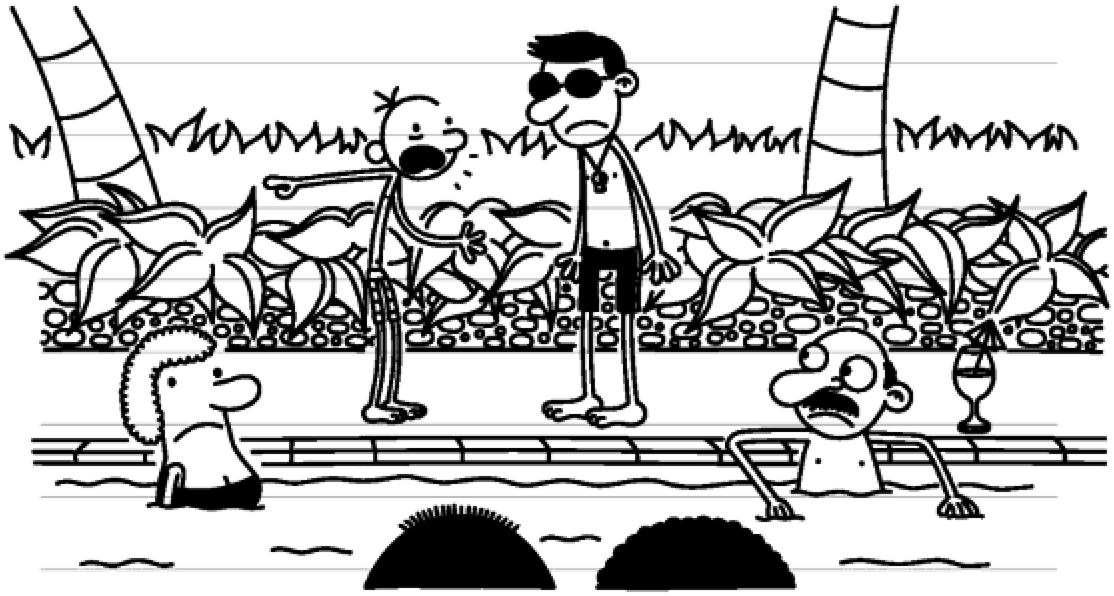

Maar de badmeester was niet onder de indruk. Hij zei dat de enorme hagedis gewoon een LEGUAAN was, en dat je die OVERAL in het resort zag. Soms nemen ze zelfs een duik in het zwembad.

Nou, dat veranderde ALLES. Ik vind dat enorme hagedissen in een DIERENTUIN thuishoren, en niet onder de mensen.

Ik was helemaal KLAAR met het zwembad, dus vroeg ik mam of we gingen lunchen.

Dat vond ze wel een goed idee, en we vonden dichtbij een plek met een terras.

Maar dat buiten zitten werd nog een probleem. Ten eerste waren hier niet alleen leguanen, maar loerden er ook gekko's, salamanders, en wie-weet-WAT-nog-meer vanuit de bosjes naar ons.

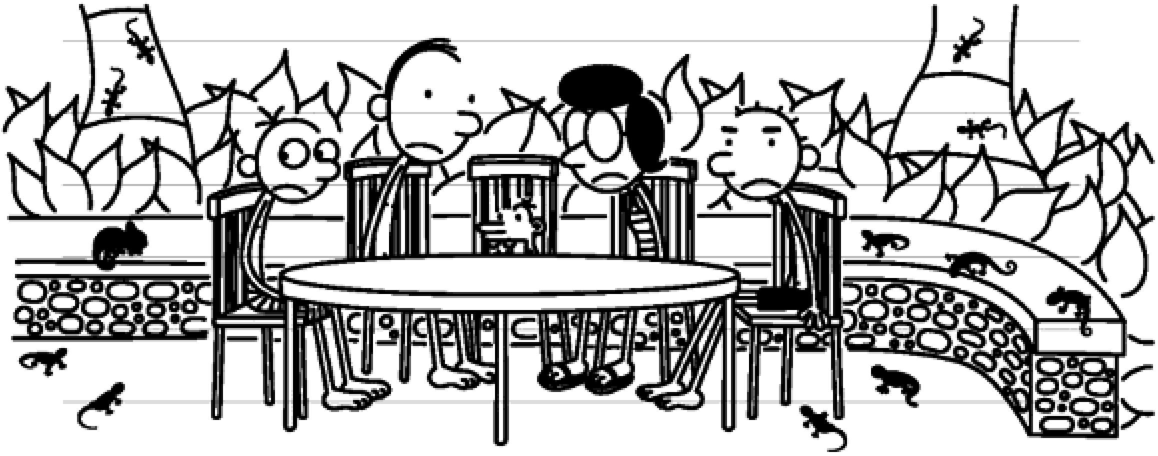

En het bleef niet bij HAGEDISSEN. Er waren ook SLAKKEN, die we steeds met ons bestek van tafel moesten vegen.

De ober schonk water in onze glazen uit een grote kan, maar mam zei dat we dat niet mochten drinken. Ze zei dat onze magen niet gewend zijn aan de microben in het water hier, en dat we in plaats daarvan water uit een FLES moesten drinken.

Maar pap zei dat hij er WEL tegen kon omdat hij over de hele wereld gereisd heeft en dat zijn maag ALLES kon hebben.

Ik ging dat risico niet nemen. Ik bestelde een blikje fris en goot dat in een glas, en ik bestelde ook nog een hamburger met friet.

Toen ons eten werd gebracht, landden er een paar vogels in de bomen rond onze tafel. Eerst vond ik dat wel oké, want toen die vogels kwamen, renden de hagedissen de bosjes weer in.

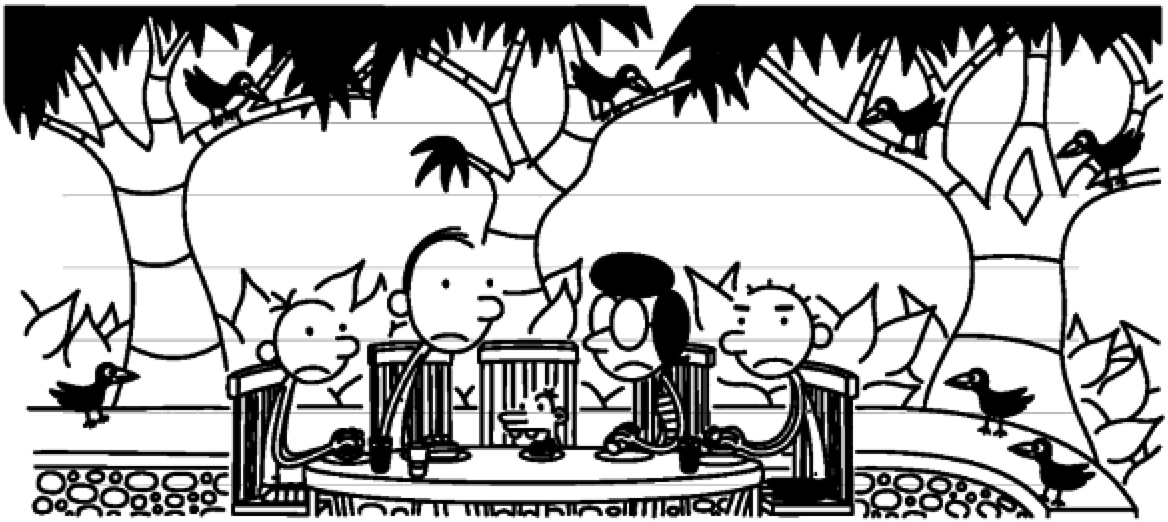

Toen begon een vogel die een gewond pootje leek te hebben om onze tafel heen te hippen.

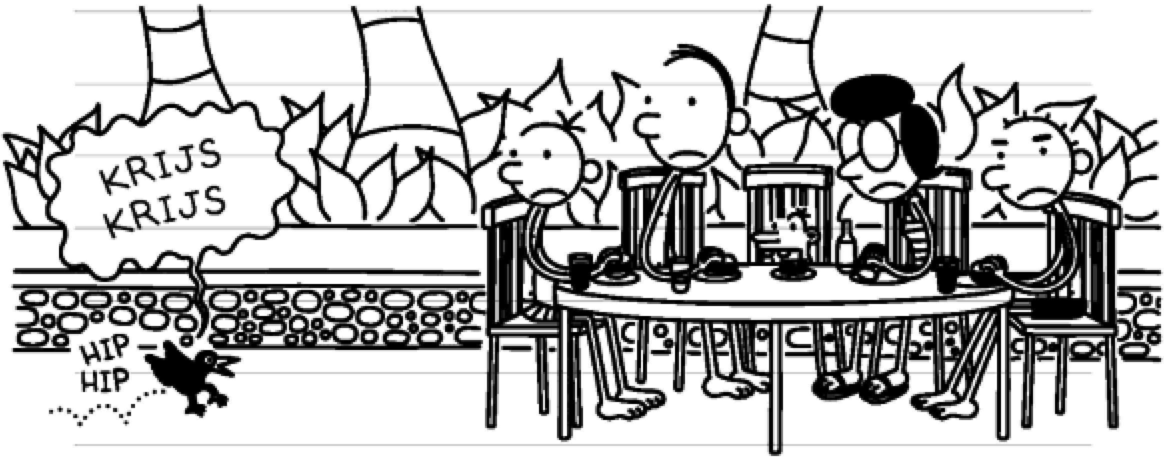

Maar het was een LIST. Zo gauw we ons hoofd omdraaiden om naar de vogel op de grond te kijken, doken alle ANDERE vogels vanuit de bomen bovenop ons eten.

We jaagden de vogels weg, maar toen hadden ze de helft van ons eten al op. Het enige waar ze AF waren gebleven, waren onze drankjes. Niet dat dat wat uitmaakte. Een paar slakken deden zich tegoed aan mijn frisdrank, maar dat zag ik gelukkig vóór ik een slok nam.

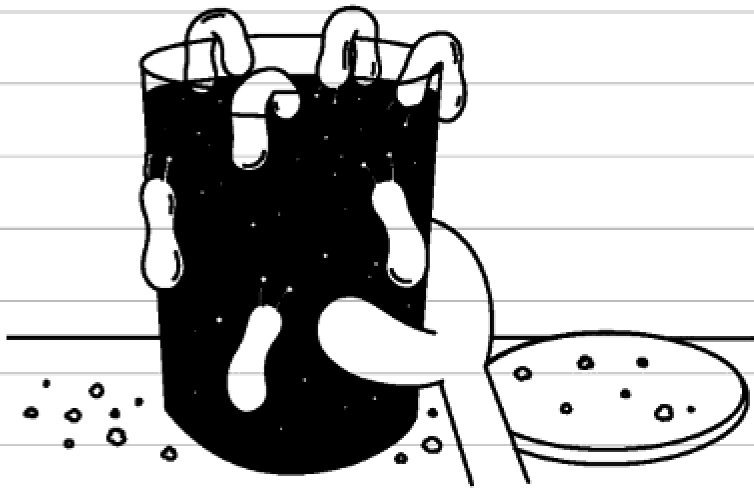

Het moest hier een PARADIJS zijn, maar tot nu toe was het eerder een NACHTMERRIE.

Ik wilde eigenlijk alleen nog maar terug naar onze kamer en daar BLIJVEN, maar mam zei dat we het resort nog aan het verkennen waren. Toen zei pap ook dat hij naar de kamer wilde. Hij voelde zich niet zo lekker en we konden allemaal wel wat rust gebruiken na die vlucht, zei hij.

We liepen terug naar ons gebouw, maar pap moest een tussenstop maken in het toilet in de lobby. En toen moest hij NOG een keer in het toilet naast de fitnessruimte. Dus mam had wel gelijk over dat water.

De rest van de dag was voor NIEMAND leuk. Toen we eindelijk in onze kamer waren, sloot pap zich op in de badkamer en stuurde mam me naar beneden om medicijnen te halen tegen paps buikpijn.

Maar de etiketten waren niet in het Engels, dus ik heb iets meegenomen wat diarree GENEEST of juist VEROORZAAKT.

Het medicijn leek niet te helpen, dus we moesten de hele nacht naar zijn gekreun en gejammer luisteren.

Ik probeerde een film te kijken, om het geluid niet te hoeven horen. Maar mijn kamer had geen raam, dus zo gauw ik de tv aandeed, vloog er een zwerm motten van buiten op het scherm af.

Om de motten weer naar buiten te krijgen moesten we de tv EN alle lampen in de suite uitdoen. Dus ik en Rick zaten de halve avond maar een beetje in het donker niks te doen.

Ik was best moe, dus ik kon wel een lange nacht gebruiken. Maar zo gauw ik in bed stapte, ging aan de Wilde Kant van het resort de muziek aan. En die lui feestten de HELE NACHT door.

Het gekke is, tot op dat moment was ik vergeten dat het eigenlijk KERSTMIS was. Ik wist niet hoe deze vakantie verder ging worden, maar BETER leek me de enige mogelijkheid.

Woensdag

Ik had misschien wel veertien uur kunnen slapen, maar ik werd bij het krieken van de dag wakker. Een troep tropische vogels maakte ongelooflijk veel herrie voor mijn raam.

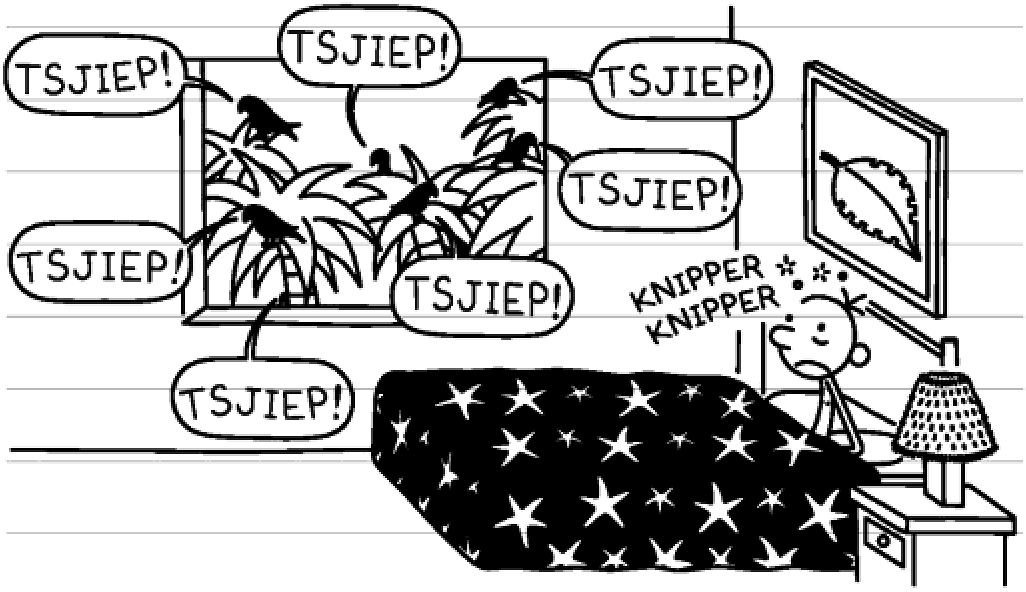

Toen ik uit bed kwam, bleek dat mam ook al wakker was. Ze zei dat pap de hele nacht in de badkamer had gezeten en dat we weg moesten zodat hij wat slaap in kon halen.

Ik was helemaal klaar voor een nieuwe start, dus ik deed mijn zwembroek aan en liep naar de deur. Maar mam zei dat ik en Rick eerst ons bed op moesten maken en onze kamer op moesten ruimen.

Ik herinnerde mam eraan dat we op vakantie waren en dat de schoonmaaksters dat voor ons zouden doen. Maar zij zei dat we niet als DIEREN gingen leven alleen maar omdat we op vakantie waren.

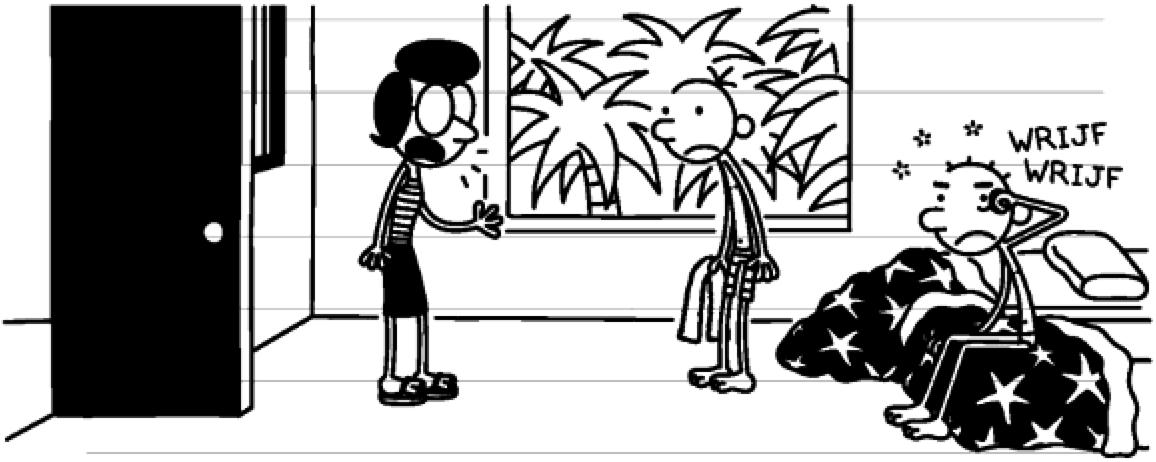

Ik zei dat het beste aan vakantie was dat iemand anders je troep opruimde, maar mam zei dat we deze week ZELF gingen opruimen. Toen hing ze het bordje met niet storen erop aan de deur, zodat de schoonmaakster niet eens op onze kamer zou komen.

Ik vroeg mam hoe we dan schone handdoeken en lakens zouden krijgen, en ze antwoordde dat ze die in de wastafels in de badkamer zou wassen, net als onze kleren.

Dus het was geen grap van mam dat we onze eigen was moesten doen. Max zat zelfs in een wastafel een onderbroek van pap schoon te schrobben, en volgens mij gebruikte hij Ricks tandenborstel.

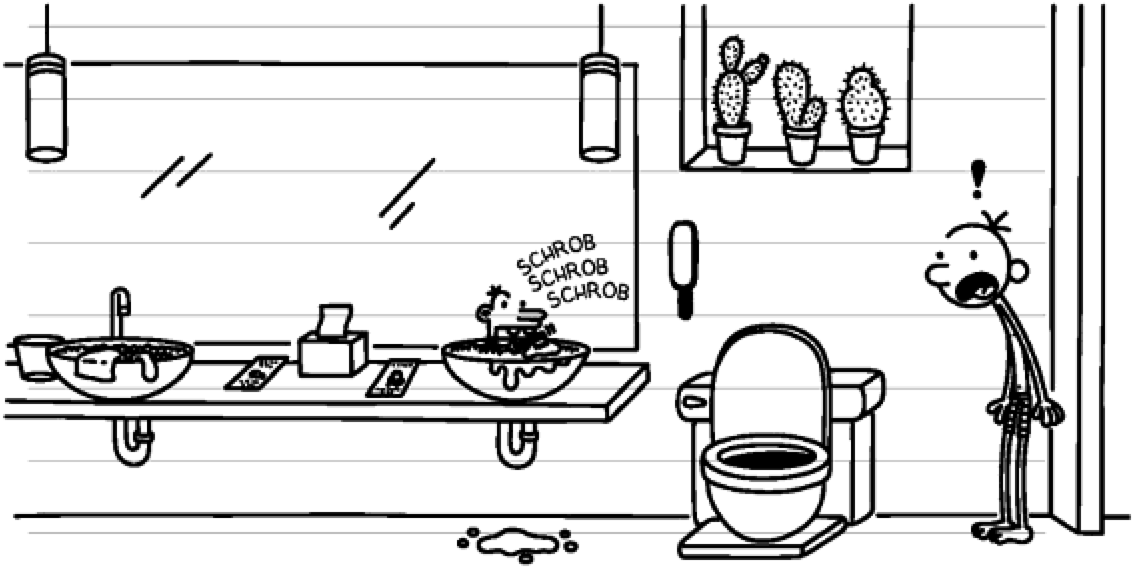

Persoonlijk vind ik het allerbeste aan een hotel dat je elke dag schone handdoeken en lakens krijgt. Maar mam zei dat hotels bergen wasmiddel verbruiken en dat het goed voor het milieu was om onze handdoeken en lakens opnieuw te gebruiken.

Toen pas zag ik overal kaartjes hangen die je een schuldgevoel gaven als je om schone dingen vroeg.

Mam zei dat we allemaal naar het strand zouden gaan, maar ik wilde eerst nog onder de douche. Ik wilde er lekker LANG onder staan en ik wist dat ze zou gaan zeuren dat ik te veel heet water verbruikte als ze nog in de suite was.

De douche was heel raar, want hij was buiten en helemaal open. Daar moest ik wel even aan WENNEN, want ik was bang dat iemand over de muur zou kijken.

Er zijn vast mensen die het niet erg vinden om in hun nakie buiten te zijn, maar geloof me: daar hoor ik dus niet bij.

Ik vind het zelfs stom dat je naakt GEBOREN wordt, want dat brengt je meteen in een beschamende positie.

Maar toen ik eenmaal aan die buitendouche gewend was, was ik ook meteen VERSLAAFD. De douche had allemaal verschillende standen, zoals 'pulseren' en 'massage'. Ik probeerde ze allemaal uit, en 'regen' was mijn favoriet.

Ik bleef er denk ik wel drie kwartier onder staan. Toen ik klaar was, stapte ik de douche uit en trok mijn badjas aan. Maar toen ik in mijn rechterpantoffel wilde stappen, werd mijn voet door iets tegengehouden.

Ik hield de pantoffel ondersteboven en schudde ermee, en er viel een enorme SPIN uit.

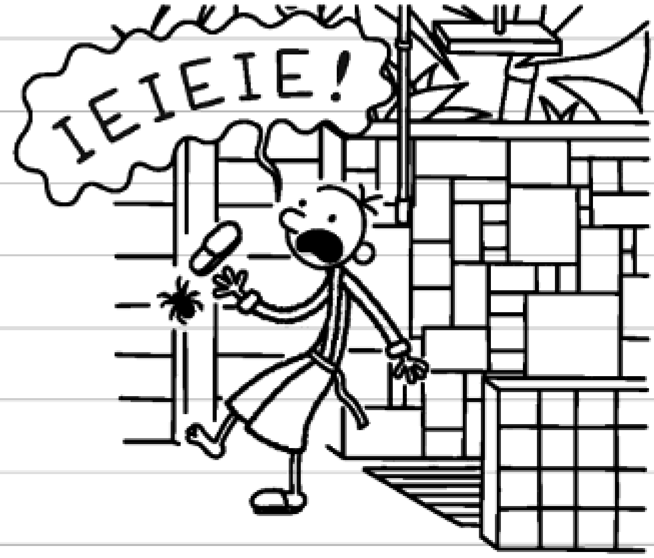

En het was geen GEWONE spin. Dat ding was net zo groot als mijn HAND. Toen hij op de grond viel, klom ik op de wastafel om niet op dezelfde hoogte te zijn als dat beest.

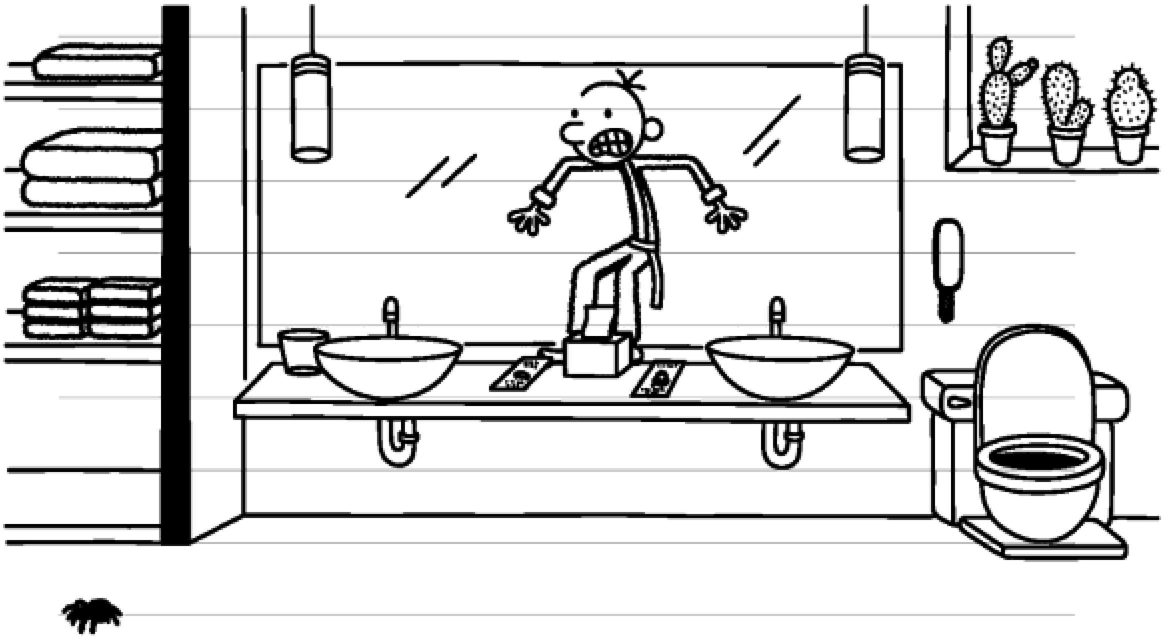

Ik ben al bang voor spinnen sinds mijn zevende. Toen ik een keer midden in de zomer in onze garage was, vond ik in een hoek iets wat eruitzag als een bolletje katoen. Ik prikte erin met de bezemsteel.

Nou, het was geen bolletje katoen. Het was een EITJESZAK, helemaal vol met duizenden BABYSPINNEN.

Toen ik in de herfst naar groep 3 ging, moesten we een vragenlijst invullen en één vraag was wat je wilde worden als je later groot was.

Iedereen schreef 'astronaut' op en 'dierenarts' en zo. Maar IK niet.

Wat is je lievelingskleur?

BLAUW

Wat is je lievelingsdier?

HOND

Wat wil je worden als je later groot bent?

ONGEDIERTEBESTRIJDER

Als ik nu een spin zie, ben ik meteen weer zeven. Ik vind het zelfs vervelend om over spinnen te LEZEN.

Echt, als ik een personage in *Charlotte's Web* was geweest, was het een heel kort boek geworden.

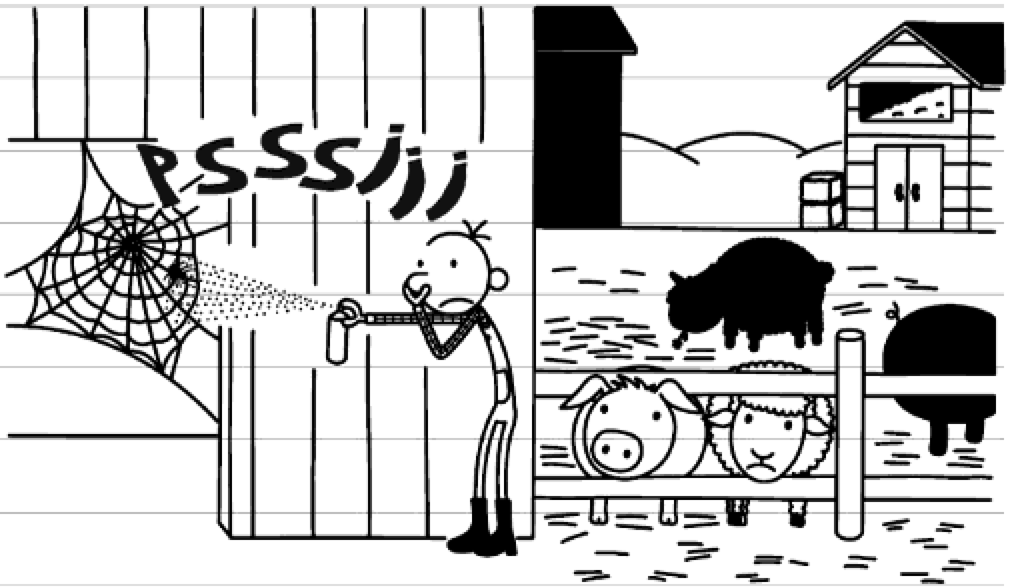

Met MIJN pech was die enorme spin op de badkamervloer vast GIFTIG. Ik heb ergens gelezen dat sommige spinnen hun prooi bijten en dan omwikkelen zodat ze hem levend kunnen opeten, en dat klinkt NIET echt fijn.

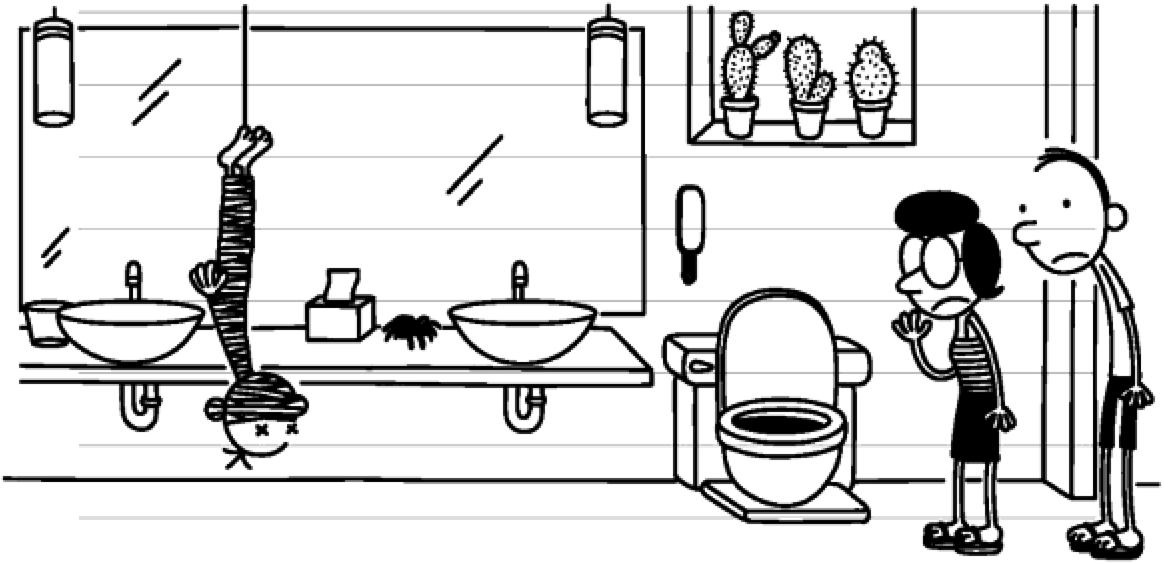

De spin bewoog helemaal niet. Óf hij dacht dat hij niet opviel op de marmeren vloer en dat ik hem niet kon ZIEN, óf hij probeerde te bedenken wat hij nu moest doen, net als ik.

Ik wilde eerst mijn pantoffel naar hem toe gooien, maar ik was bang dat hij KWAAD zou worden als ik miste. En zelfs als het WEL raak was, kon die pantoffel dat beest toch niet kapot krijgen.

Ik riep naar pap om hulp, maar er klonk alleen een zwak gekreun uit zijn kamer. En toen herinnerde ik me de TELEFOON. Ik belde 112, maar ik kreeg een ingesproken bericht te horen.

Er zaten allerlei knopjes op de telefoon, maar geen enkele paste bij mijn situatie. Dus ik drukte op roomservice, want dat leek me dan nog het beste.

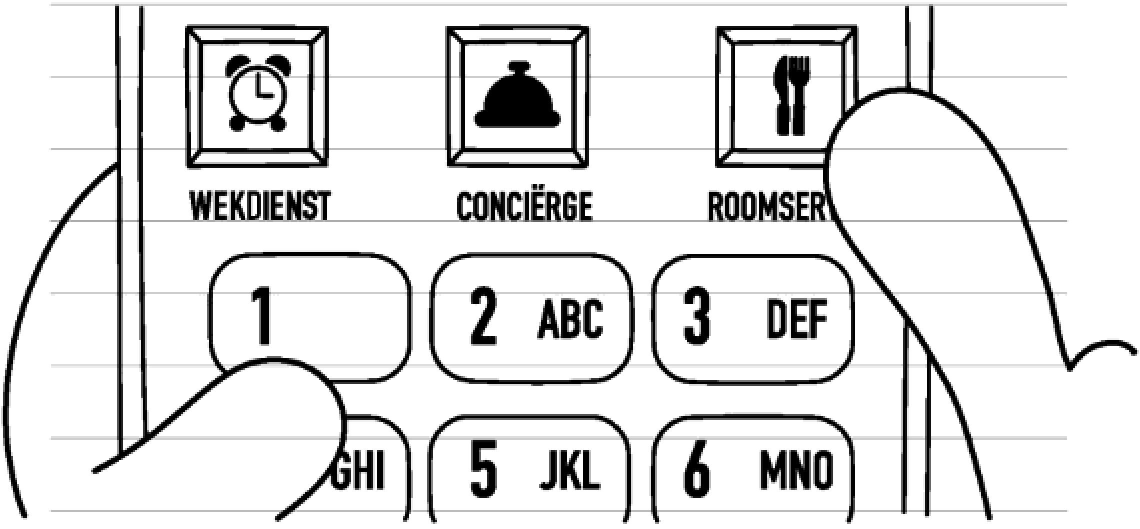

Een vrouw nam op en ik vertelde over de spin en zei dat ze METEEN iemand moest sturen. Maar ik praatte te snel of er was verwarring door de taal, want ze bleef maar vragen wat voor ONTBIJT ik wilde.

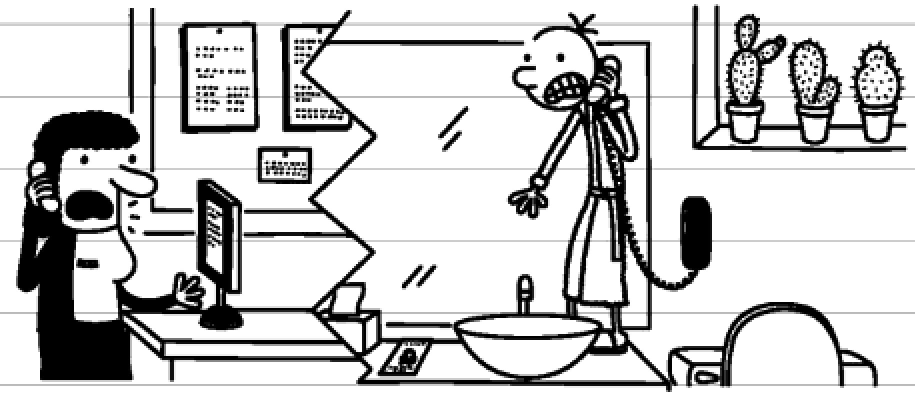

Uiteindelijk gaf ik het op en bestelde roerei met spek. Het kon me niet schelen WAT ik moest doen om iemand hierheen te krijgen, als diegene maar SNEL kwam.

Toen ik de telefoon probeerde op te hangen, glipte hij uit mijn handen en landde op de wc. De spin schrok van het lawaai, rende over de vloer en stopte precies voor de wastafel.

Nu was dat ding nog DICHTERBIJ en durfde ik niet meer te bewegen.

Ik bleef een kwartier stokstijf stilstaan. Maar toen ging de telefoon en ik schrok zo van het geluid dat ik bijna mijn evenwicht verloor.

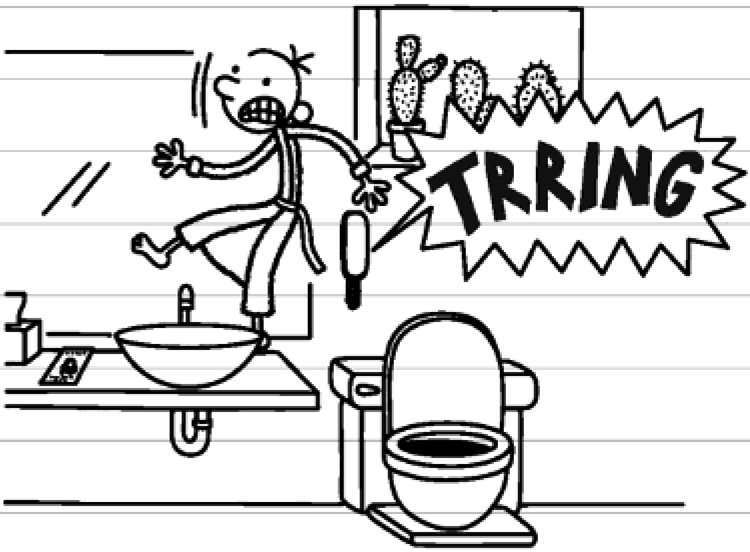

Het was de ober van de roomservice. Hij zei dat hij naar onze suite was gegaan om mijn eten te brengen, maar het niet storen-bordje hing op de deur dus hij was weer naar de keuken gegaan.

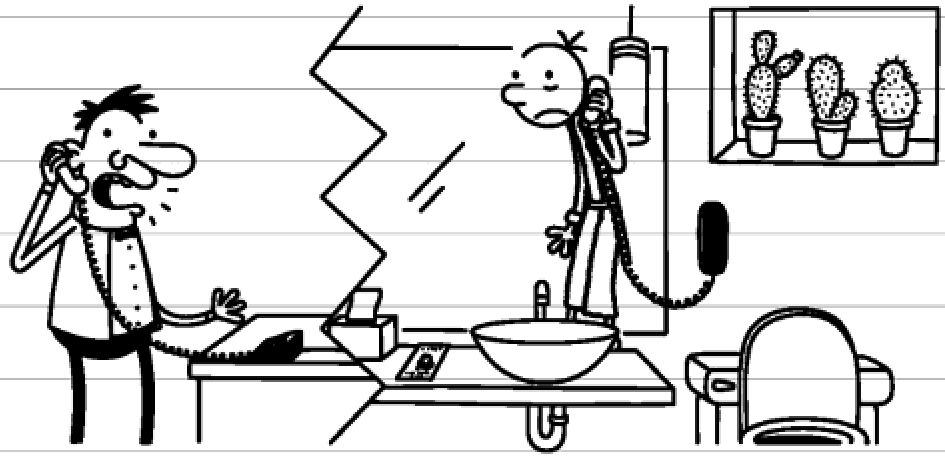

Ik zei dat hij TERUG moest komen en dat hij van mij zelfs de deur in mocht trappen.

Toen ik de telefoon ophing, begon de spin weer rond te rennen, en ik was bang dat hij zou ontdekken waar ik was en me te grazen zou nemen. Ik keek rond, op zoek naar iets om me mee te VERDEDIGEN, maar het enige waar ik bij kon was het glas op de wastafel.

Ik besefte dat ik de spin misschien kon VANGEN als hij dicht genoeg in de buurt kwam. En ja hoor, hij rende recht onder me door. Het lukte me om het glas precies over hem heen te laten vallen.

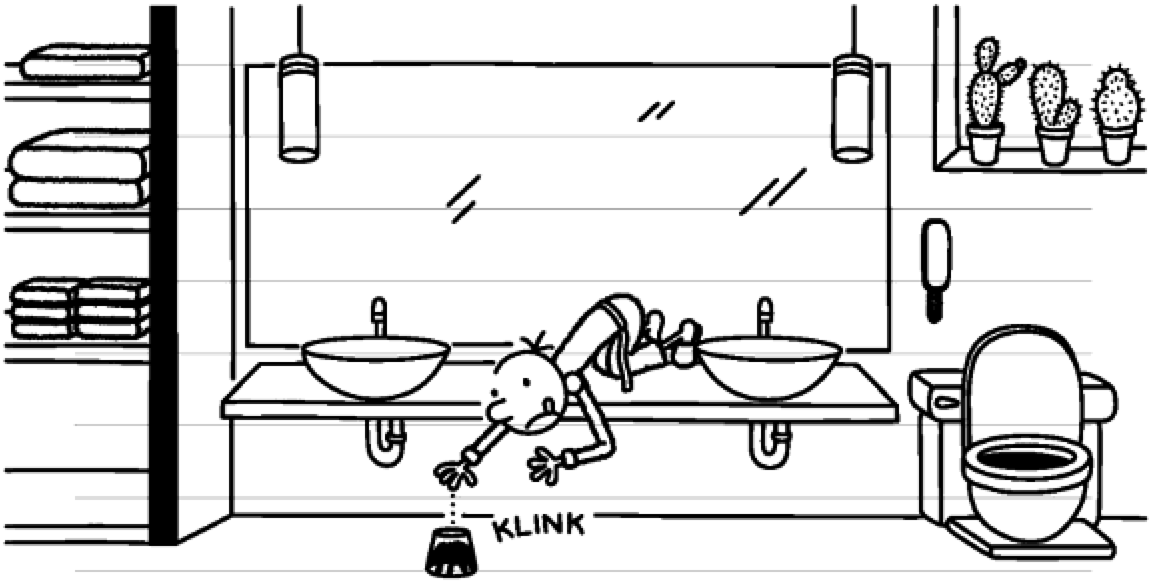

De spin wriemelde rond in het glas, maar hij kon er niet UIT. Ik klom heel langzaam van de wastafel en sloop achteruit de badkamer uit met één oog op de spin. Maar toen ik me omdraaide, botste ik frontaal op de OBER.

Door al die herrie begon de spin weer te lopen, en hij nam het glas MEE. Eerst maakte ik me geen zorgen, want hij zat er nog steeds onder. Maar toen kroop hij over het afvoerputje, waar de vloer een beetje lager is, en had hij precies genoeg ruimte om eronder VANDAAN te kruipen.

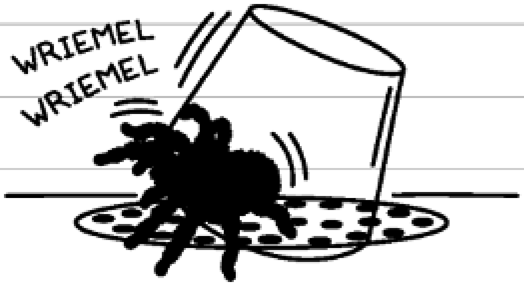

En toen ontdekte ik dat de ober net zo'n probleem met spinnen had als ik.

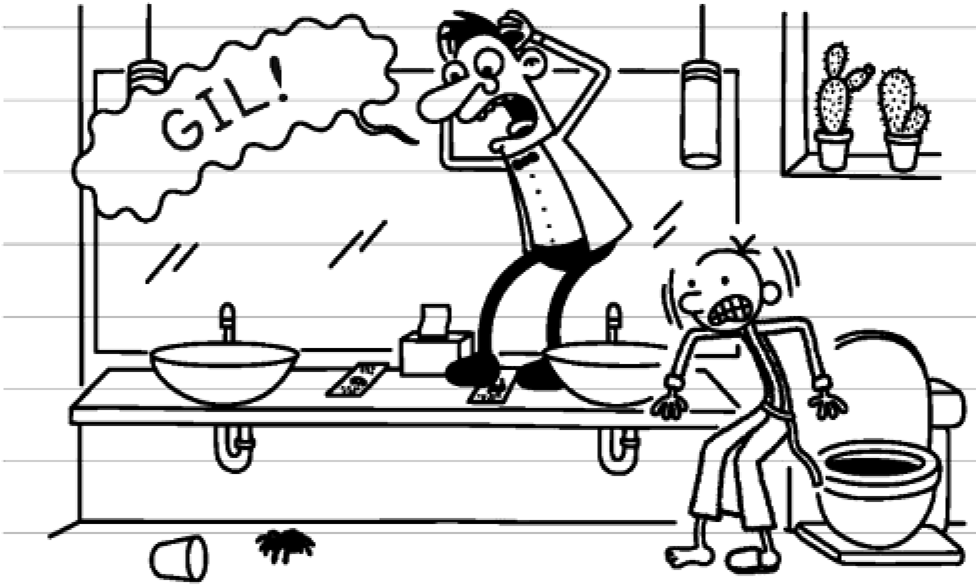

Ik snapte dat ik dit zelf op moest lossen en ik probeerde het beest onder het etensdeksel te vangen. Maar de spin zigzagde alle KANTEN op, dus het viel niet mee.

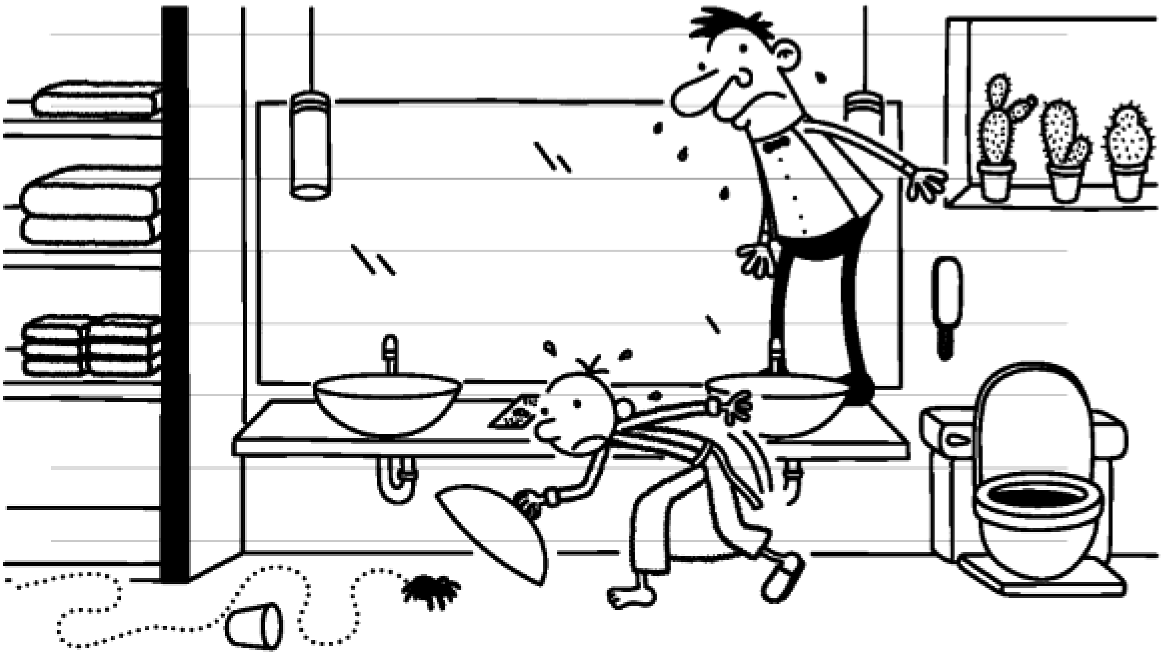

Eindelijk kon ik hem vangen, tegen de muur. Ik wist alleen niet wat ik TOEN moest doen, want zo gauw ik dat deksel optilde, zou dat beest er weer vandoor rennen.

Toen zag ik dat een van de spinnenpoten half onder het deksel vandaan stak.

Ik probeerde het deksel te verplaatsen zodat de hele spin eronder zat, maar ik denk dat ik te hard duwde, want de poot viel ERAF.

De spin viel op de grond en nu werd hij helemaal GEK. Ik rende op mijn tenen in de rondte in de hoop dat hij me niet zou BIJTEN.

Toen maakte de spin een GROTE fout. Hij klom op de rand van de wc, en ik sloeg hem met mijn pantoffel in de pot en klapte de bril naar beneden. De ober maakte het af.

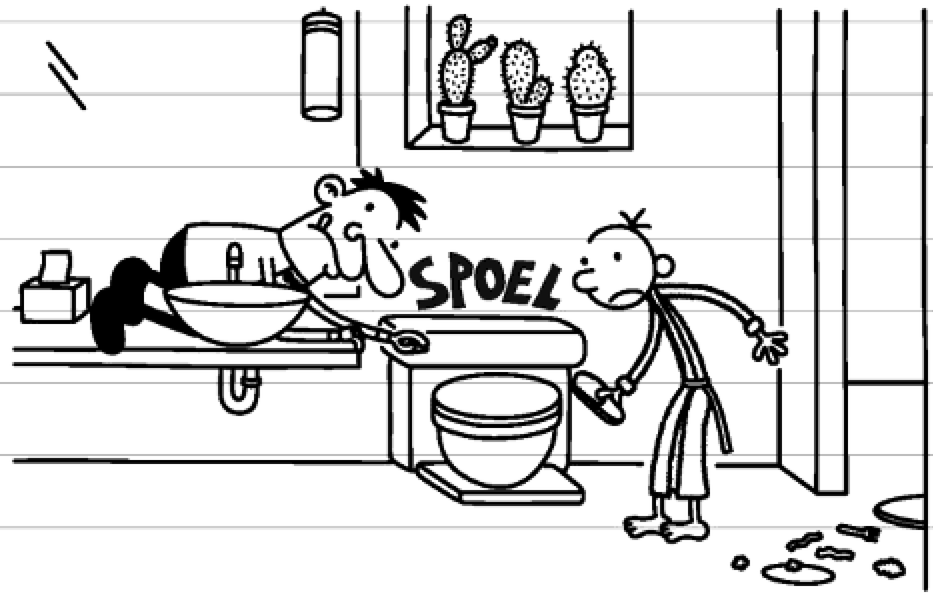

Ik moet zeggen, we waren een goed team samen. En als ik ooit mijn eigen verdelgingszaak begin, moet ik die kerel maar eens opzoeken.

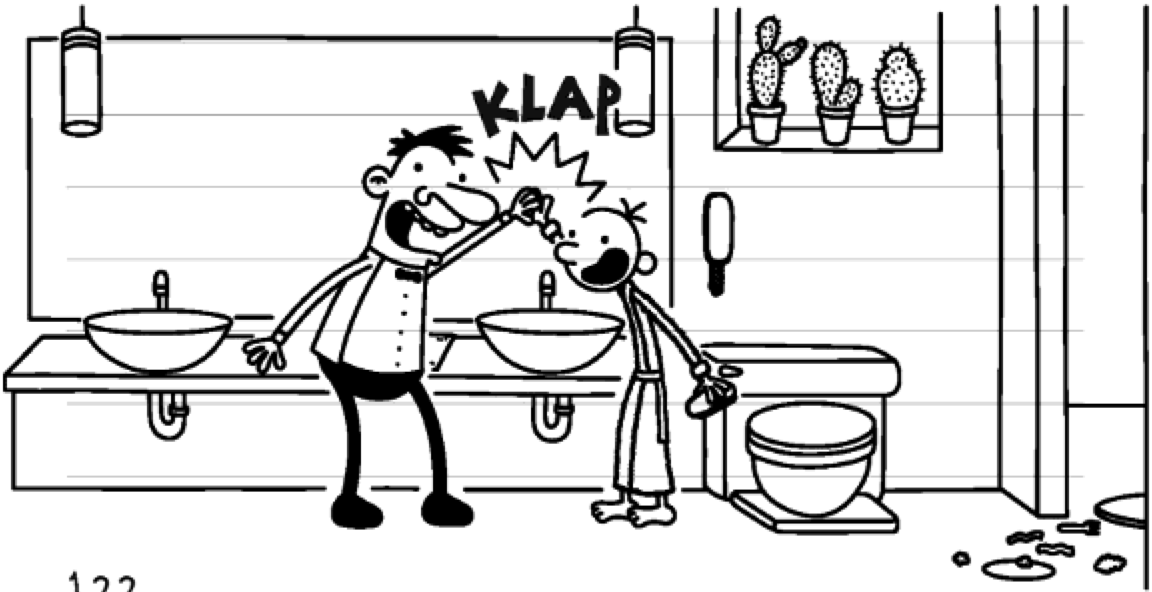

Na mijn ontmoeting met de spin wilde ik heel graag weg uit de kamer. Ik nam een plattegrond van het resort mee om de weg naar het strand te vinden, maar ik verdwaalde en kwam uit bij de muur tussen de twee delen van het resort.

Ik begrijp wel waarom ze kinderen bij die andere kant weg willen houden, maar dit leek me nogal overdreven.

Ik vroeg me af of onze pasjes misschien ook opsporingsapparaatjes waren. Dan hadden ze kinderen die over de muur klommen meteen te pakken.

Het strand zat STAMPVOL met gezinnen. Ik bedacht dat de muur eigenlijk was gebouwd zodat de stelletjes aan de ANDERE kant niet konden zien wat er aan ONZE kant gebeurde.

Want als ze wisten hoe het er hier aan toegaat, zouden ze NOOIT zelf kinderen willen.

Mam had een overdekt strandbed voor ons gehuurd. Ik had niet zo'n zin om een BED met mijn hele familie te delen. Maar ik dwong mezelf ertoe, want dan was ik in ieder geval uit de zon.

Ik herinnerde me de strandbedden nog van de video in de shuttlebus. Daarin lieten ze een stelletje zien dat heel romantisch naar de zonsondergang keek.

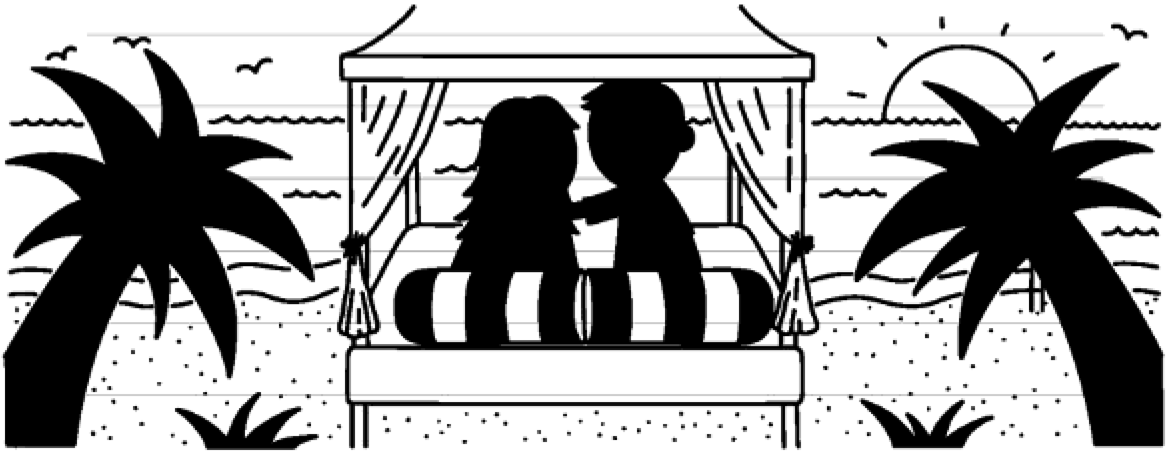

Nou, misschien was dat zo aan de ANDERE kant van het resort, maar aan ONZE kant was het een heel ander verhaal.

Mam zei tegen mij en Rick dat ze met Max naar de wc moest en dat wij op het strandbed moesten blijven zitten. Ze zei dat zij de laatste had geclaimd en dat iemand het anders meteen zou inpikken.

Er stond een gezin te wachten dat VEEL te warm was aangekleed voor het strand. Ik herkende de oudere zoon van het schatduiken. Niemand had die lui blijkbaar verteld dat je geen winterkleren moet dragen als het meer dan dertig graden is.

Ze zagen eruit alsof ze wel wat schaduw konden gebruiken, dus ik deed mijn best om geen oogcontact te maken.

Eindelijk kwamen mam en Max weer terug, en Max ging meteen schelpen zoeken.

Mam pakte de zonnebrandcrème en begon mij en Max in te smeren. Ik was blij dat pap er niet was, want hij wordt altijd kwaad als mam dingen voor ons doet die we volgens hem makkelijk ZELF kunnen.

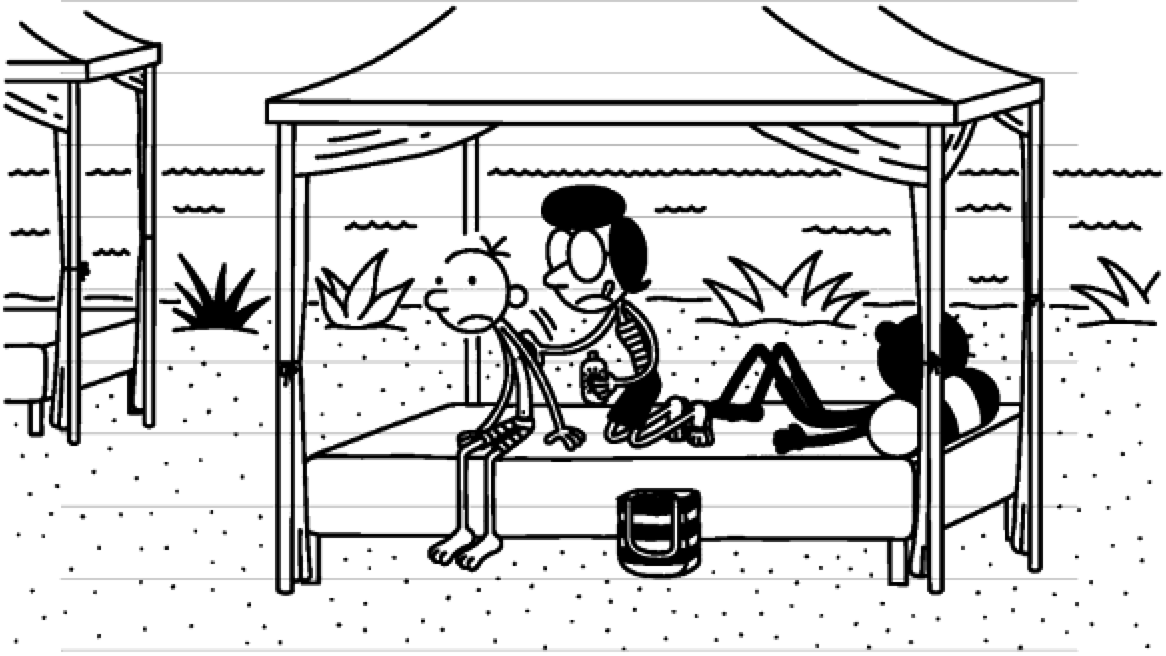

Ik denk eigenlijk dat mam dat expres doet. Ze wil natuurlijk niet dat we TE onafhankelijk worden, want dan hebben we haar later niet meer NODIG. Ik ben bang dat het ook AVERECHTS kan werken.

Want als ze zo doorgaat, is er een grote kans dat ik en Rick nog niet eens onze eigen teennagels kunnen knippen als we op kamers gaan.

Daarin verschillen dieren van mensen. Ik heb op school geleerd dat een berenmoeder haar jong na anderhalf jaar al de wildernis in stuurt. Dan moet het voor zichzelf gaan zorgen.

Maar mensen wonen wel ACHTTIEN jaar bij hun ouders voor ze klaar zijn om de wijde wereld in te trekken.

Als ik ooit kinderen krijg, doe ik het net als de BEREN. Ten eerste ga ik niet een heleboel tijd gebruiken om ze nutteloze informatie te leren, zoals het alfabet en kleuren en vormen.

Zo gauw mijn kind oud genoeg is om zelf de straat over te steken en iets in een snackbar te bestellen, gaat hij het huis uit.

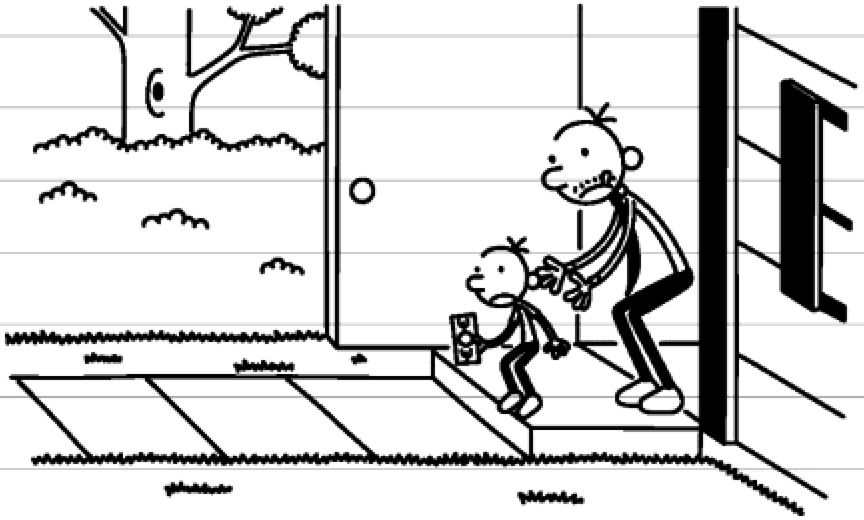

Toen mam Rick had ingesmeerd, zei ze dat hij maar naar het Tienerdomein moest gaan om mensen van zijn eigen leeftijd te leren kennen.

Ik dacht niet dat Rick dat leuk zou vinden, maar hij ging toch kijken. Mam werd dolenthousiast en zei dat ik naar de andere kinderen moest gaan, die op het strand een speurtocht deden.

Maar die 'speurtocht' was duidelijk een verkapte schoonmaakactie en daar wilde ik NIKS mee te maken hebben.

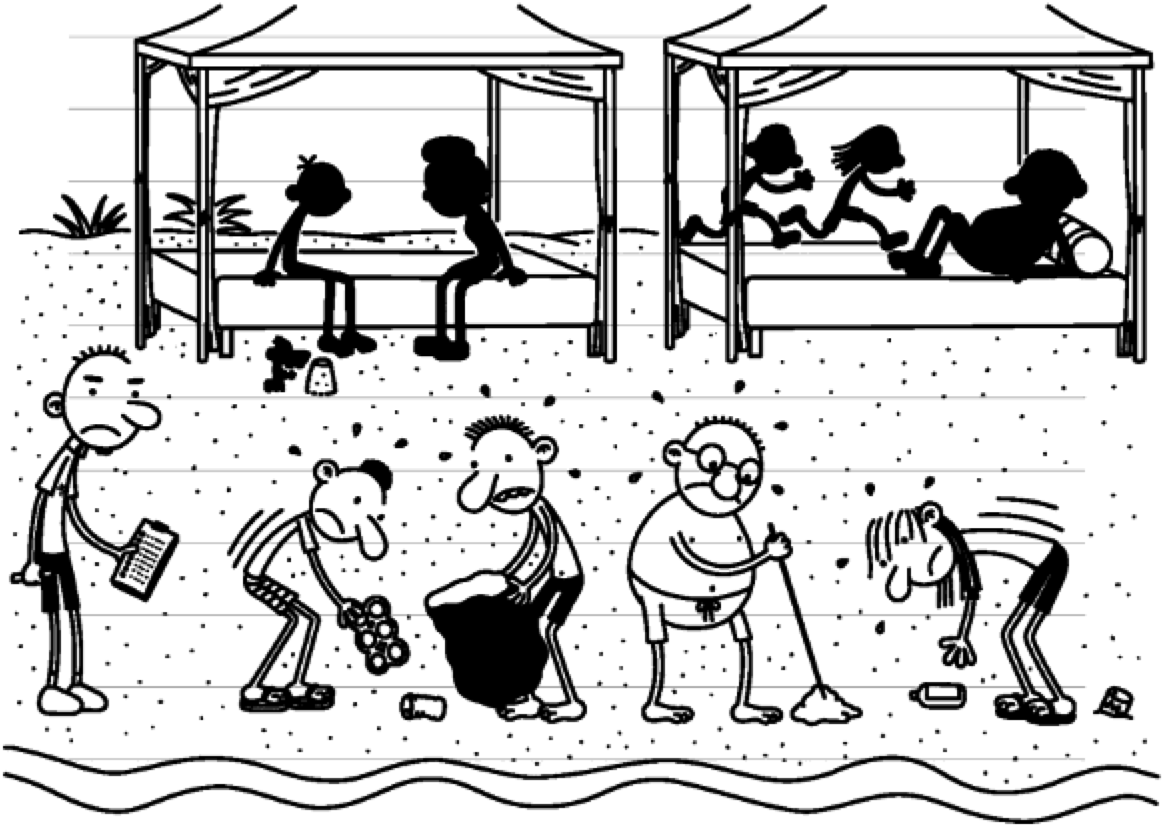

Ik was blij dat Rick weg was, want daardoor had IK meer ruimte op het strandbed. Maar een minuut later verscheen pap. Hij was heel bleek.

Ik dacht dat hij misschien nog last van zijn maag had, maar dat was het niet. Hij vertelde dat hij in onze kamer naar het toilet ging en dat er toen een ENORME spin onder de bril zat. We waren hem dus nog steeds niet kwijt.

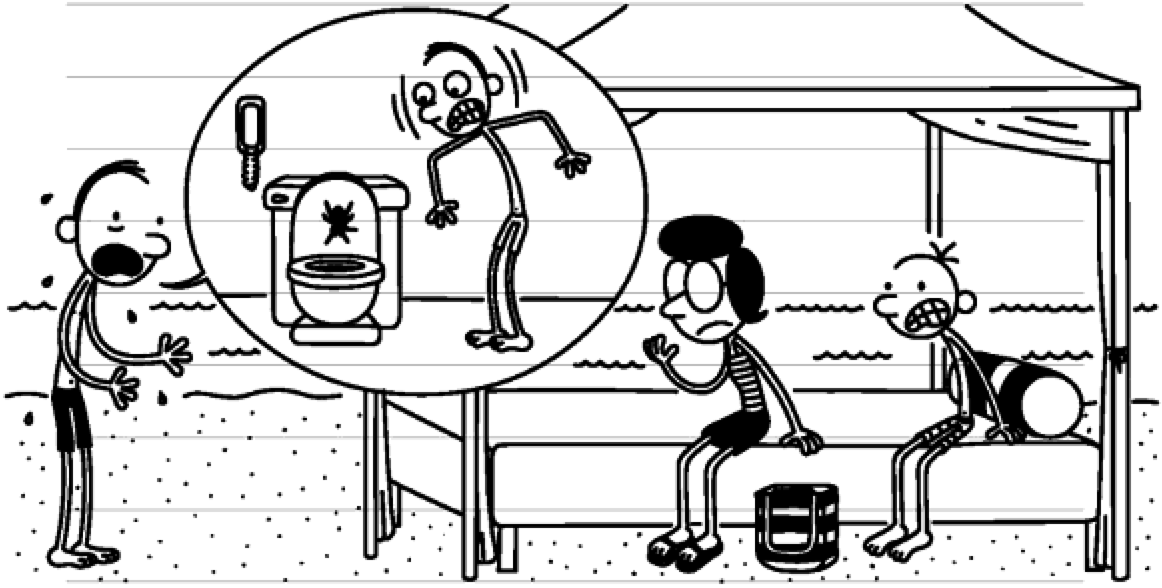

Ik vroeg pap wat er TOEN gebeurde. Hij zei dat hij de spin een enorme klap had verkocht met een badjas die op de grond lag. DAT ding trek ik dus nooit meer aan.

Ik vroeg of hij de spin DOOD had gemaakt, maar dat wist hij niet zeker. Hij zei dat de spin na die klap was VERDWENEN.

Nou, na dat verhaal van pap ging ik onze BADKAMER dus ook niet meer gebruiken. Gelukkig was er een buitendouche bij het zwembad.

Pap leek behoorlijk van slag door dat gedoe met die spin, en mam zei dat hij maar moest gaan liggen en een paar keer diep adem moest halen. Op dat moment kwam Max terug met zijn strandemmertje, en hij liet mam zien wat hij had verzameld.

Mam verwachtte natuurlijk een hoop schelpen in dat emmertje, maar het zat tot de rand toe vol met heremietkreeften, slakken en allerlei andere LEVENDE dingen.

En nu kropen die beesten allemaal over onze MATRAS.

Mam veegde ze weer in de emmer en legde uit dat Max ze niet als HUISDIEREN kon houden, maar dat leek hij niet te begrijpen. Toen ging ze met de emmer naar het water en liet ze daar los.

Om Max af te leiden zei mam dat ze naar de Activiteitenhut zou gaan om te kijken wat er allemaal te doen was voor kleine kinderen. Ik wilde meer doen dan de hele dag op een strandbed liggen, dus ik liep met mam mee.

Zwemmen met dolfijnen was eigenlijk de enige activiteit die ik echt heel graag wilde doen. En dat was VOORAL omdat ik dan tegen Theo kon opscheppen als we weer thuis waren.

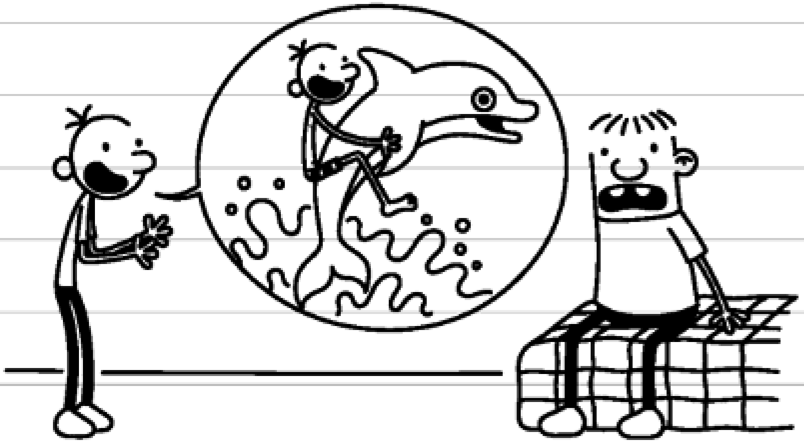

Maar die vent van de Activiteitenhut zei dat zwemmen met dolfijnen heel populair was en al helemaal volgeboekt. Mam vroeg of we ons dan voor de VOLGENDE dag konden inschrijven, en toen zei die kerel dat de hele WEEK al vol was.

En dat was niet eens het ergste. Alle LEUKE activiteiten, zoals jetskiën en parasailen, mocht je alleen aan de Wilde Kant doen. En alle STOMME dingen hoorden bij de Milde Kant.

Maar dat leek mam niet te storen. Ze schreef ons voor TWEE activiteiten in, de bananenboot en de schildpaddentocht.

Mam was VOORAL enthousiast over de bananenboot. Ze zei dat we de foto daarvan als kerstkaart konden gebruiken. We zouden hem naar iedereen opsturen als we weer thuis waren.

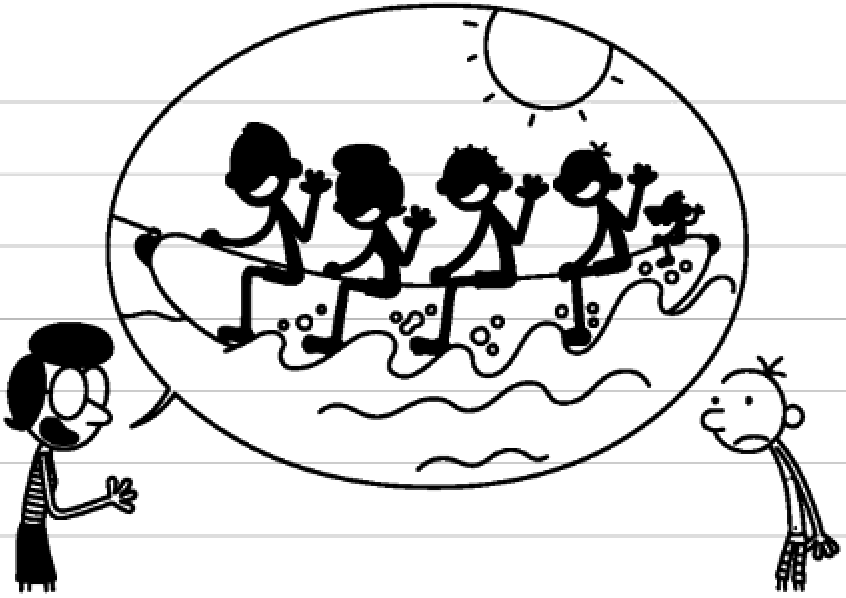

Het leek MIJ een heel afgezaagd idee, maar het kon nooit erger zijn dan de kerstkaart die Theo's familie dit jaar heeft gestuurd.

Ik moest Rick gaan halen van mam, dus gebruikte ik de plattegrond om het Tienerdomein te vinden.

Nou, dat was ZONDER kaart ook wel gelukt.

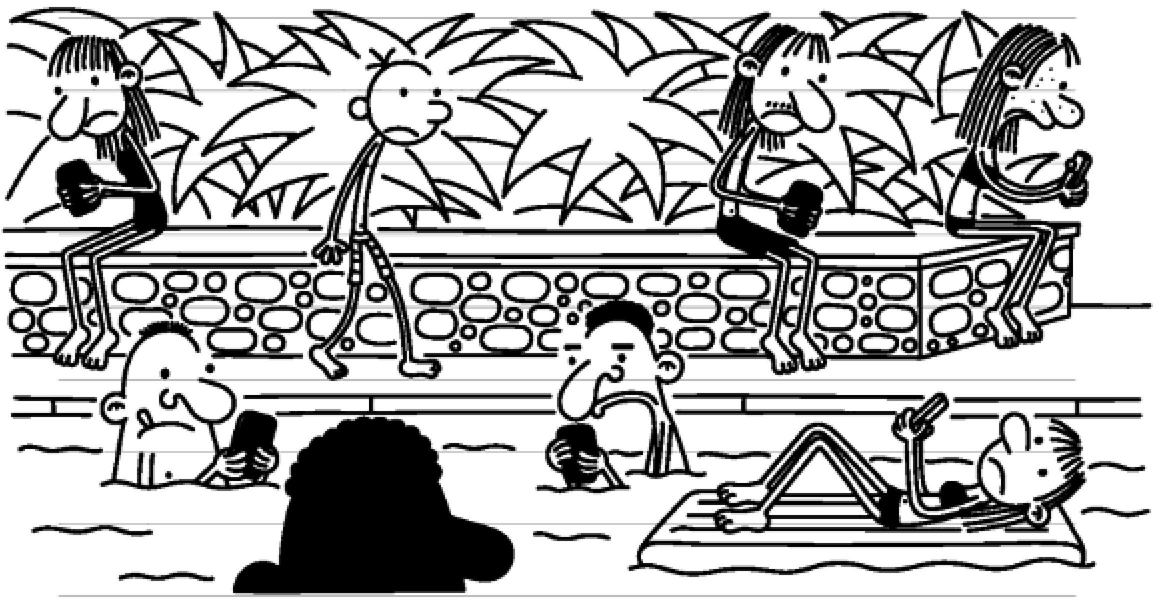

Sommige tieners waren aan het volleyballen in het zwembad, en Rick was daar ook bij. Het spel was stilgelegd omdat een van de meisjes met haar lippiercing in het net vastzat, en Rick was haar net aan het losmaken.

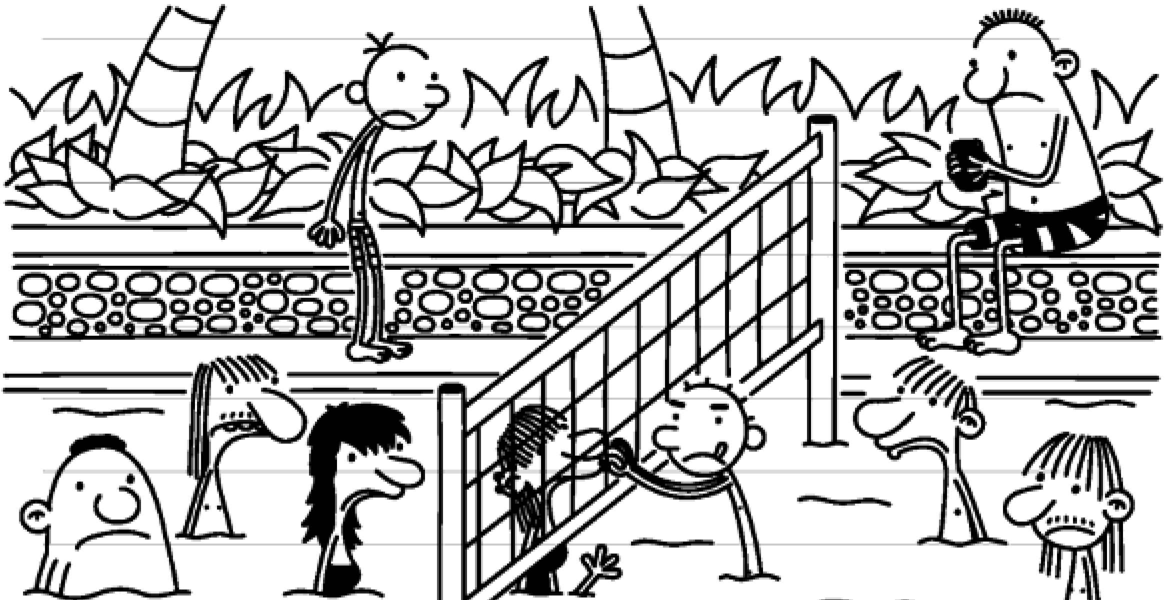

Ik zei tegen Rick dat we weg moesten, maar hij had blijkbaar geen haast. Ik kreeg hem uiteindelijk wel mee, maar ik moest hem bijna bij de volleybalwedstrijd vandaan SLEPEN.

We zagen de rest bij de waterkant, waar ze net reddingsvesten kregen aangemeten. Mam gaf haar camera aan de man die hen hielp en vroeg of hij een foto wilde maken als we langskwamen op onze bananenboot.

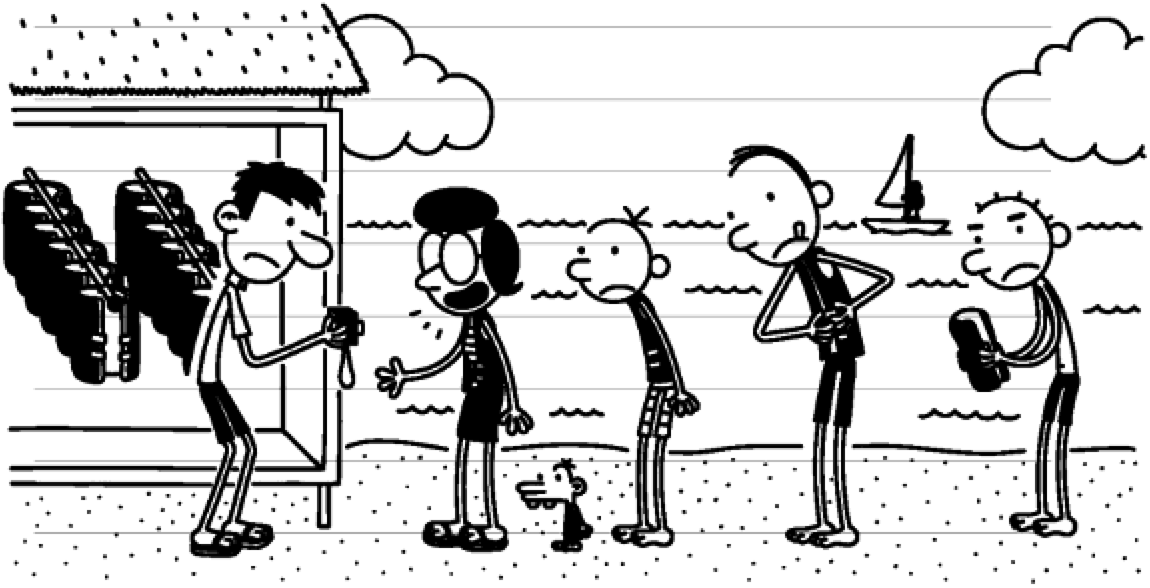

We gingen het water in en klommen op de bananenboot, die met een touw aan een speedboot vastzat. We staken onze duim op naar de stuurman en daar gingen we.

Eenmaal in het diepe water gingen we sneller varen. De zee was best ruig, dus we moesten ons goed vasthouden. Toen knalden we op een hoge golf en vlogen ik, Rick en Max eraf. De stuurman moest omdraaien zodat we er weer op konden klimmen.

We voeren verder en kwamen door een stuk met een watertrampoline. Daar gingen kinderen onze banaan als DOELWIT gebruiken.

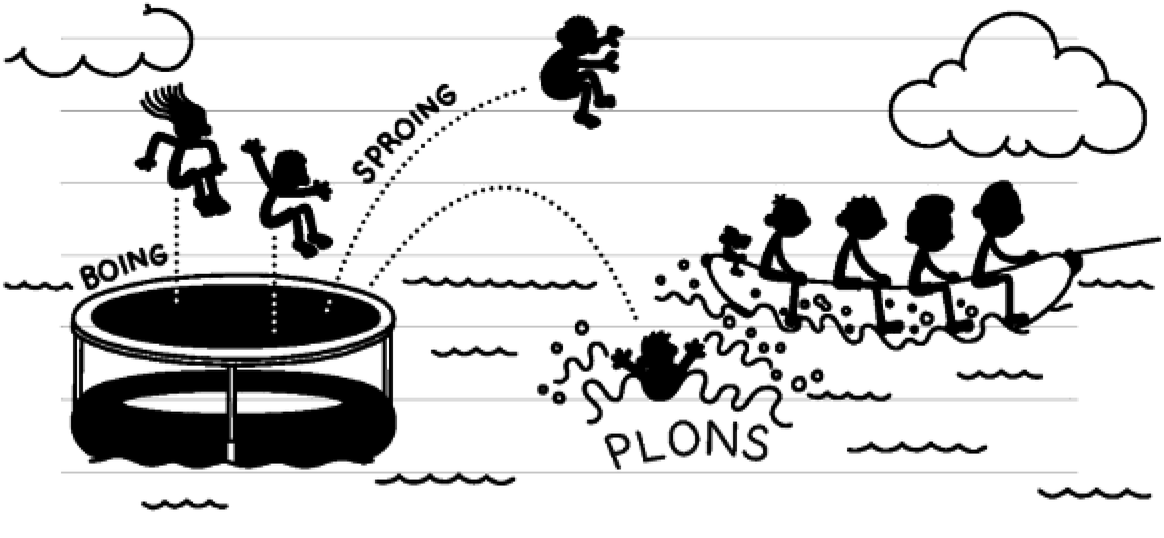

En toen landde er een of andere idioot midden op onze boot en maakte er een GAT in.

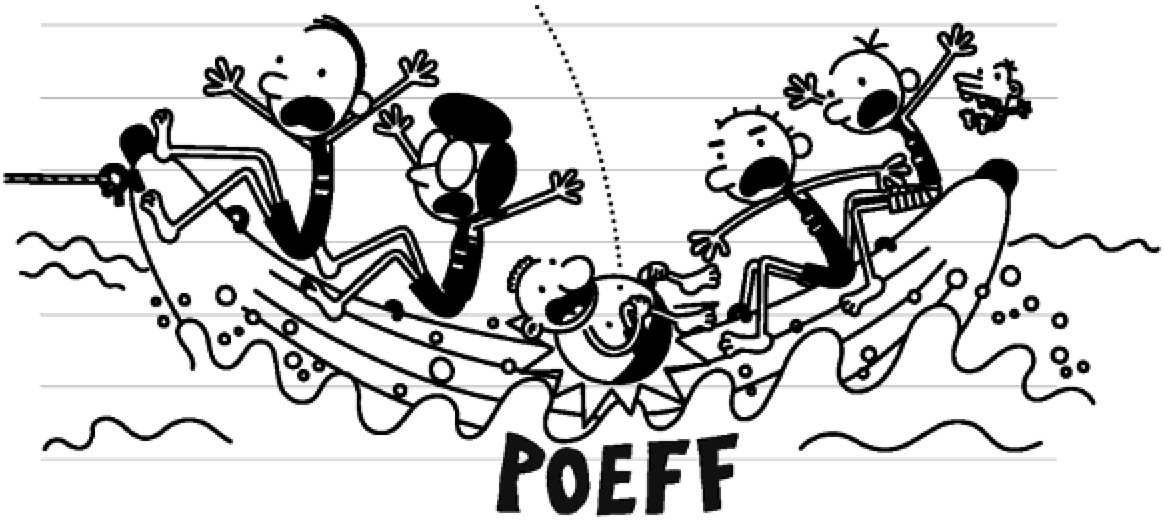

De bananenboot liep snel leeg en de stuurman moest ons naar het strand slepen. De vent met mams camera heeft nog wel een foto genomen, maar die gaan we vast niet als kerstkaart gebruiken.

Toen we waren opgedroogd, zei mam dat we moesten gaan lunchen. Maar dat stel uit het vliegtuig had ons strandbed ingepikt, en weer buiten eten leek ons toch al niet zo'n goed idee.

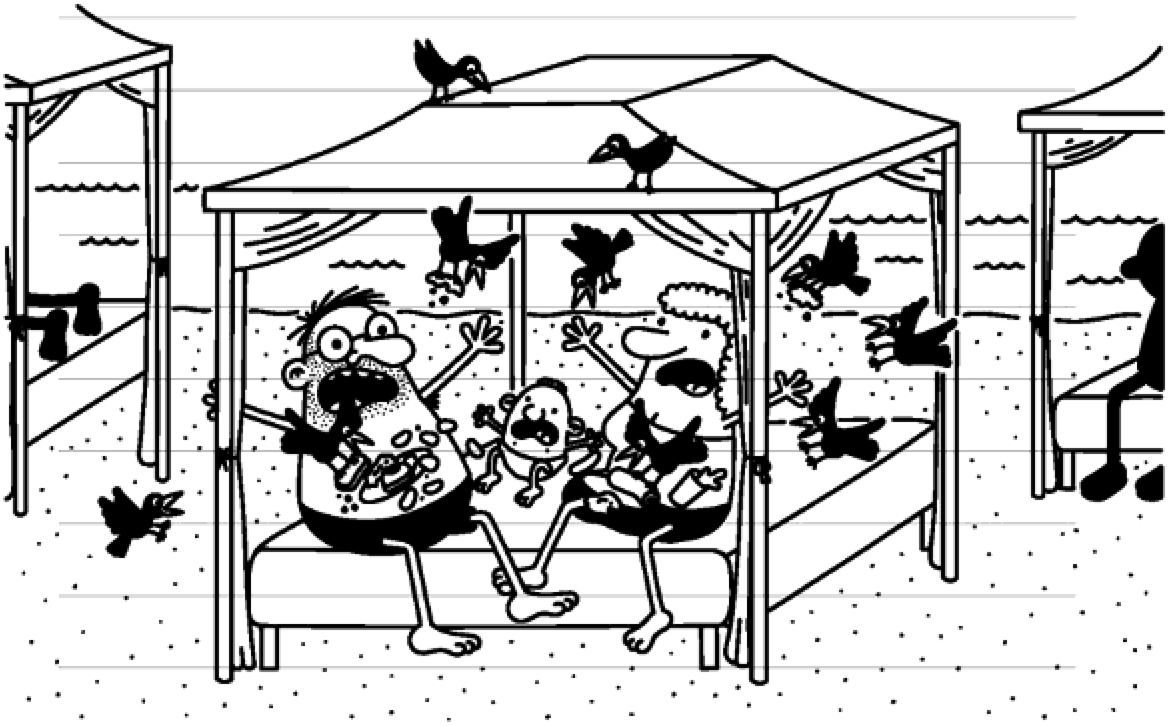

Ik bedacht dat we al TWEE dagen niet echt hadden gegeten en ik wilde nergens eten waar ik bang moest zijn dat dieren mijn eten aanvielen.

Pap stelde voor om naar het clubhuis van de golfbaan te gaan, want dat was het enige binnenrestaurant van het hele resort. Iedereen vond dat een goed plan, dus daar gingen we heen.

Maar toen we bij het clubhuis kwamen, zei de manager dat we niet naar binnen mochten. Er golden kledingvoorschriften: mannen moesten een overhemd met boord dragen en vrouwen een jurk.

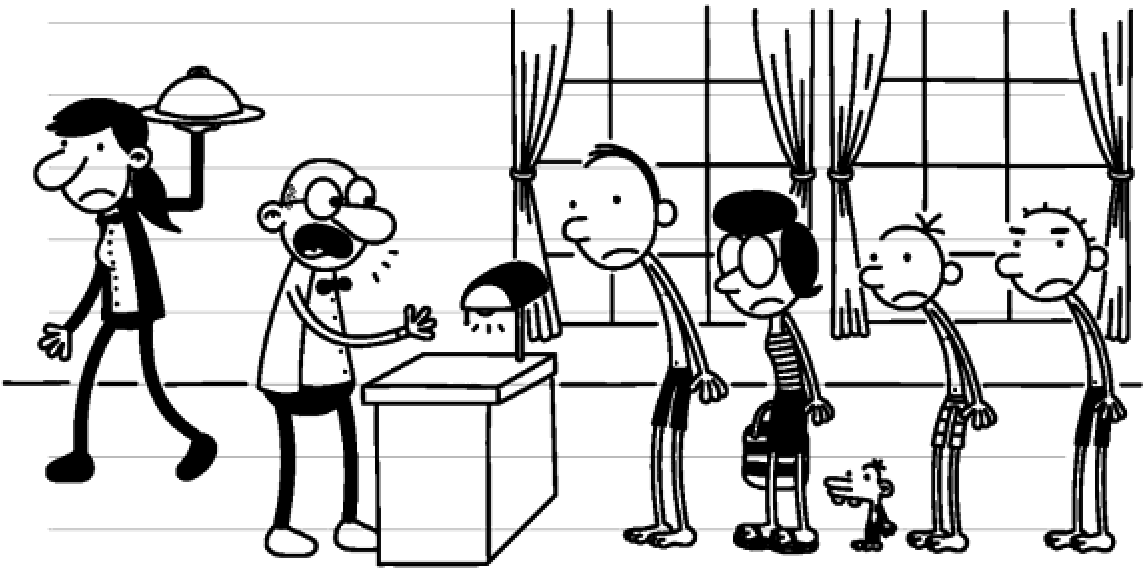

Pap zei dat we die niet HADDEN, en de manager zei dat we ze in de winkel van het resort konden kopen. Maar pap zei dat die overhemden vijftig euro kostten en dat hij er ECHT geen vier ging kopen om te kunnen lunchen.

Dus we moesten ergens anders eten. Rick wilde gewoon een hotdog gaan eten in het Tienerdomein, maar mam zei dat ze met het GEZIN wilde lunchen.

Ik wist bijna zeker dat ze burgers met friet serveerden aan de bar in het zwembad, dus gingen we daar kijken. Toen we eenmaal besteld hadden, vond ik eten in een zwembad toch niet meer zo'n goed idee. Het leek net alsof je in bad zat te eten met een stel mensen die je niet kent.

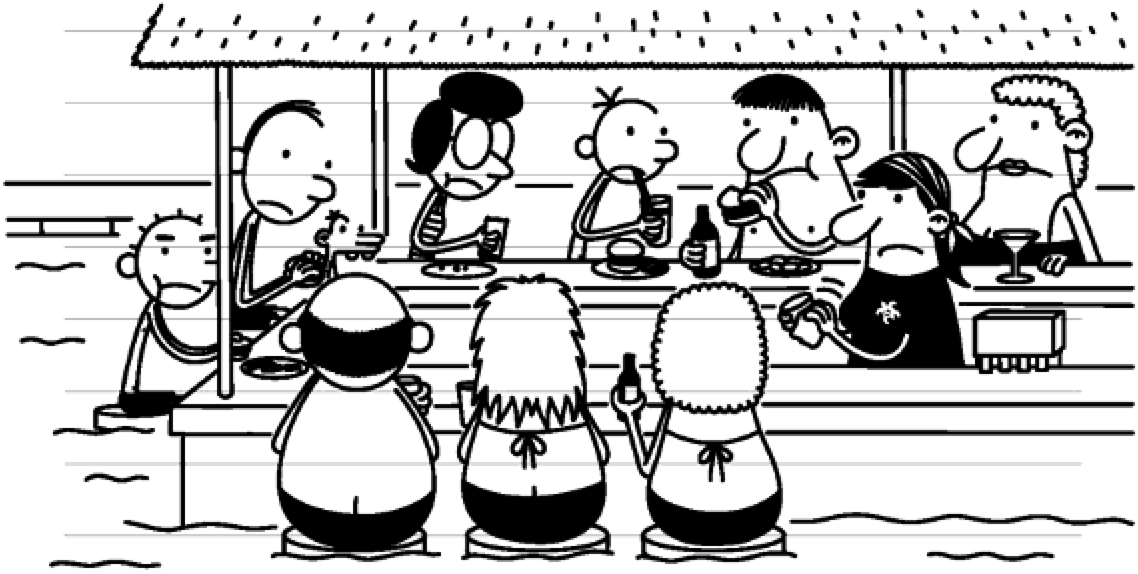

En het waren niet alleen MENSEN. Er zat zelfs een AAP aan het andere eind van de bar.

Pap vroeg de barvrouw hoe het zat met die aap, en zij vertelde ons het hele zielige verhaal. Ze zei dat deze aap eerst samen met een stel ANDERE apen in een grote boom op het resort leefde. Hij was zeg maar hun leider. Maar toen kwam er een JONGERE aap, die hem eruit schopte.

De aap kon nergens heen, dus op een dag kwam hij naar de bar en mensen kochten een drankje voor hem. En sindsdien komt hij elke dag terug.

Ik wist echt niet wat ik DAAR nou weer van moest denken.

Ik wist wel zeker dat ik het geen fijn idee vond om mijn lunch te eten terwijl ik in apenwater zat.

Er was een of andere sportwedstrijd op tv, en iedereen aan de bar vond die blijkbaar heel interessant. Maar op de een of andere manier kreeg Max de afstandsbediening te pakken, en hij zette de tv op een kinderprogramma.

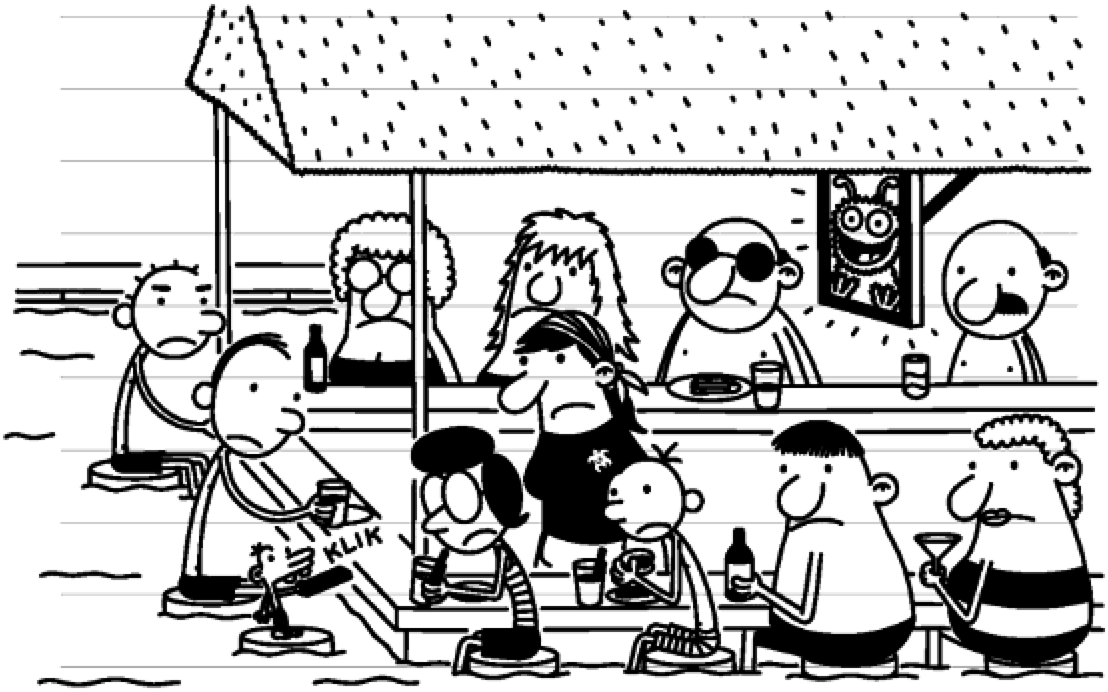

Iedereen wilde dat Max weer TERUG zou zappen, maar neem van mij aan: als Max een van zijn programma's wil zien, kan NIEMAND daar iets aan veranderen.

Er brak bijna een OPSTAND uit aan de bar, dus mam pakte Max op en we gingen weg, nog voor ik mijn burger helemaal op had kunnen eten.

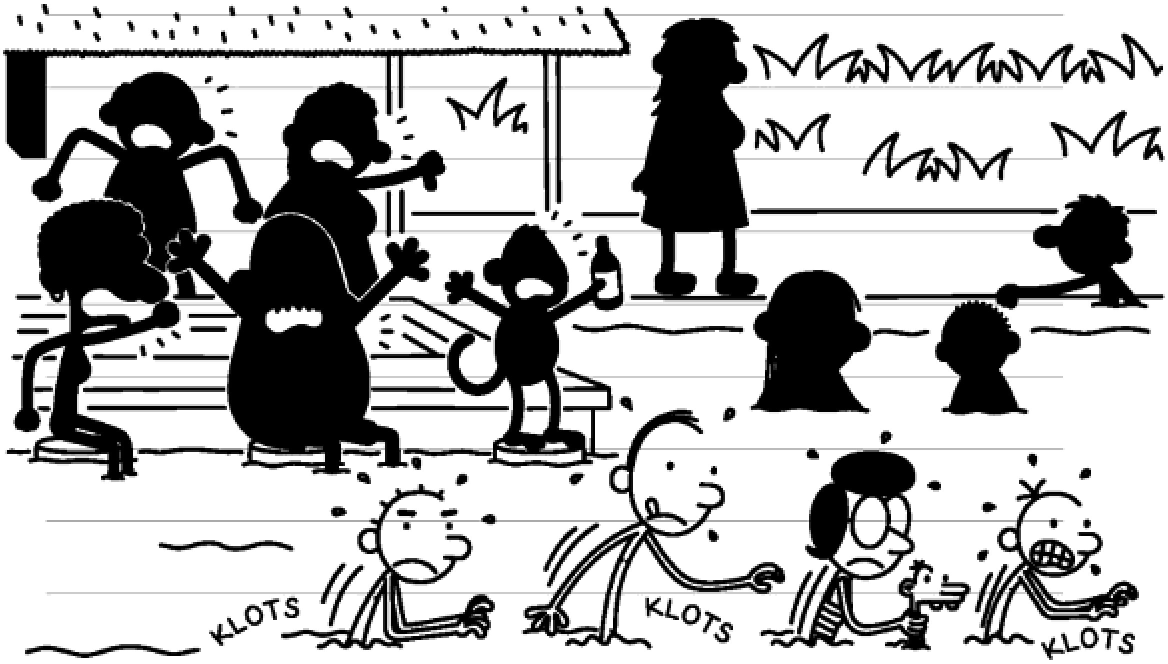

Rick ging weer terug naar het Tienerdomein, en pap en mam namen Max mee naar de suite voor zijn middagdutje.

Ik wilde echt niet terug naar de kamer met het risico dat ik die SPIN weer tegen zou komen, dus ik ging de rest van de middag naar de speelhal.

Ik moest het tweeënhalf uur volhouden met de munten die ik bij het schatduiken had gewonnen. Maar er waren kinderen in die speelhal die het DAGEN konden volhouden voor al hun geld op was.

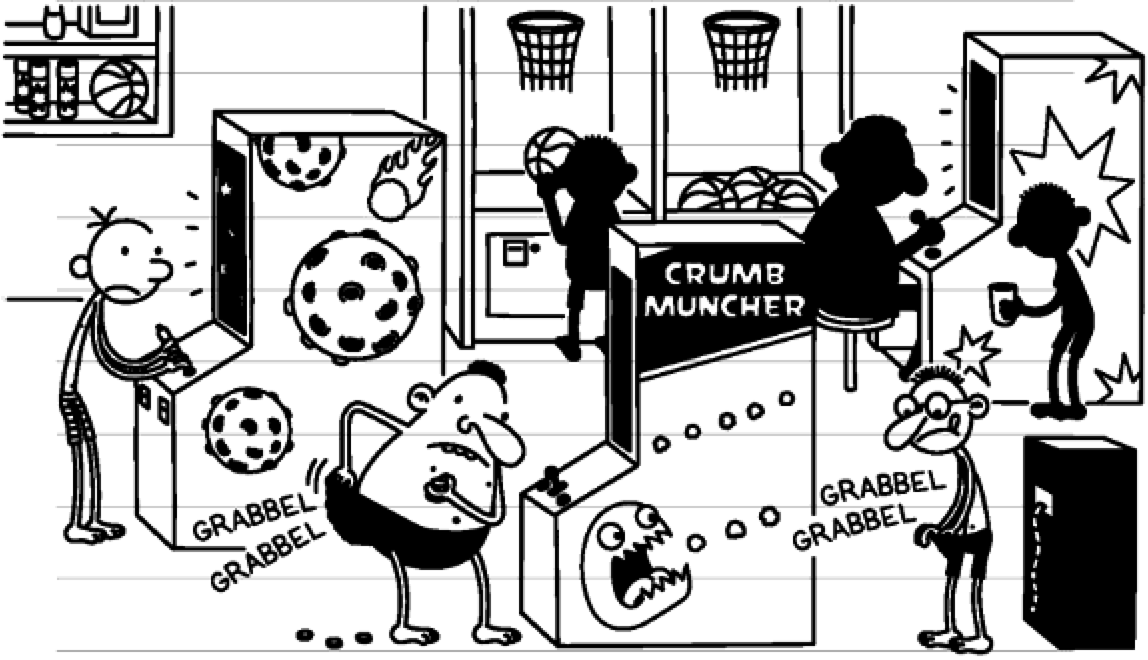

Toen het donker werd, bedacht ik dat ik maar eens terug moest naar de kamer. Maar ik kwam pap, mam en Max tegen op het pad tussen ons gebouw en de speelhal.

Mam zei dat we allemaal naar een kampvuur op het strand zouden gaan en dat we daarna gingen kijken naar het uitkomen van schildpaddeneieren. Maar eerst moesten we RICK vinden.

Deze keer gingen we hem ALLEMAAL zoeken in het Tienerdomein. Maar het was al best donker, dus hij was moeilijk te vinden. En toen we hem VONDEN, leek hij niet echt blij om ons te zien.

Op weg naar het strand zei mam dat dit een FAMILIEVAKANTIE was en dat dit geen geschikt moment was voor 'tienerromantiek'.

Rick zei dat het SERIEUS was met dit meisje en dat ze zo veel mogelijk tijd samen wilden doorbrengen.

Ik was best verbaasd, want ik dacht dat Rick het hele idee van romantiek wel beu zou zijn na een paar dagen in het resort. Wie weet? Misschien komt hij hier nog wel eens terug met ZIJN gezin.

We kwamen aan op het strand, waar een heleboel gezinnen om een vuur heen stonden. Maar het was helemaal niet leuk, en dat kwam door de INSECTEN. Eerst waren het muggen, die in je ogen en je mond vlogen.

Daarna waren het zandvlooien, die in onze enkels beten. En toen kwamen de MUSKIETEN, en die waren zo groot als kolibries.

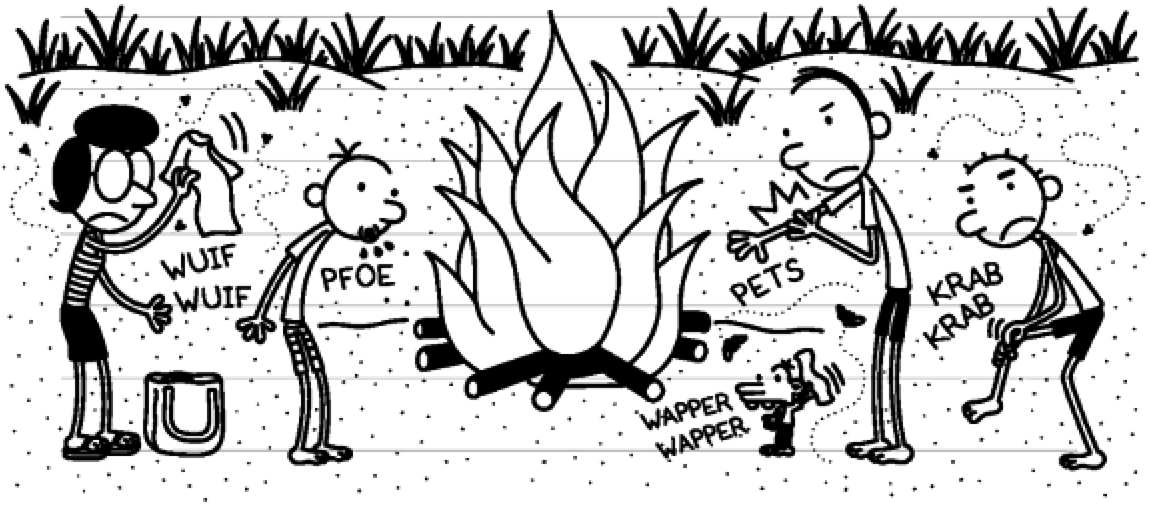

Wie bedacht heeft om dit hier het 'paradijs' te noemen had vast een goed gevoel voor humor. Thuis staan mensen boven aan de voedselketen. Maar op Isla de Corales eet alles MENSEN.

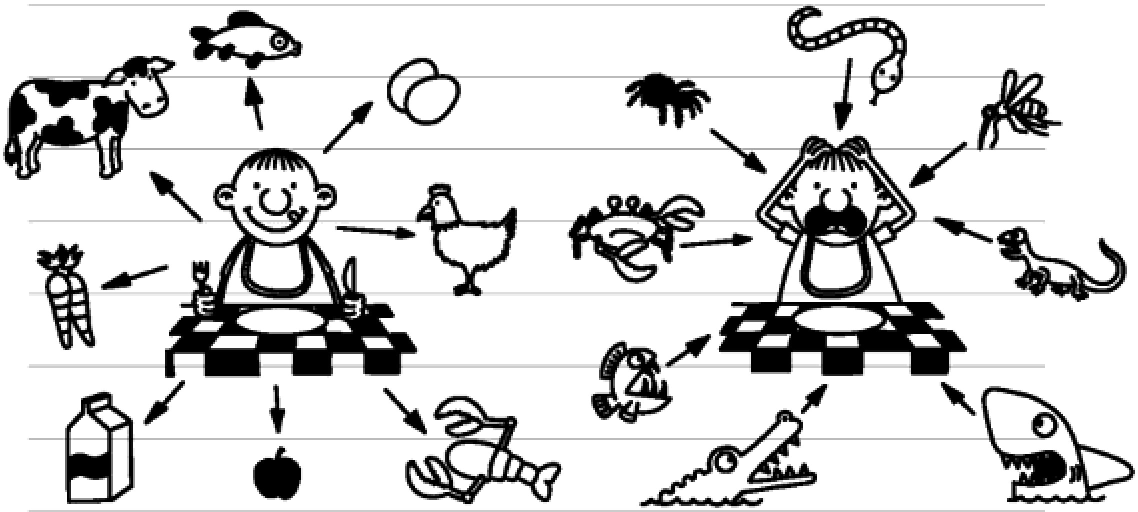

Ik was klaar om terug naar de kamer te gaan. DAAR had ik tenminste met maar ÉÉN groot beest te maken. Maar toen kwam de gids en die zei dat iedereen die zich voor de schildpaddentocht had ingeschreven haar naar de duinen moest volgen.

De gids legde uit dat een moederschildpad een kuil in de duinen graaft er dan eieren in legt, en een paar maanden later komen die eieren UIT. En dan gaan de babyschildpadjes op weg naar de oceaan.

Ze liet ons een klein hoopje witte eieren zien dat in de duinen begraven lag en zei dat er nog veel MEER van dit soort hoopjes waren. Het enige probleem was dat we niet precies wisten WANNEER de eieren zouden uitkomen.

Het was DONKER buiten, en ik was bang dat ik per ongeluk op een ei zou trappen. Ik zette voor de zekerheid een paar stappen achteruit en toen kraakte er iets onder mijn voet.

Het was maar een schelp, gelukkig. Maar toch had ik een KNOOP in mijn maag.

Ik ben niet zo'n fan van reptielen, maar ik besloot dat ik voor schildpadden een uitzondering zou maken.

Want zeg nou zelf: we waren alleen maar in de duinen om babyschildpadden uit hun ei te zien komen omdat ze SCHATTIG zijn.

Geloof me, als hier SLANGEN uit hun ei waren gekomen, was het er heel anders aan toegegaan.

Net toen ik wilde zeggen dat we het maar op moesten geven en naar de kamer terug moesten gaan, begonnen de eieren uit te komen.

Iedereen werd heel opgewonden, maar de gids zei dat we stil moesten zijn en opzij moesten gaan, want schildpadden vinden de weg naar zee door de weerspiegeling van het maanlicht op het water.

Maar iedereen negeerde de gids en deed zijn mobieltje aan, en door de lichtflitsen van de camera's schoten de schildpadden alle kanten op.

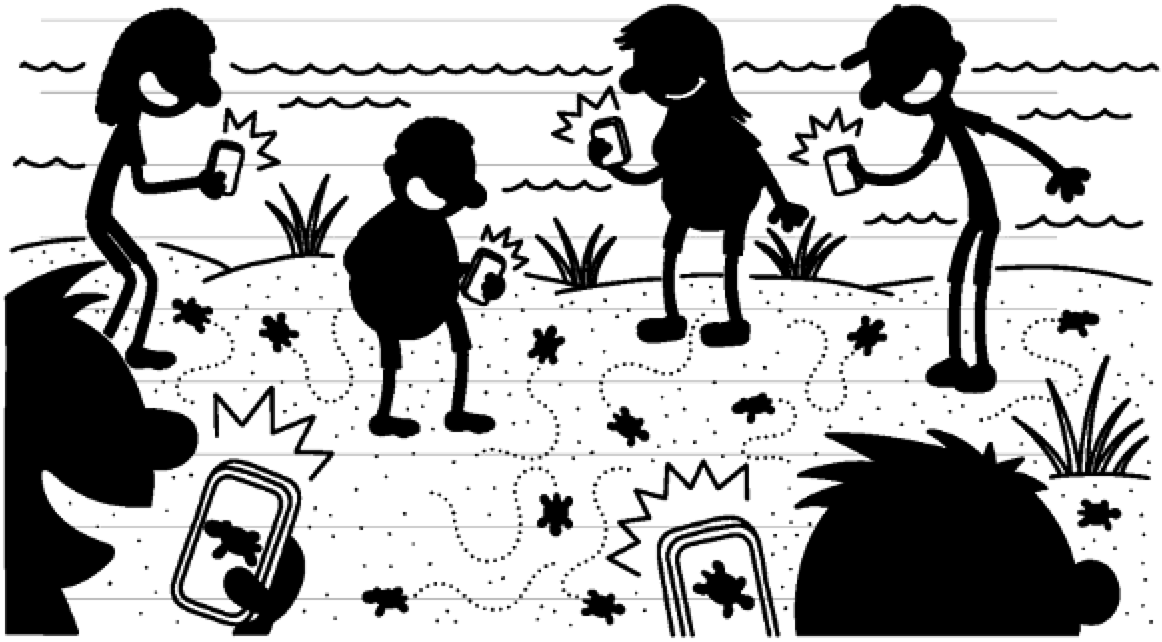

Mam was heel enthousiast. Ze zei dat we getuige waren van 'het wonder van het leven'. Toen vroeg ze waar Rick was, maar dat wist niemand. Pap zei dat hij Rick voor het laatst had gezien in het hoge gras in de duinen.

En daar vonden we hem ook.

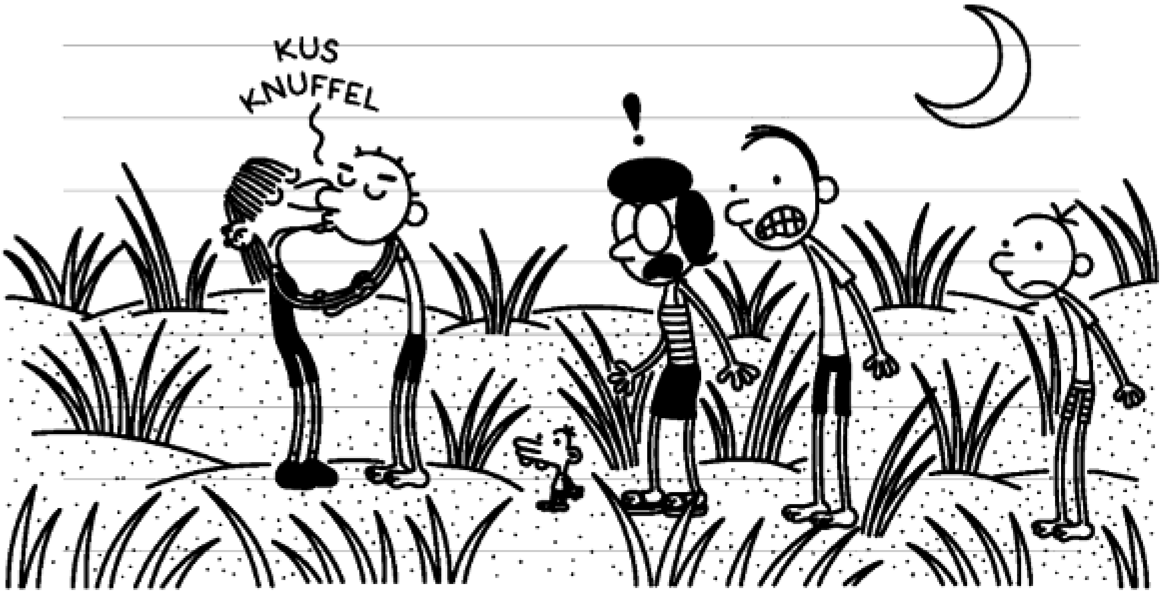

Dat HAD het einde van de avond moeten zijn, maar dat was het niet. In onze kamer ontdekten we dat Max, toen niemand oplette, een schildpadje in zijn zak had gestoken, dus pap moest helemaal terug naar het strand om het daar los te laten.

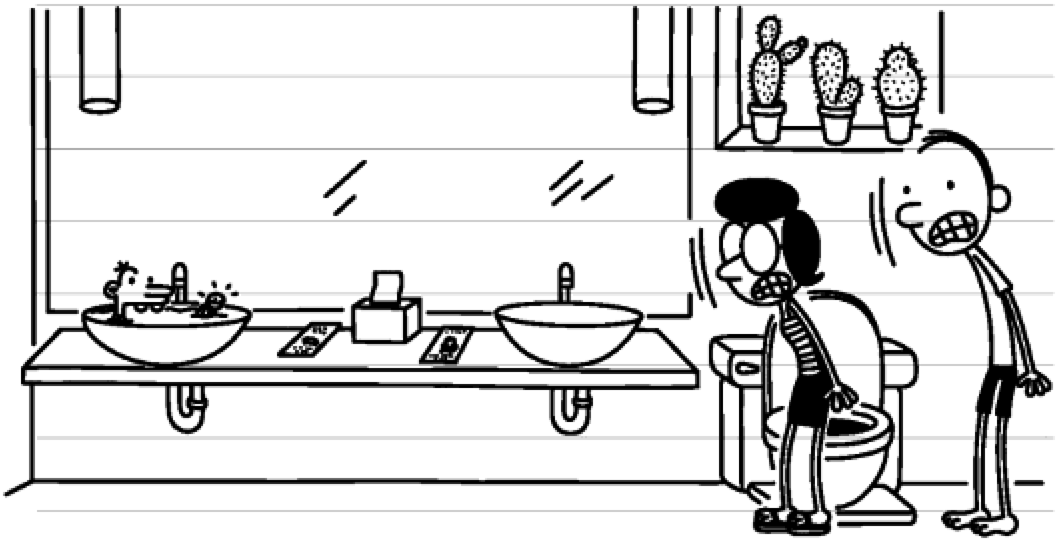

Donderdag

Mam was blijkbaar niet zo blij met de vakantie tot nu toe, want na het ontbijt zei ze dat ze een 'wellnessdagje' ging doen.

Dat leek mij een GEWELDIG idee, en ik zei dat ik met haar mee zou gaan. Ik heb altijd al eens gemasseerd willen worden en dit leek me mijn grote kans.

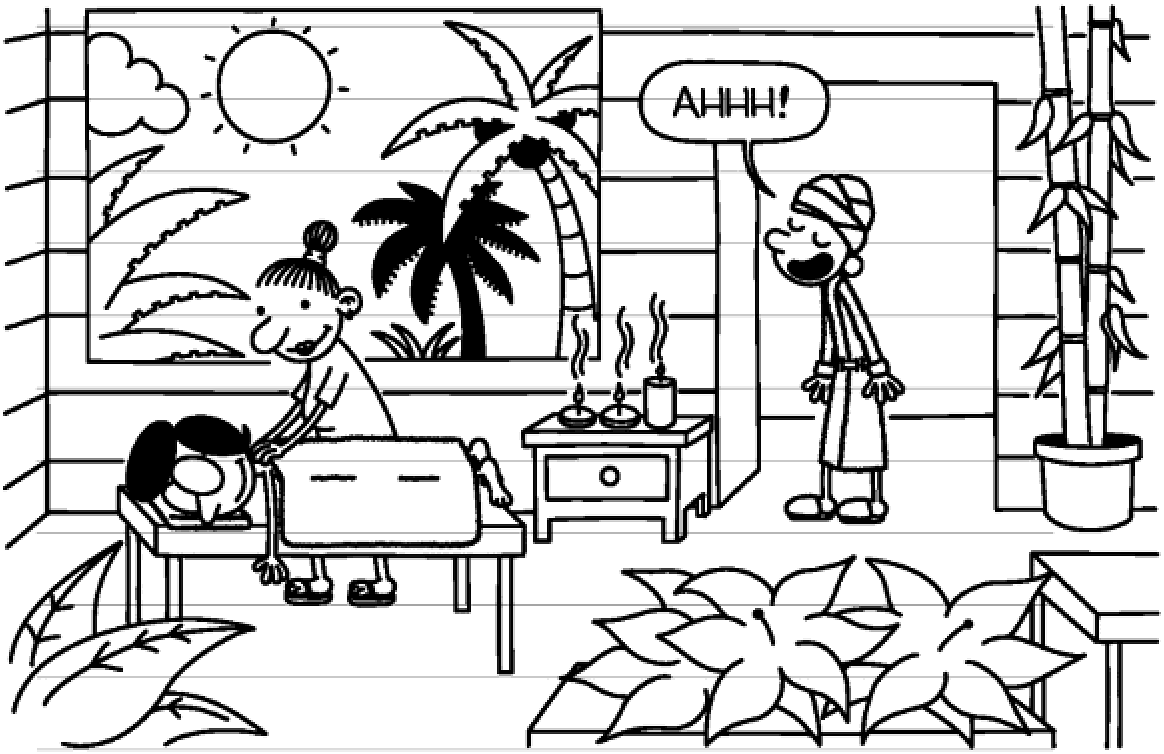

Maar mam zei dat ze tijd voor ZICHZELF nodig had en dat wij niet mee mochten. Dat betekende dat WIJ op Max moesten passen.

Toen mam weg was, probeerden we te bedenken wat we gingen doen. Max was een handenbinder, dus ik stelde voor dat we hem in de Peuterhut zouden droppen, dan konden de mensen die daar werkten op hem passen.

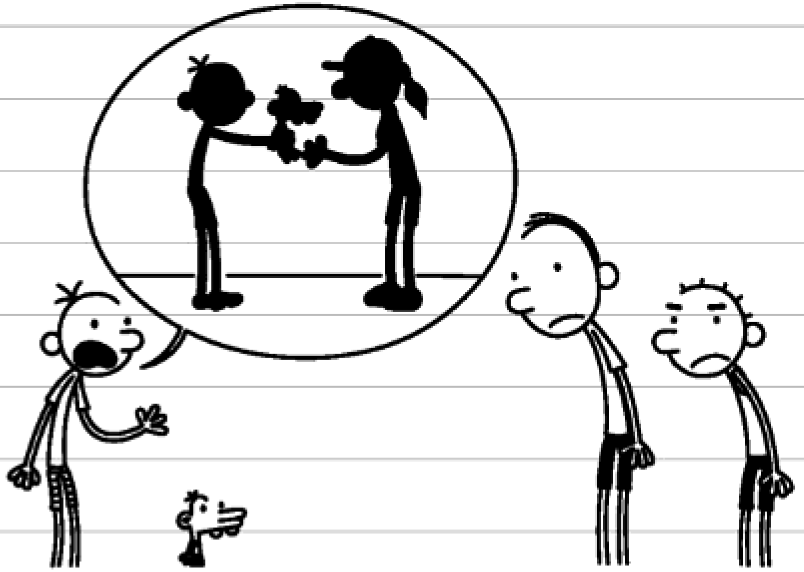

Pap vond dat een goed idee, want hij wilde gaan fitnessen. Hij zei dat ik en Rick Max maar naar de Peuterhut moesten brengen, en toen ging hij weg.

Het pad liep precies langs de muur tussen onze helft en de Wilde Kant. Blijkbaar probeerden een paar jongens te zien wat daar gebeurde, maar de tuinmannen maakten daar meteen een eind aan.

Ik vroeg Rick hoe hij dacht dat het aan de andere kant was, en hij zei dat hij dat al WIST. Een paar van zijn vrienden in het Tienerdomein hadden hem verteld dat daar de GEKSTE dingen gebeurden en dat er zelfs een strand is waar mensen zonder kleren in de zon liggen.

Rick zei dat er een GAT in de muur zat waardoor je de andere kant kon zien. Maar ik wist dat hij me erin wilde luizen, want zoiets heeft hij al EERDER verteld.

We waren 's zomers een keer in het zwembad en toen zei hij dat ik over een muur heen in de dameskleedkamer kon kijken.

Nou, ik GELOOFDE hem, en sindsdien probeer ik wat ik toen zag uit mijn hoofd te krijgen.

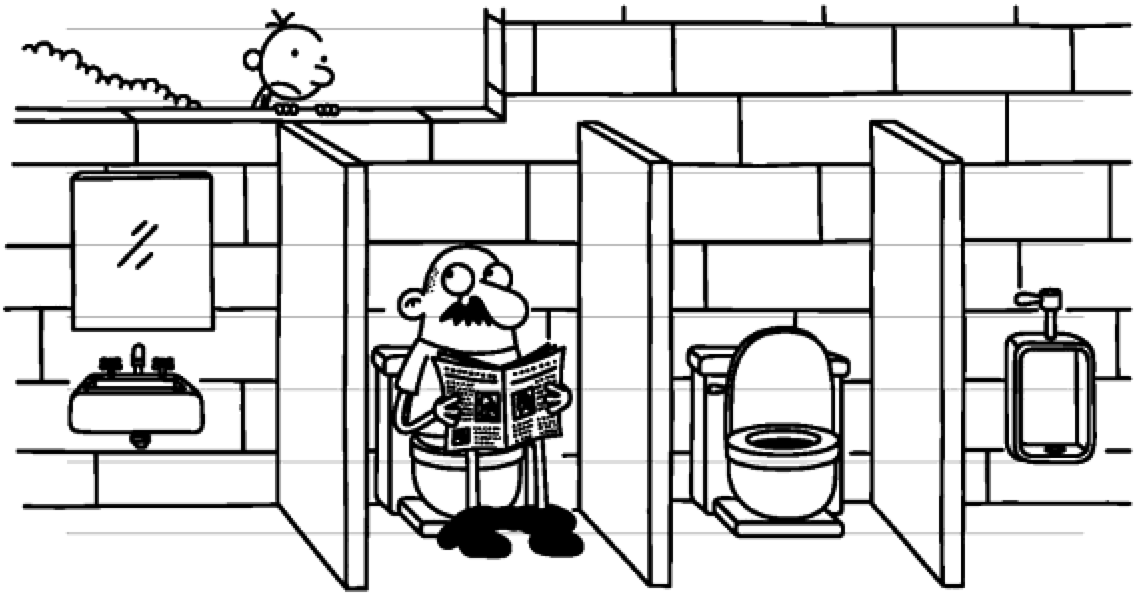

We brachten Max naar de Peuterhut, en de kinderen daar waren poppen aan het knutselen. Ik zei tegen de leider dat we ons kleine broertje kwamen brengen en dat we later terug zouden komen.

De leider zei dat kinderen daar alleen gedropt mochten worden als ze ZINDELIJK waren, en ik zei dat Max dat WAS.

Maar Max wilde blijkbaar echt geen poppen knutselen, want die wist eronderuit te komen.

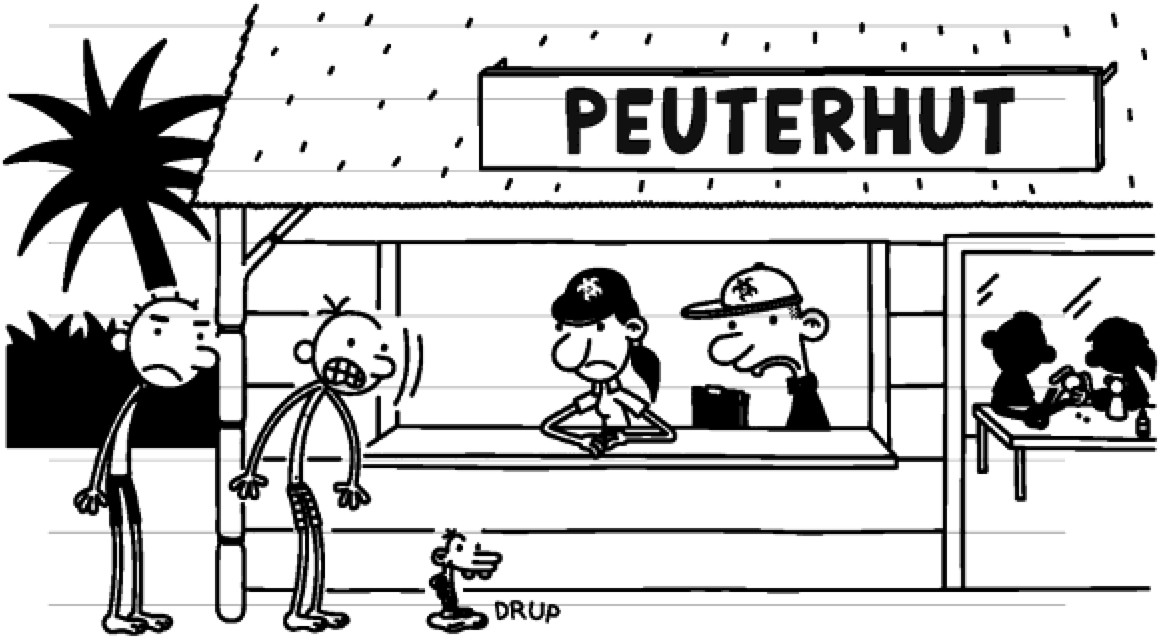

Rick zei dat ik ALLEEN op Max moest passen, omdat hij ging kijken wat er in het Tienerdomein te doen was. Maar ik wist best dat hij gewoon weer naar dat meisje ging.

Ik was er niet blij mee dat ik vastzat aan Max. Ik wilde niet met hem naar het strand, want hij was weer huisdieren aan het verzamelen.

Dus ging ik met hem naar het Piratenbad, een pierenbad voor kleine kinderen.

Dat was eigenlijk PERFECT, want ik kon daar relaxen op een ligbed en tegelijkertijd op Max letten. Ik bestelde zelfs een kaastosti met Franse frietjes bij een ober die voorbijkwam.

Maar ik kon niet van mijn maaltijd genieten. Een paar kinderen op het minipiratenschip hadden ontdekt dat de andere waterkanonnen TWEE keer zo ver schoten als ze er eentje blokkeerden.

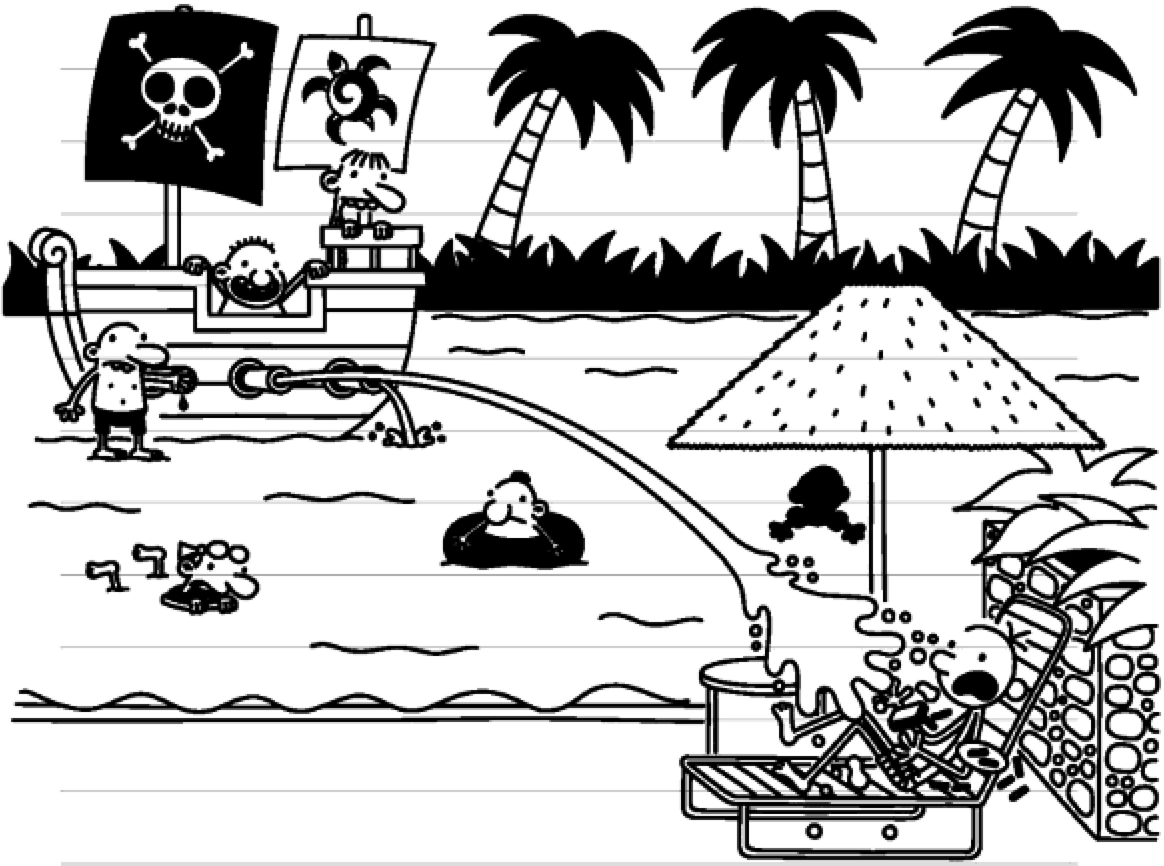

Dus ik verhuisde naar een ligbed dat wat verder weg stond. Maar toen ik ging zitten, realiseerde ik me dat ik MAX kwijt was geraakt. Ik ontdekte hem uiteindelijk midden in het pierenbad, helemaal alleen.

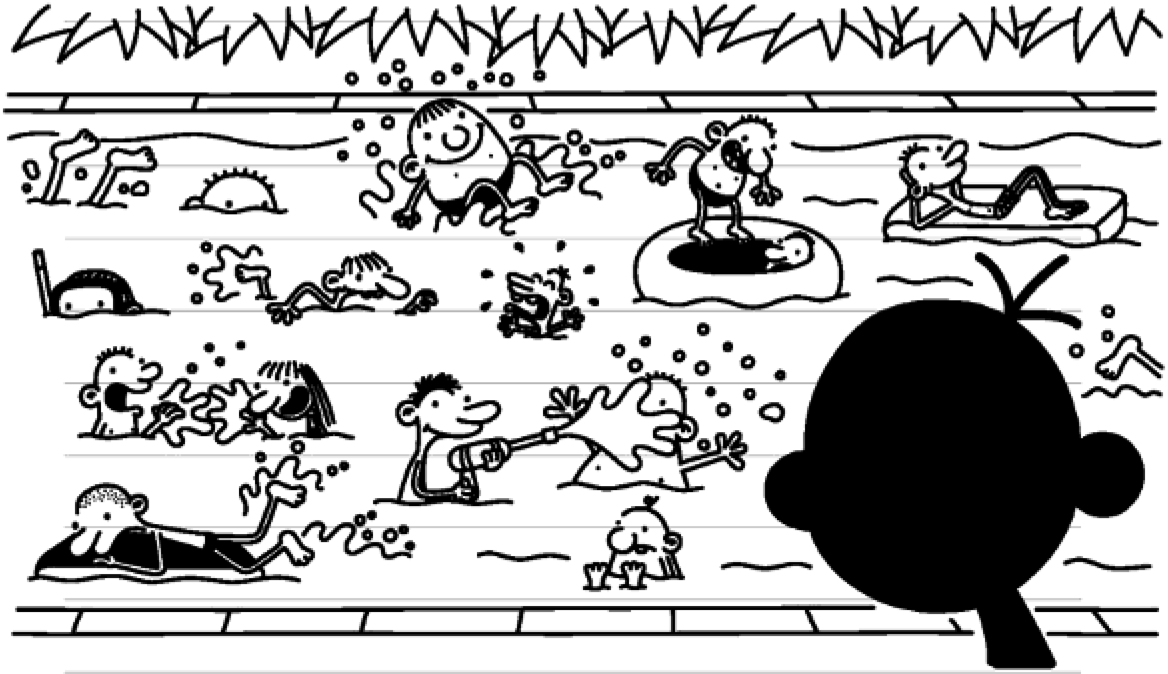

Ik wist dat ik erin moest om hem eruit te vissen, maar dat WILDE ik echt niet. Met al die kleine kinderen in het bad wist ik PRECIES wat er in dat water zat.

Toen ik klein was, plaste ik ALTIJD in het pierenbad. Er staat zelfs een ingelijste foto in onze woonkamer waarop ik het bad als potje gebruik.

Het is mams lievelingsfoto, omdat ik er zo BLIJ uitzie. Ik heb haar nooit verteld WAAROM.

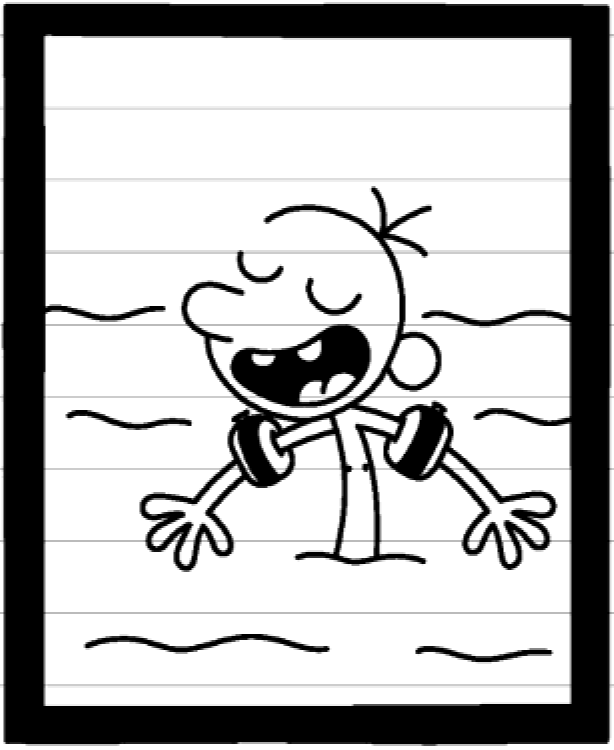

Ze hebben een keer een chemisch stofje in het zwembad gedaan dat groen werd als er iemand in het bad plaste. Toen was het meteen AFGELOPEN.

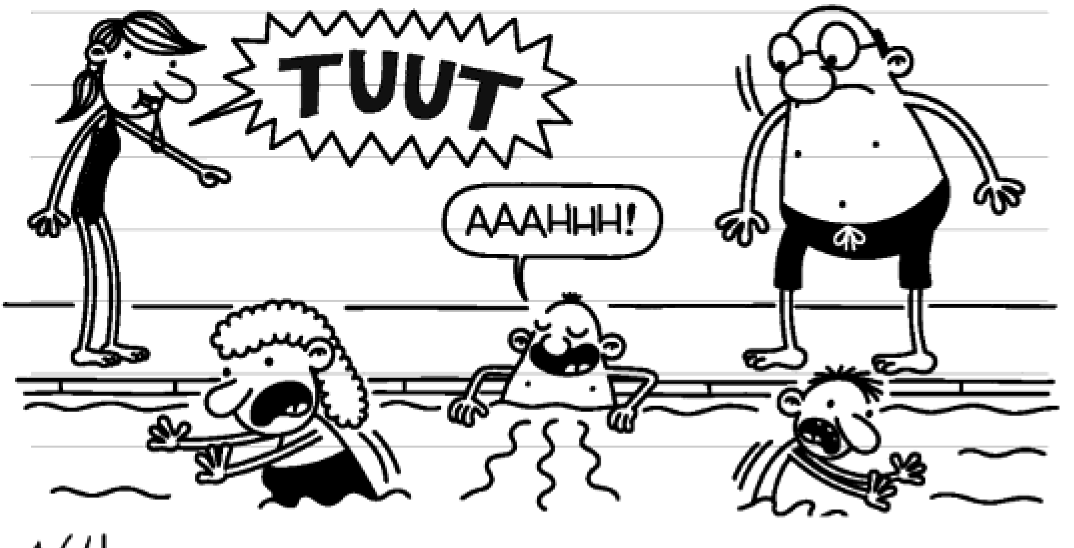

Ik moest bij Max zien te komen zonder het water aan te raken, dus ik sprong op een vlot, greep zo'n zwembadslang en peddelde naar hem toe.

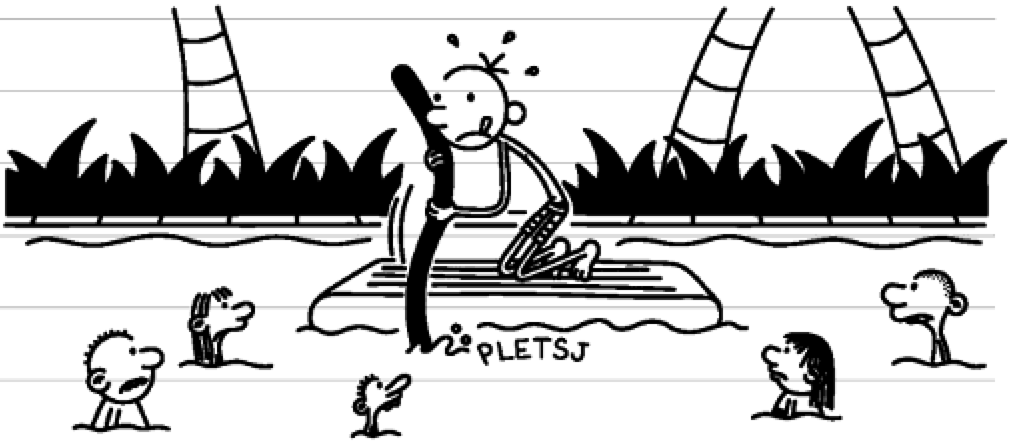

Maar halverwege besloot een stel van die kleintjes dat het leuk was om op mijn vlot te klimmen. Ik probeerde ze met die slang van me af te houden, maar het waren er gewoon te VEEL.

En toen gooiden ze me samen OM.

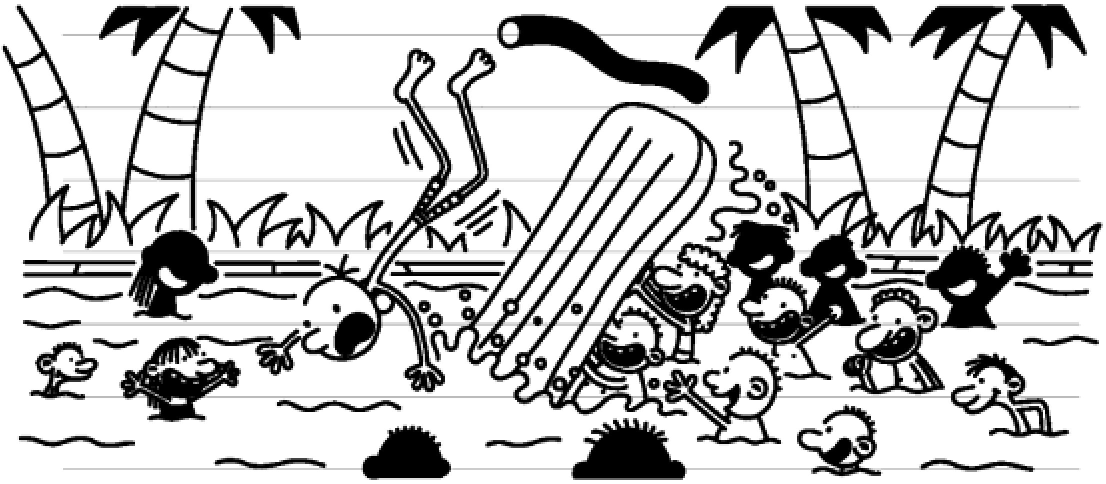

Ik haalde Max uit het bad en daarna stond ik twintig minuten lang elke centimeter van mijn lijf schoon te schrobben onder de buitendouche.

Maar vijf seconden nadat ik me had afgedroogd, was ik weer NAT. Die kinderen in het piratenschip hadden ontdekt dat ze pas ECHT ver konden schieten als ze TWEE kanonnen blokkeerden.

Terwijl ik voor de TWEEDE keer opdroogde, kwamen we mam tegen. En zij leek wel een heel nieuw persoon na haar ochtendje in de spa.

Ze zei dat ze tijdens haar massage een GEWELDIG idee had gekregen voor hoe we als gezin samen tijd konden doorbrengen. Ze had een privécruise voor ons geregeld en de boot zou over een halfuur aan de kade liggen.

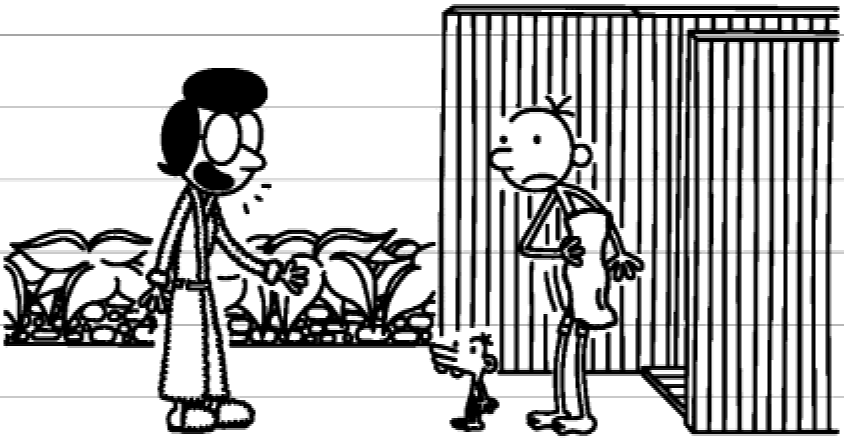

Dat was al bijna, dus we moesten opsplitsen om pap en Rick te zoeken. Ik vertelde mam dat pap in de fitnessruimte was, dus zij ging daarheen om hem te halen.

Ik vond Rick precies waar ik hem verwacht had. En geloof me, hij is me wat verschuldigd omdat ik mam bij hem heb WEGGEHOUDEN.

We zagen pap en mam op de kade. Pap was niet blij, want een boot huren kostte blijkbaar een hoop geld. Maar mam zei dat het dat WAARD was, want dit boottochtje zou het hoogtepunt van onze vakantie worden.

Als ik het woord 'privécruise' hoor, verwacht ik een mooi jacht of minstens een gepimpte zeilboot.

Maar de boot die mam had gehuurd was niet veel bijzonders.

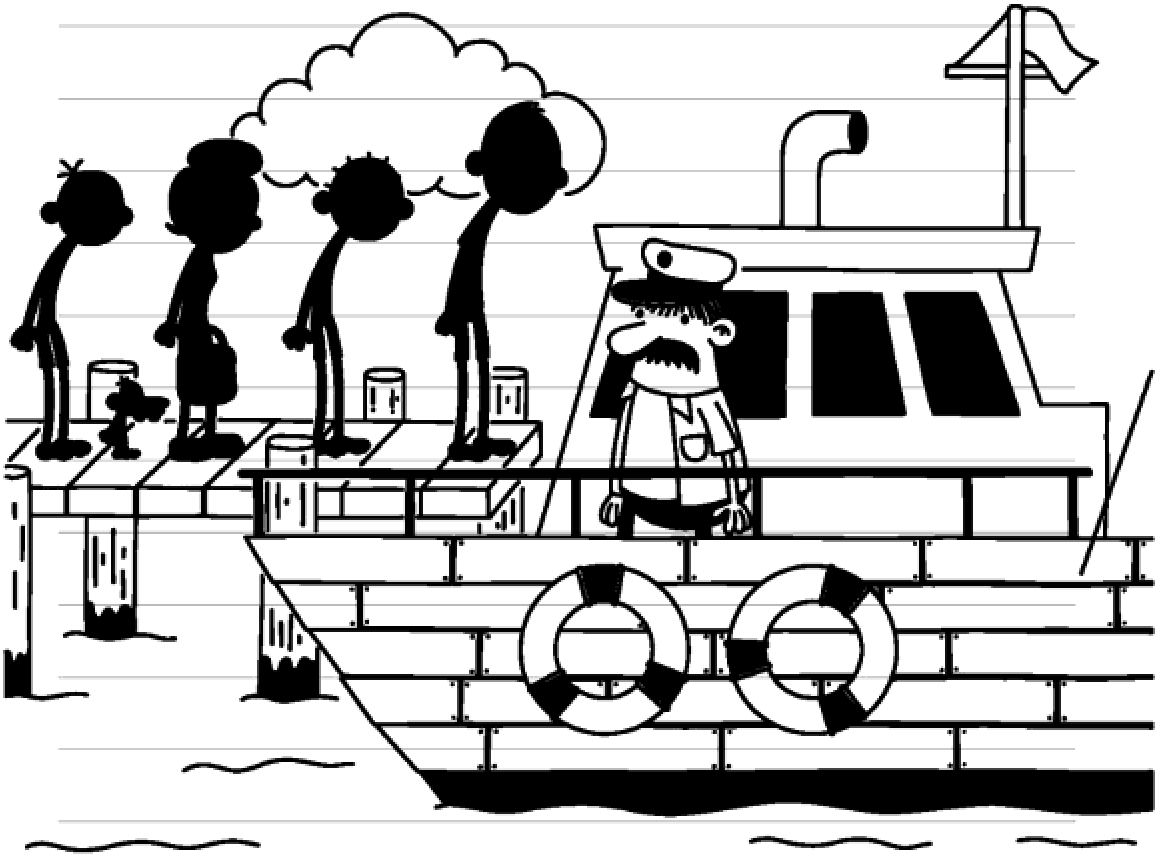

De boot had wel zijn eigen kapitein, dus dat was tenminste IETS. Toen we aan boord gingen, kregen we een reddingsvest en toen we dat aanhadden, voeren we weg van de kade.

Het eerste wat me opviel was dat de boot een glazen bodem had, en dat vond ik ECHT niet fijn.

Deze boot leek toch al niet erg stevig, dus ik was bang dat het glas zou breken en dat we allemaal naar de bodem van de zee zouden zinken.

Als ik een gokje moet wagen, bestaat vijftig procent van alle scheepswrakken uit boten met glazen bodems net zoals die waar wij nu op zaten.

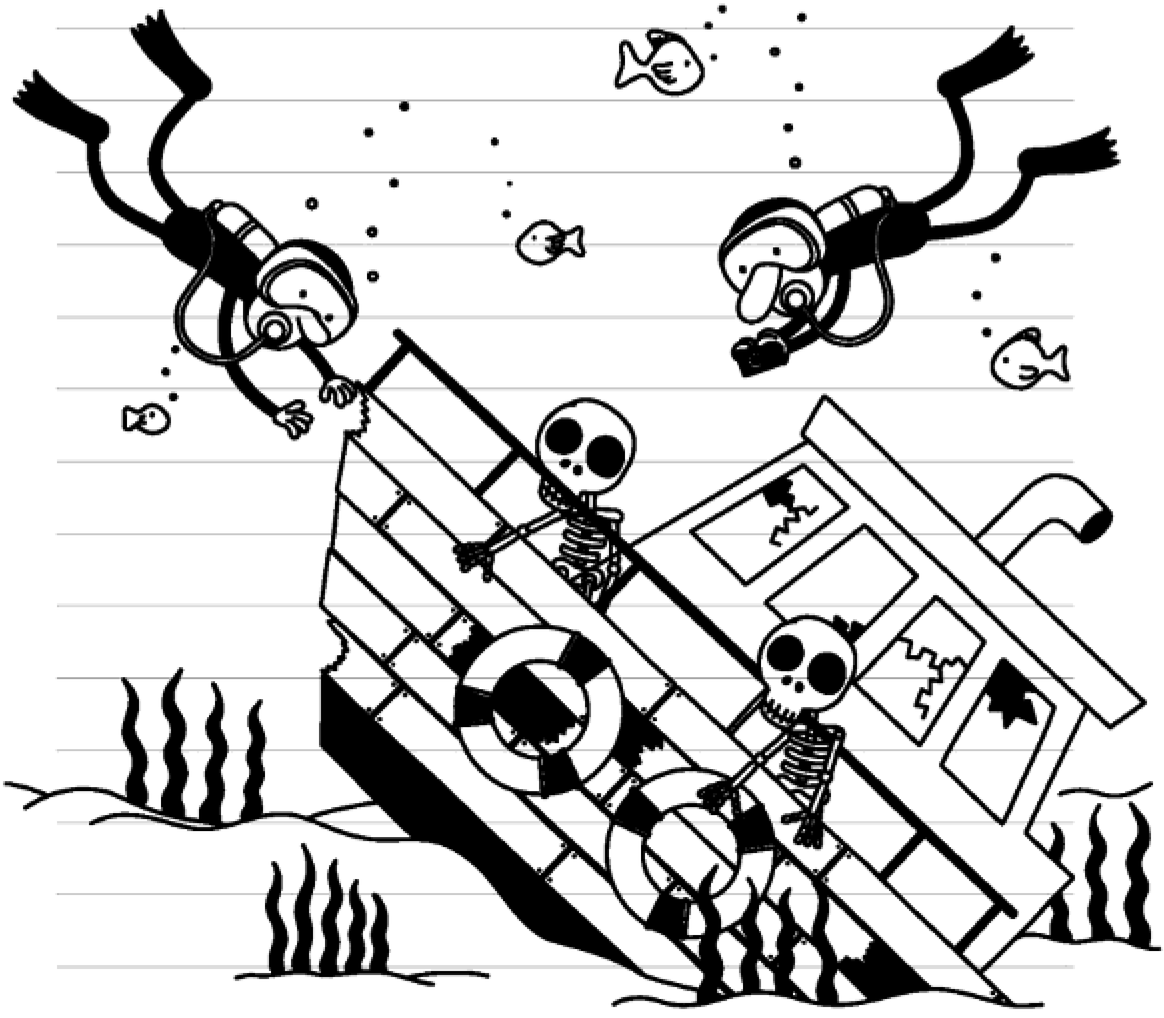

Eenmaal op zee vroeg de kapitein waar mam heen wilde. Hij zei dat we wel een paar privé-eilandjes konden verkennen en mam zei dat we DAAR naartoe gingen.

Maar die 'privé-eilandjes' bleken helemaal niet zo privé te zijn, dus daar bleven we niet rondhangen.

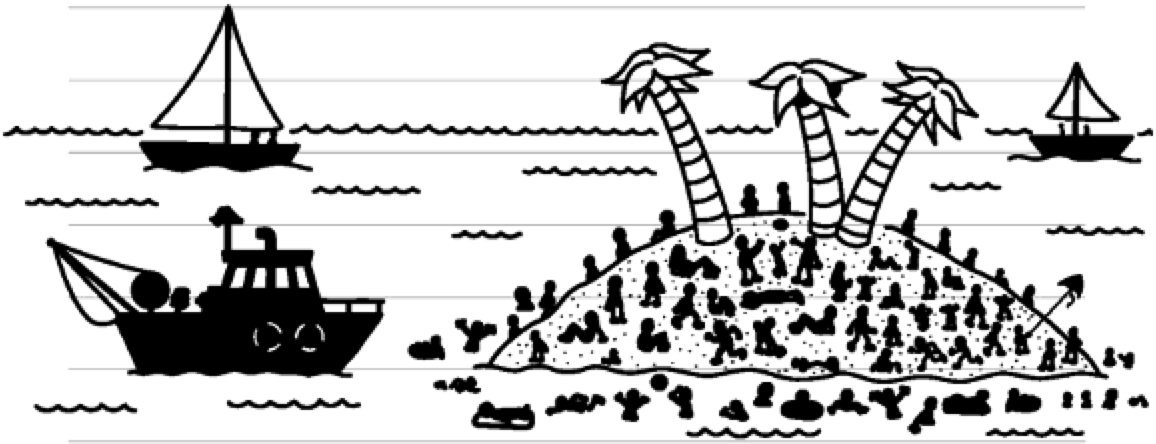

De kapitein zei dat er vlakbij een koraalrif was waar het meestal niet zo druk was en dat we daar konden snorkelen.

Dat betekende dat we de zee in moesten met alle ANDERE dingen die daar rondzwommen, dus ik vond dat niet zo'n tof plan. Maar niemand anders leek zich druk te maken.

Eenmaal bij het rif liet de kapitein het anker zakken en gaf hij ons allemaal een snorkel, een duikbril en een paar zwemvliezen.

Ik vroeg of hij ook HARPOENEN of andere wapens had waarmee we ons tegen haaien konden verdedigen.

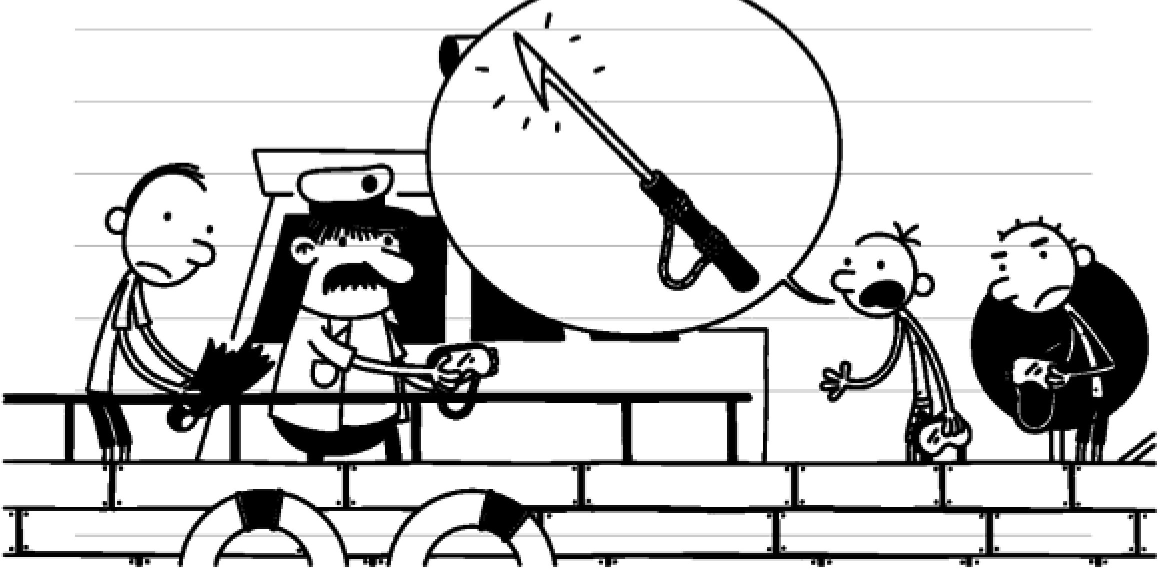

Hij zei dat haaien niet bij de riffen komen, maar ik zei dat ze dat vast wel deden als daar vrolijk een onbeschermd gezinnetje rondspetterde.

Hij zei dat haaien niet in de buurt van de riffen komen omdat het koraal SCHERP is, en dat WIJ het ook niet aan moesten raken.

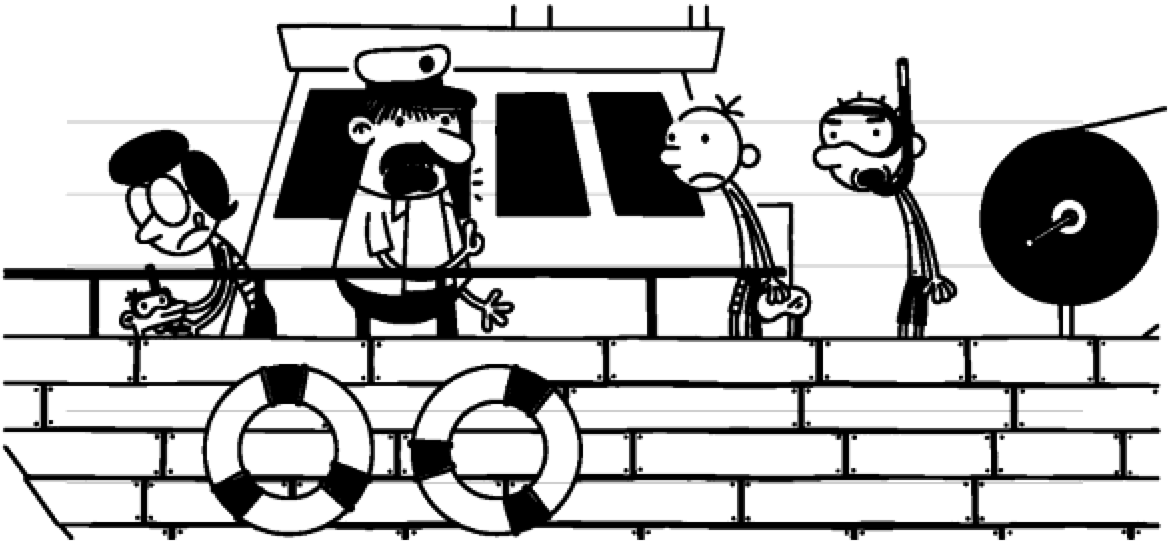

Dat was de EERSTE waarschuwing. Maar het werd nog veel ERGER.

Hij zei dat we waarschijnlijk roggen zouden zien onder water. Hij zei dat je hun vinnen kunt aanraken, maar dat je je duimen bij hun mond weg moet houden, omdat ze anders misschien denken dat die eetbaar zijn en ze er zo afbijten.

Toen zei hij dat de staarten van roggen giftig zijn en dat we DAAR ook voor moesten uitkijken.

En hij was nog niet KLAAR. Er waren nog een heleboel ANDERE dingen waar we voor op moesten passen. En toen liet hij op een grote poster zien hoe die eruitzagen.

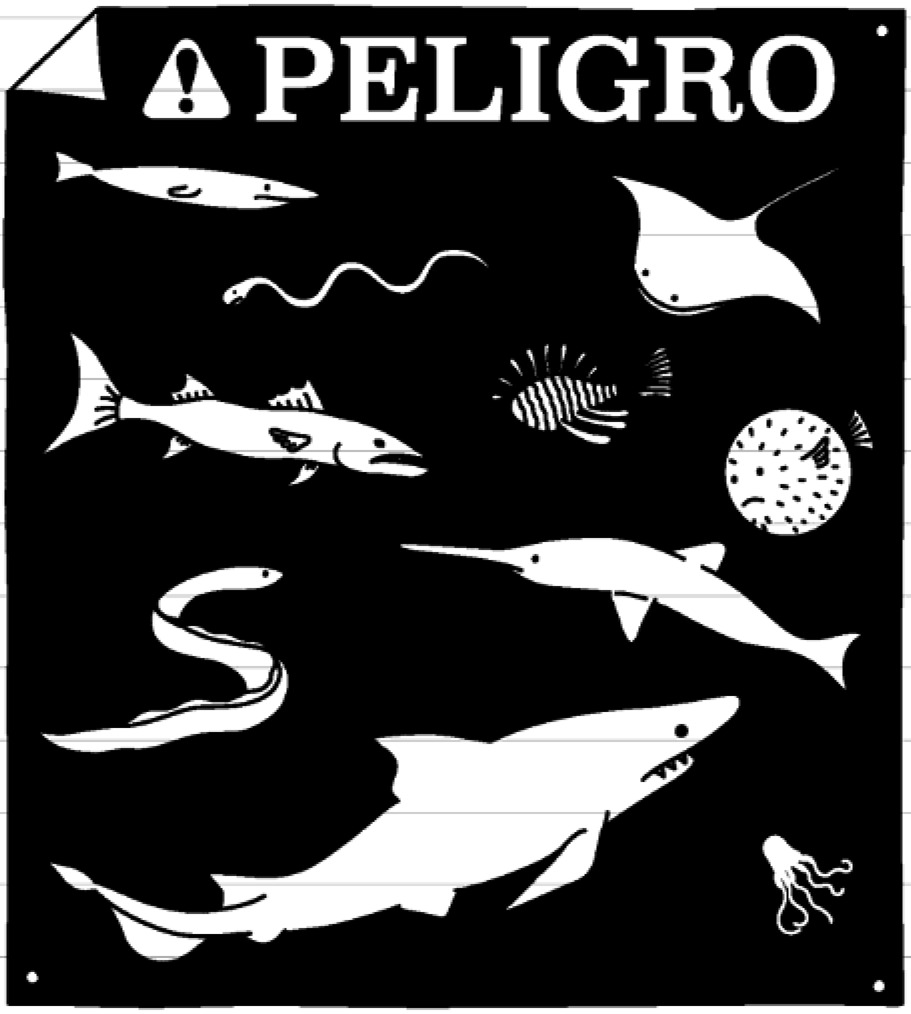

Daar stond een heleboel enge dieren op, maar het waren niet de GROOTSTE wezens waar ik bang van werd, maar juist het KLEINSTE. En dat was de KUBUSKWAL.

Ik keek een keer op tv naar *De giftigste wezens op aarde* en daar stond de kubuskwal boven aan de lijst. Als die je bijt, kan je hart opeens stil blijven staan en dan ben je er wel geweest.

Ik zei tegen mam dat ik geen zin had om mijn leven op het spel te zetten, alleen maar om een paar kleurige vissen onder water te zien zwemmen. Ze zag denk ik wel dat ik bang was, maar zo makkelijk liet ze me niet afhaken.

Ze zei dat ik lang genoeg in het water moest blijven om een gezinsfoto te kunnen maken en dat ik daarna weer terug de boot in mocht.

Ze wilde nog steeds een foto voor die kerstkaart en ik zag wel dat ze geen nee zou accepteren.

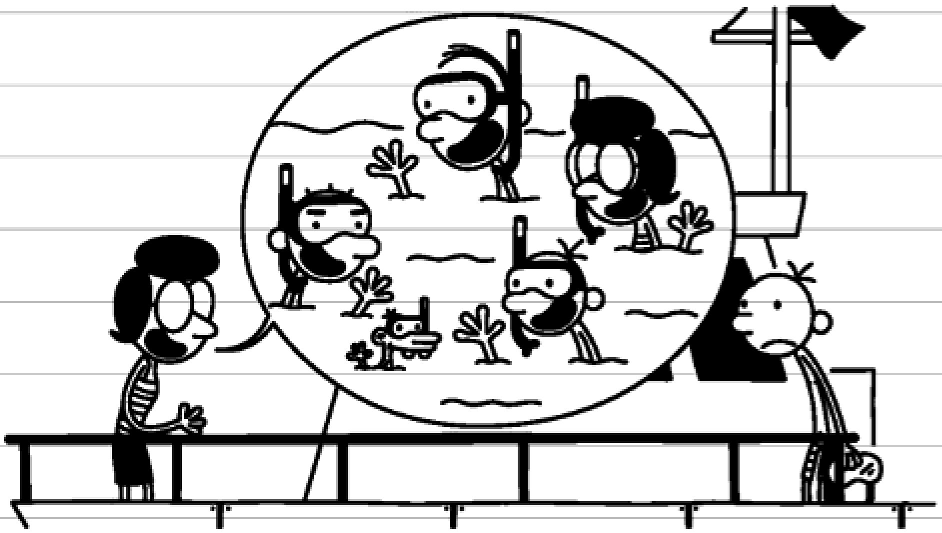

Ik zei dat ik lang genoeg in het water zou blijven voor ÉÉN foto, en jammer dan als er iemand KNIPPERDE of zo. Mam stemde toe, en toen gingen we een voor een het water in. Ik als laatste.

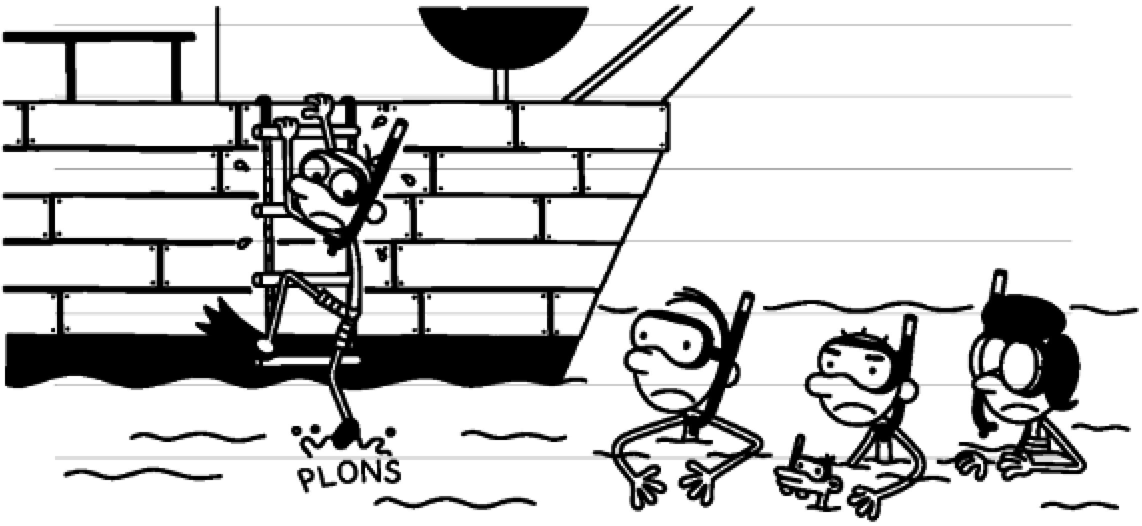

De kapitein snapte niet hoe mams camera werkte en hij deed er een EEUWIGHEID over.

Ik vond het geen fijn gevoel dat ik niet wist wat er onder me zwom, dus ik keek even onder water. Daar was ik blij om, want het was eigenlijk best wel heel erg MOOI. Nu snapte ik waarom mensen snorkelen en duiken zo leuk vonden.

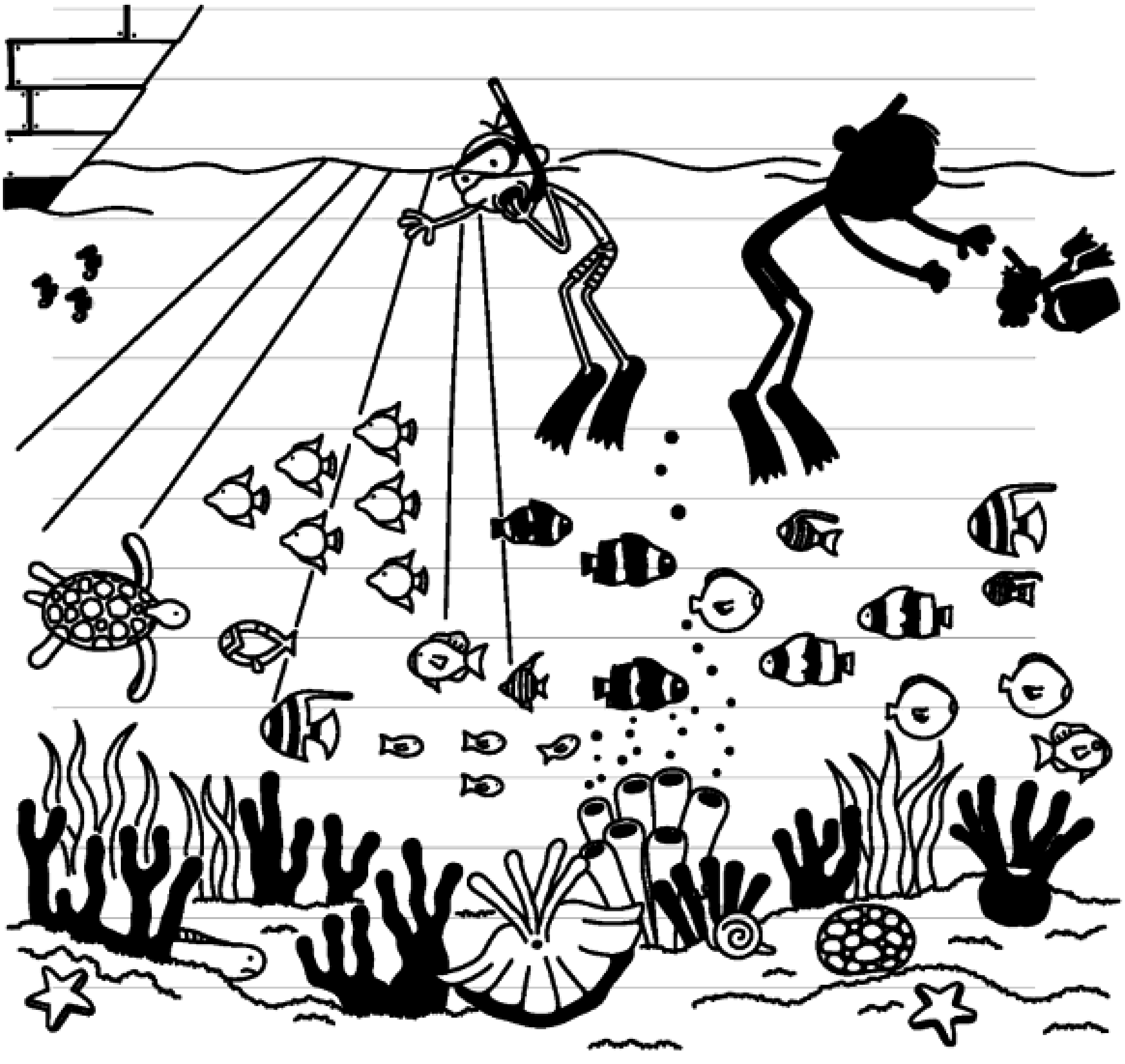

Er zwom een grote school blauw-groene vissen om me heen die alle kanten op schoten. Ze veranderden elke seconde twee keer van richting.

Eerst vond ik dat wel COOL, maar toen bedacht ik dat dieren zich zo gedragen als ze een ROOFDIER proberen te ontwijken.

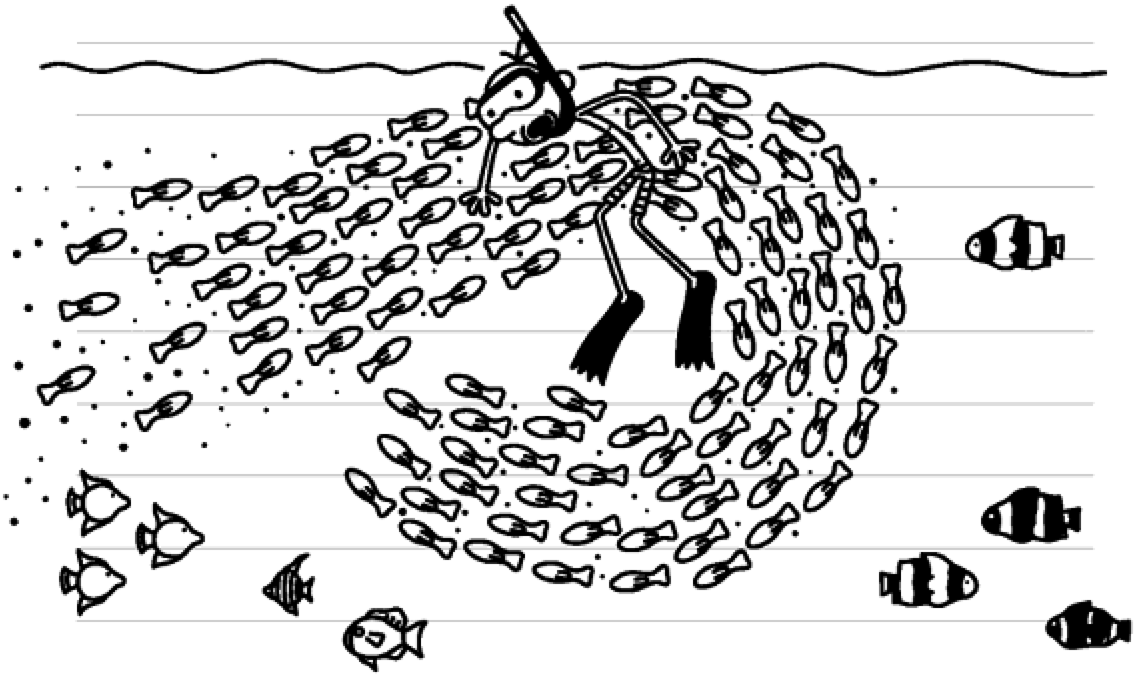

Ik zag geen haaien onder water, dus ik begon naar VINNEN te zoeken boven het wateroppervlak.

De kapitein snapte eindelijk hoe mams camera werkte en stond klaar om de foto te nemen, maar ik zwom al naar de boot.

Op dat moment zwom er een zeepaardje precies voor mijn duikbril en daar schrok ik van. Mijn snorkel dook onder water en ik kreeg per ongeluk een GROTE slok water binnen. En ik weet voor 95 procent zeker dat ik het zeepaardje OOK inslikte.

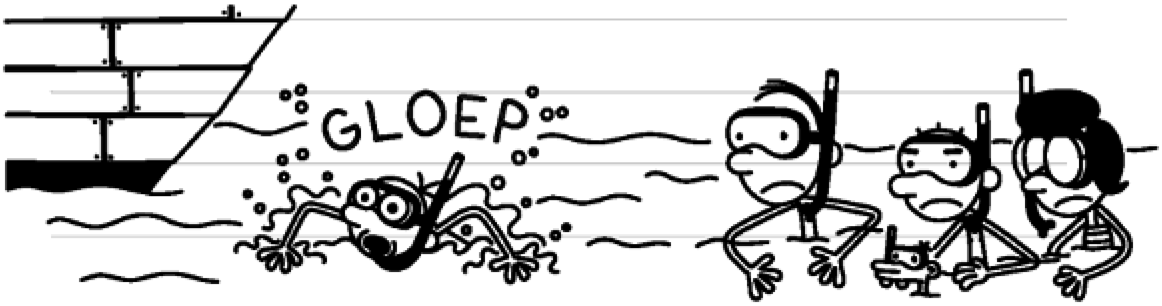

Nu was ik totaal in paniek. Ik was waarschijnlijk VERDRONKEN als de kapitein me niet in de boot had getrokken.

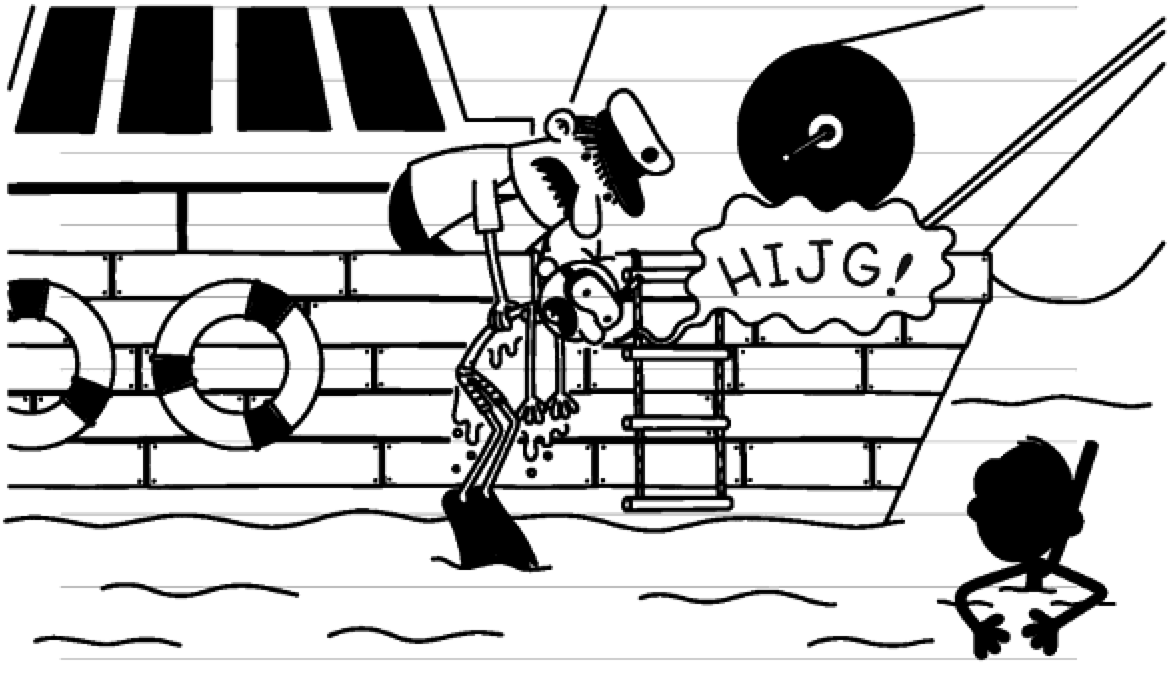

Eenmaal aan boord hoestte ik een heleboel water op, maar geen zeepaardjes.

Mam klom aan boord om te kijken wat er mis was. Ze zag dat het niet goed met me ging en zei tegen de kapitein dat we terug moesten naar het resort, zodat ik naar een dokter kon. Toen iedereen aan boord was, voeren we terug.

De zee was wild, en ik zou vast ziek zijn geworden als ik het niet al was GEWEEST.

We waren er snel, en de kapitein zette ons af op de kade.

Hij had de dokter van het resort al gebeld en die stond ons op te wachten. Toen ik vertelde wat er gebeurd was, dacht ik ECHT dat hij me naar het ziekenhuis zou sturen voor een röntgenfoto van mijn buik.

Maar hij onderzocht me en alles leek oké. Hij zei dat er weinig kans was dat ik een zeepaardje had ingeslikt en dat alles goed zou komen.

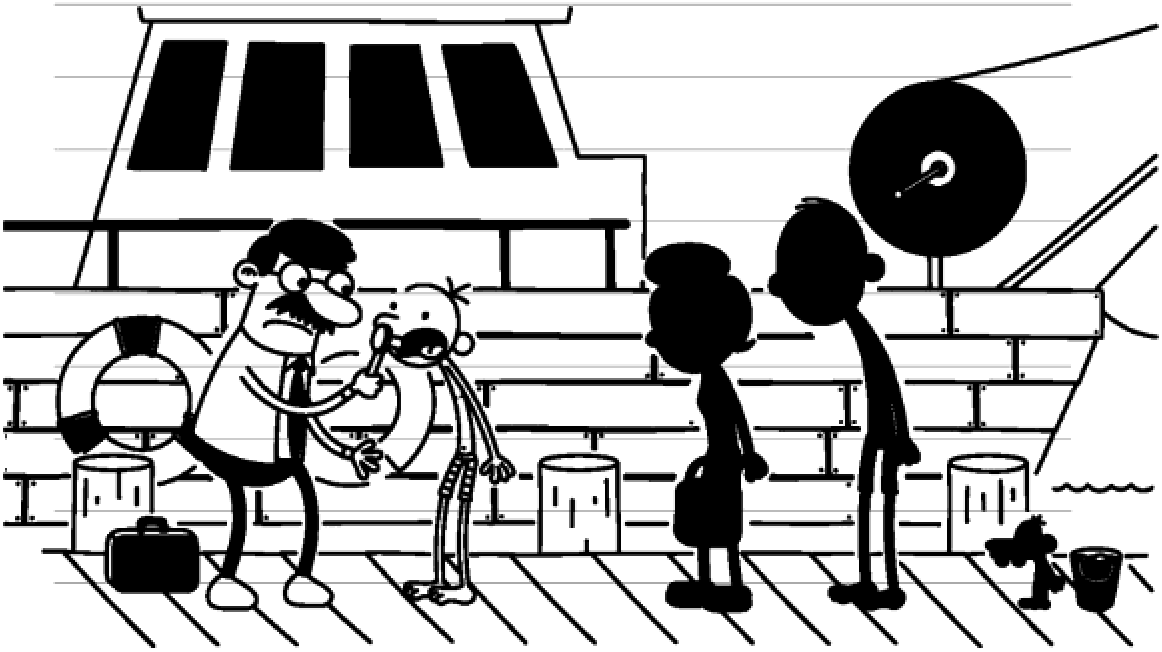

Ik vond het echt niet fijn dat die vent zo nonchalant deed. Hij leek zich zelfs veel meer zorgen te maken over pap en mam dan over MIJ.

Hij keek naar ze en zei dat ze ZEEZIEK waren. Toen gaf hij ze allebei een pil en zei dat ze zich beter zouden voelen als ze even hadden gerust.

Ik kan alleen maar zeggen: als er alsnog iets misgaat met mij, weet die dokter hopelijk wel dat hij iets had kunnen DOEN en het NIET heeft gedaan.

Pap en mam vonden een paar lege ligbedden bij het zwembad en we gingen even uitrusten.

Maar toen kwam de Pretleider langs, en hij wilde dat we weer meeliepen in de polonaise.

Hij had zo'n bord voor z'n kop dat hij maar bleef terugkomen. Maar opeens bleef hij stokstijf stilstaan. Hij zag iets in het emmertje van Max.

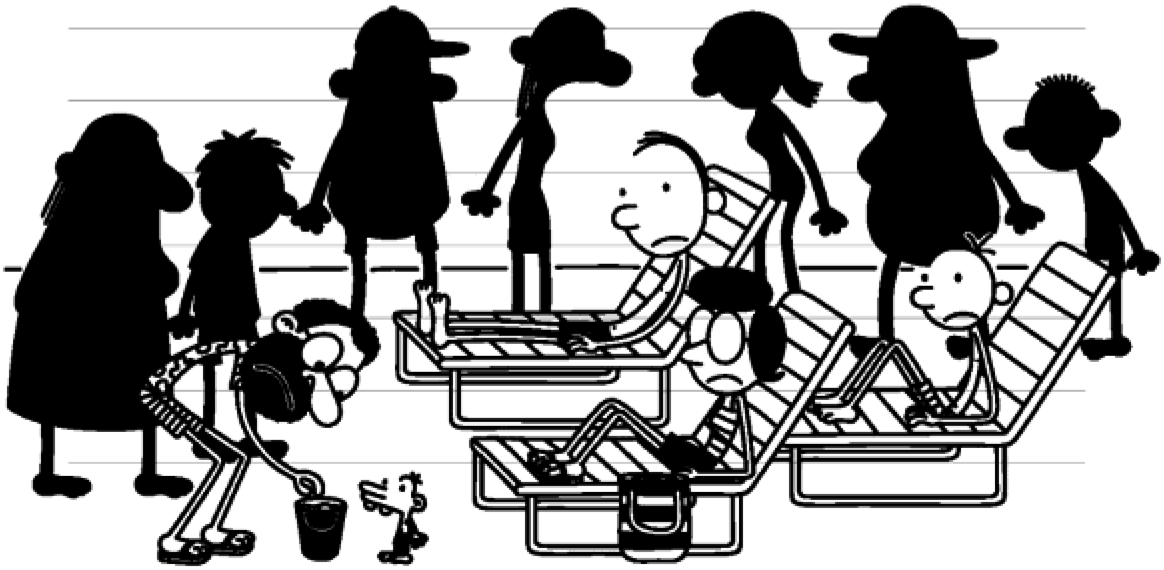

Het LEEK op een doorzichtige plastic zak die in het water dreef. Maar de Pretleider tilde de emmer op om het beter te kunnen bekijken.

Het bleek helemaal geen plastic zak te ZIJN. Het was een KWAL. En niet zomaar een kwal, een KUBUSKWAL.

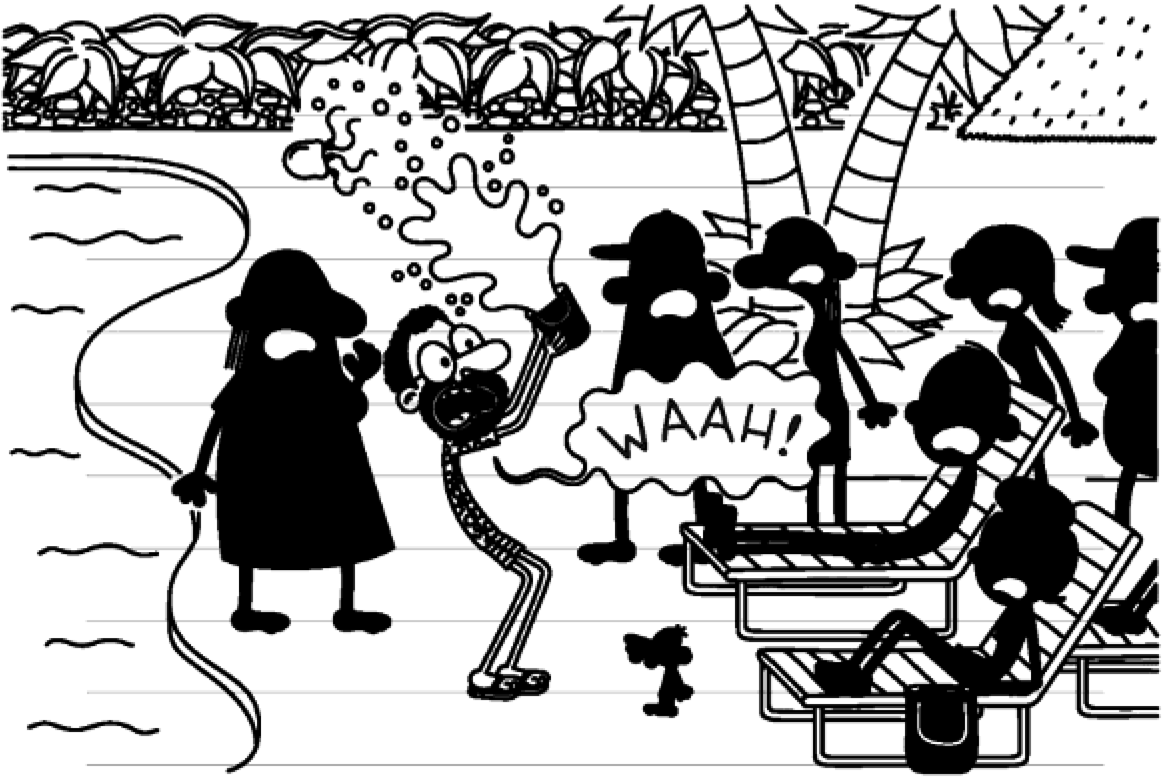

De Pretleider rende naar de dichtstbijzijnde badmeester, en die begon op zijn fluitje te blazen. En toen begonnen alle andere badmeesters OOK te fluiten. Je hebt nog nooit zo veel mensen zo SNEL uit een zwembad zien komen.

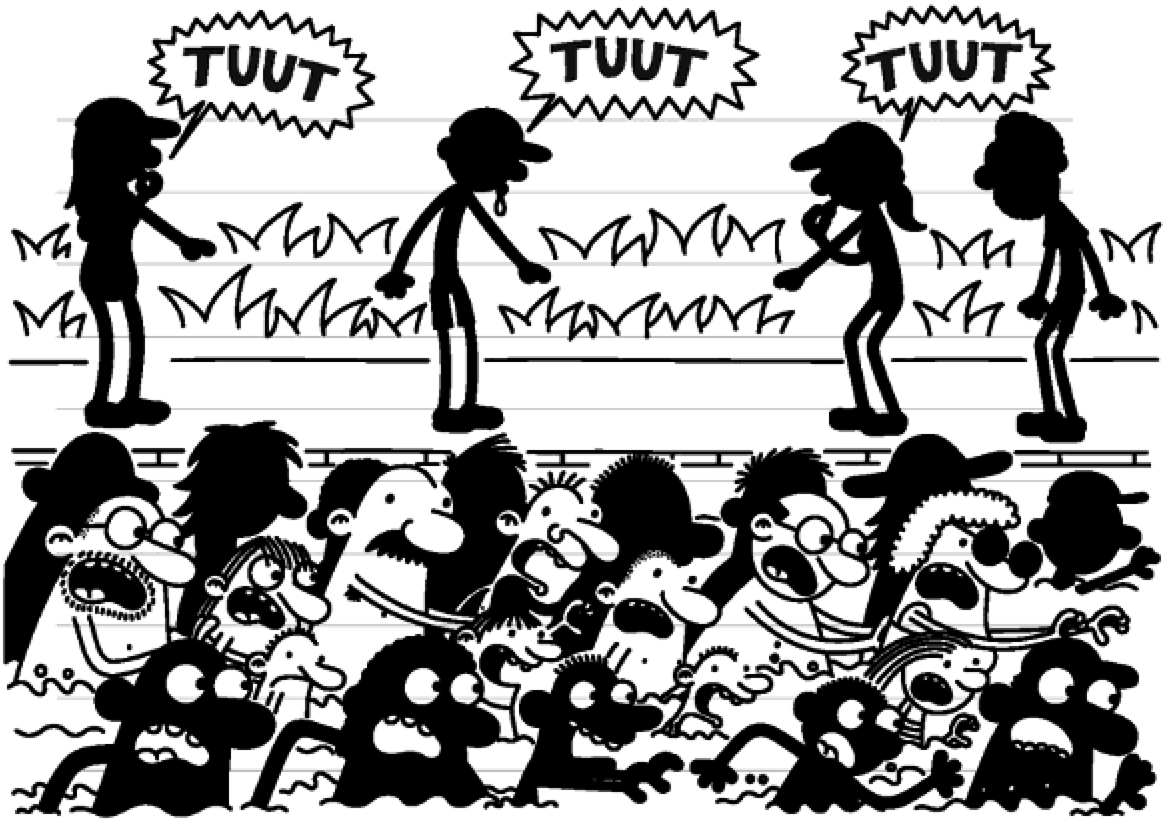

Wij besloten dat het misschien een goed idee was om ook weg te gaan.

Op weg naar onze kamer merkten we dat Rick niet bij ons was. Mam dacht dat hij weer was weggeglipt om naar dat meisje te gaan, maar hij was ook niet in het Tienerdomein.

En toen bedachten we pas dat we Rick al een POOSJE niet meer gezien hadden. Ik herinnerde me zelfs niet dat hij op de terugtocht van het rif aan boord was geweest. En pap en mam ook niet.

Dat betekende dat hij nog steeds IN ZEE was.

We renden zo snel we konden terug naar de kade. Onze boot was al een nieuwe tocht aan het maken, dus mam vertelde aan de vent van de bananenboot wat er was gebeurd. We klommen aan boord van de speedboot en hij bracht ons naar het rif.

En ja hoor, we vonden Rick precies waar hij was achtergelaten. Hij LEEFDE nog, maar hij was zo rood als een KREEFT.

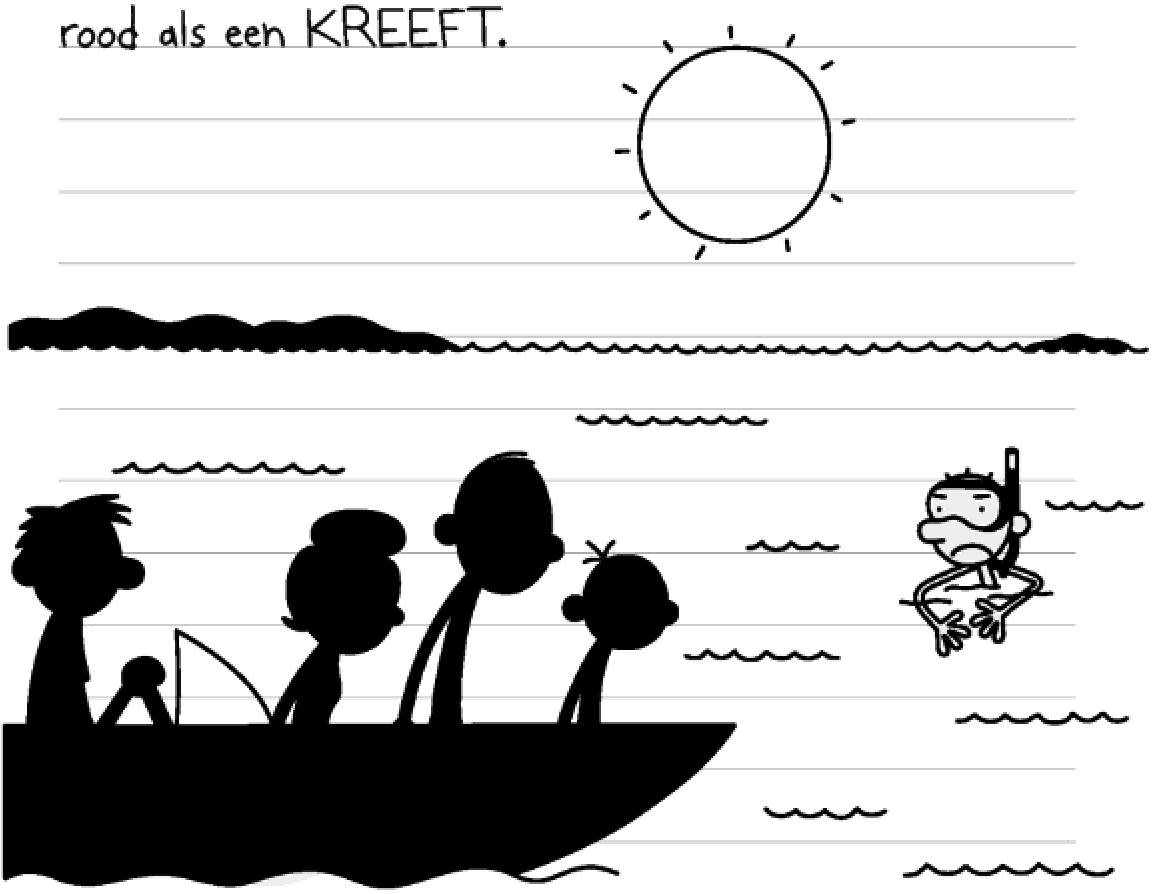

Terug in het resort zei de dokter dat Rick een zonnesteek had en dat hij heel veel water moest drinken en goed moest uitrusten. Toen gaf hij mam een flesje aloëcrème om op Ricks verbrande huid te smeren.

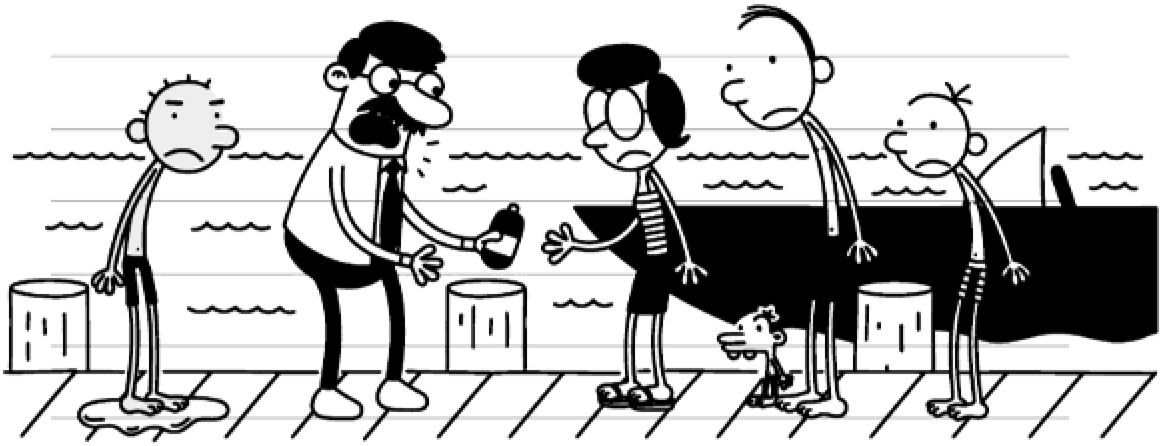

Maar de aloëcrème leek niet echt te helpen. Mam stuurde pap naar de winkel om iets anders te vinden en de rest van de avond wreven we om beurten Ricks rug in met ijslolly's.

Vrijdag

De volgende ochtend ging pap weer een nieuwe doos ijslolly's halen en hij kwam terug met nieuws. Hij zei dat ze het hele zwembad hadden leeggepompt op zoek naar de kwal en dat ze het bad net weer gingen vullen. Maar het zou drie DAGEN duren voor het weer gebruikt kon worden.

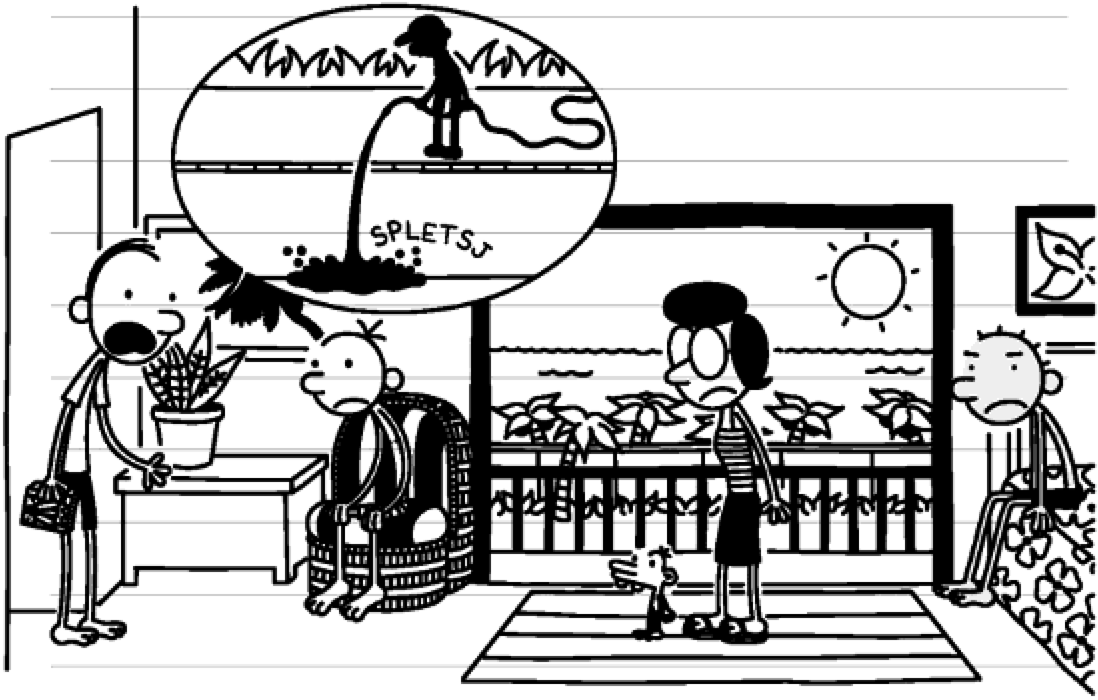

Ik dacht dat het misschien slim was om de rest van onze vakantie in onze kamer te blijven, want mensen waren vast op zoek naar het gezin dat hun vakantie verpest had. Maar mam zei dat we niet de hele tijd binnen gingen blijven.

Ze zei tegen pap dat hij met Max naar het Piratenbad moest gaan en ze zei dat ik moest gaan kijken wat er in het Kinderdomein te doen was.

Ik wilde liever niet meer naar buiten, maar alles was beter dan die spin weer tegenkomen.

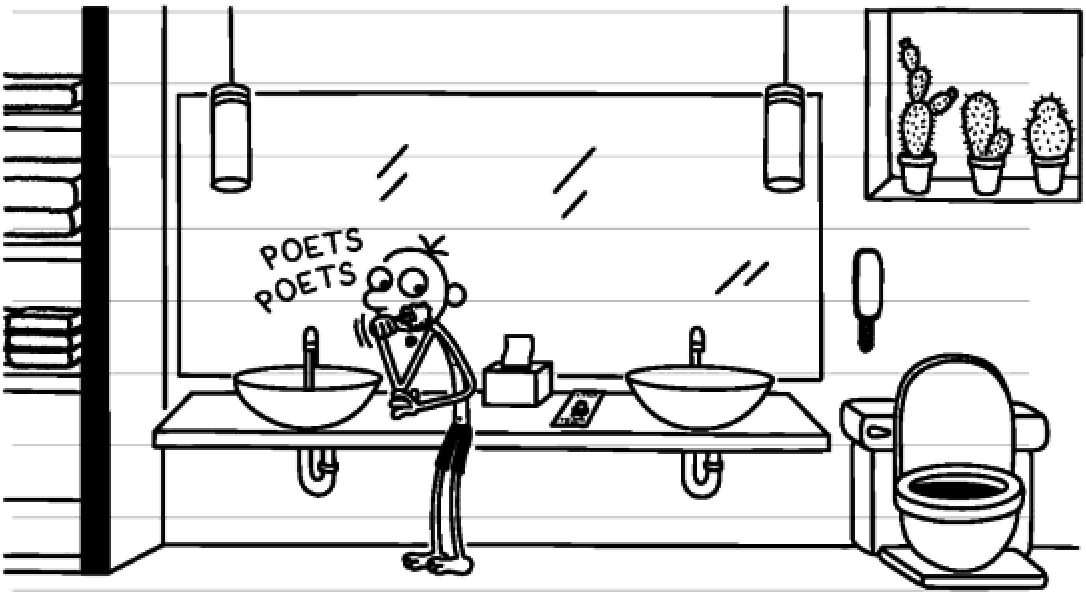

Ik ging naar het Kinderdomein in de hoop dat we een gamewedstrijd gingen houden of zo. Maar de leider verzamelde iedereen om te gaan TENNISSEN.

Ik had al bijna rechtsomkeert gemaakt, want ik had totaal geen zin om me in het zweet te werken.

Maar toen herinnerde ik me dat Theo op tennis zit en bedacht ik dat het misschien leuk was als ik het ook leerde, zodat we van de zomer samen een balletje konden slaan.

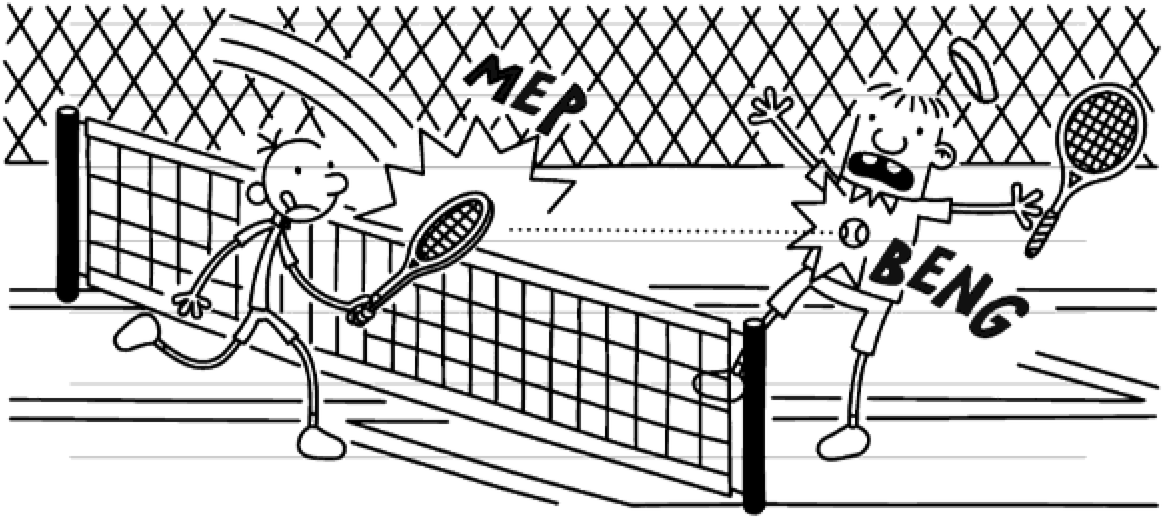

De leider die de activiteit organiseerde heette Rodrigo en hij nam ons mee naar de tennisbaan.

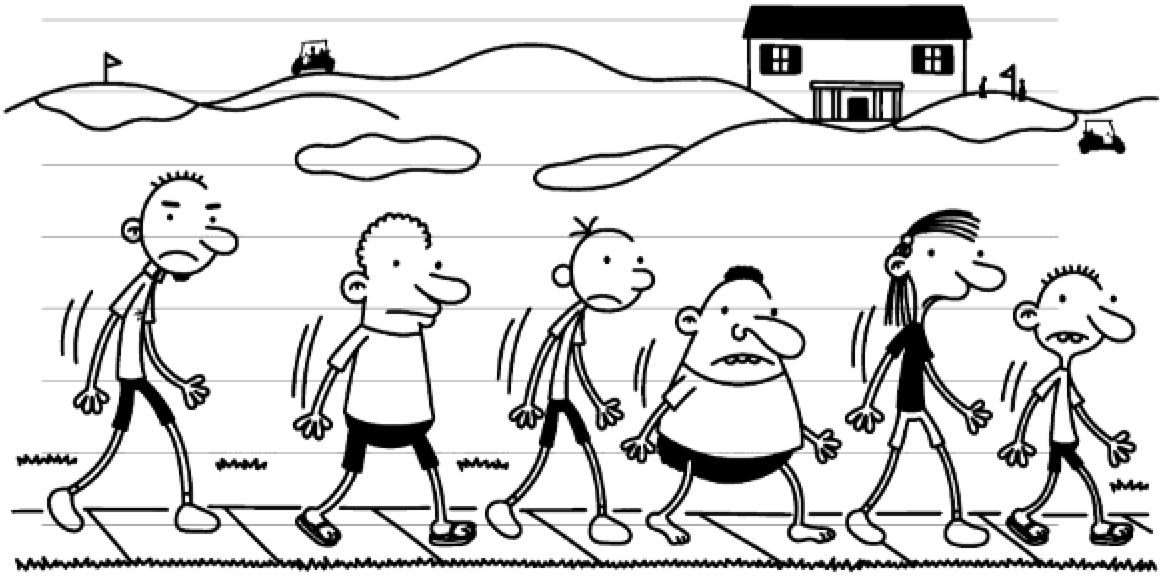

Ik dacht dat Rodrigo zou blijven om ons te leren tennissen. Maar zo gauw we allemaal door het hek waren, deed hij het OP SLOT.

Toen snapte ik dat de 'activiteiten' alleen maar bedoeld waren om ouders een paar uur van hun kinderen te verlossen.

De tennisbaan was een enorme KOOI en wij zaten de komende anderhalf uur dus gewoon gevangen. En we konden niet eens tennissen, want Rodrigo had geen RACKETS achtergelaten.

We hadden wel BALLEN. Er lagen er zeker driehonderd in een mand midden op de baan. Eerst begon iedereen gewoon over te gooien, maar het duurde niet lang of het was één groot gevecht.

Ik zocht dekking bij het hek met nog een paar anderen die geen tennisbal in hun gezicht wilden krijgen. Maar dat maakte ons juist een DOELWIT.

Dus we begonnen TERUG te vechten. Iemand ontdekte hoe het ballenkanon werkte, en dat gebruikten we om ons te verdedigen.

Ik hoor nooit bij de winnaars bij dit soort dingen en ik moet zeggen, het was echt LEUK.

Maar toen kwam er opeens een eind aan. Een kind dat de vorige dag polonaise had gelopen herkende me en vertelde iedereen dat het door MIJN familie kwam dat het zwembad leeg was gepompt.

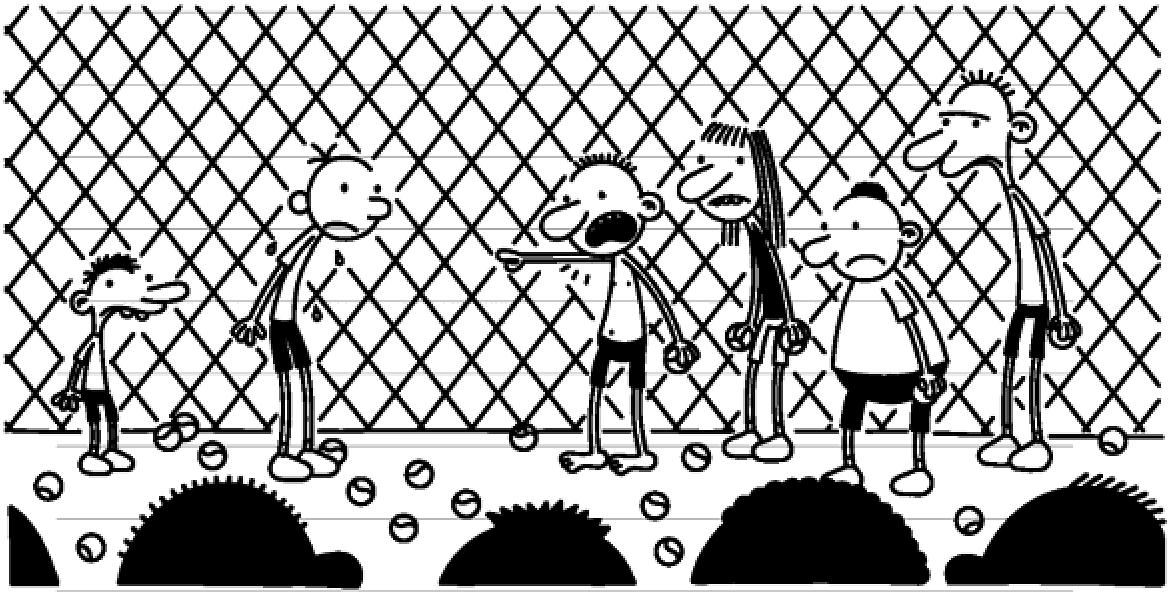

Ik legde uit dat het per ongeluk was gegaan en dat mijn kleine broertje gewoon graag een kwal als huisdier wilde. Maar die lui waren blijkbaar heel kwaad over het zwembadgedoe, en waren blij dat ze iemand de schuld konden geven.

Ik moest daar WEG, maar het hek zat op slot. Ik kon er dus alleen overheen KLIMMEN.

Bij gym, op school, kom ik de klimmuur in de gymzaal niet eens op. Maar nu mijn leven op het spel stond, klom ik over dat hek alsof ik SPIDERMAN was.

Eenmaal over het hek rende ik naar het gebouw van de leiders om om hulp te vragen. Maar aan Rodrigo had ik helemaal NIKS.

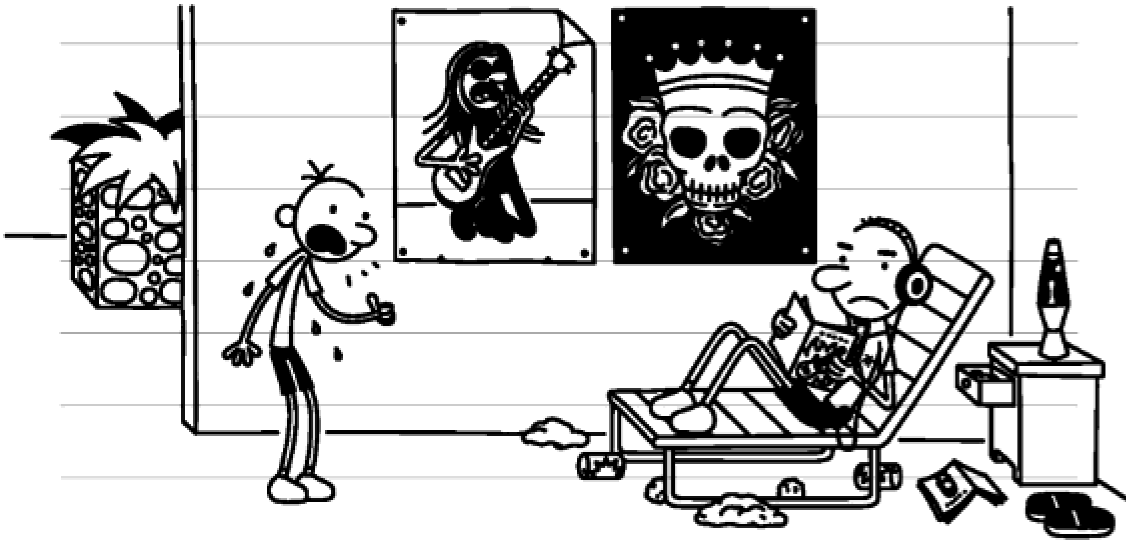

Ik voelde me buiten niet meer veilig, dus ik rende terug naar ons eigen gebouw.

De hele familie was in de suite toen ik daar aankwam.

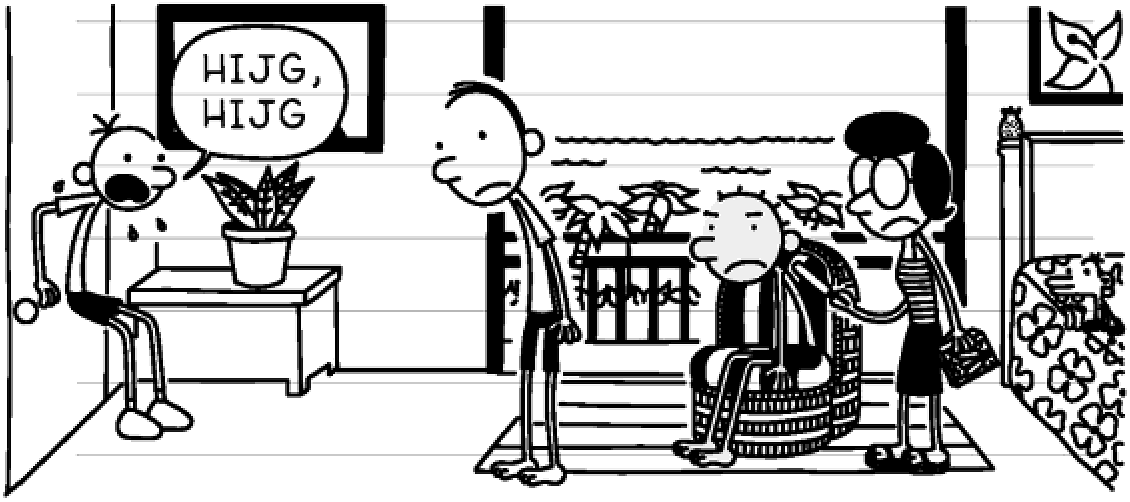

We konden eigenlijk geen kant meer op. Ik wilde de kamer niet meer uit, en Rick mocht niet eens in de zon komen.

Mam stelde voor om een dag eerder naar huis te gaan. Maar pap zei dat dit reisje een hoop geld had gekost en dat hij niet wegging voor we minstens ÉÉN behoorlijke maaltijd hadden gegeten.

Niemand wilde in een buitenrestaurant eten vanwege die stomme vogels. En we konden niet in het clubhuis van de golfbaan eten omdat we niet de goeie kleren hadden.

Op dat moment hoorden we een harde klap aan de andere kant van de kamer.

De grote koffer die van iemand anders was lag open op de grond. En er lagen OVERAL kleren.

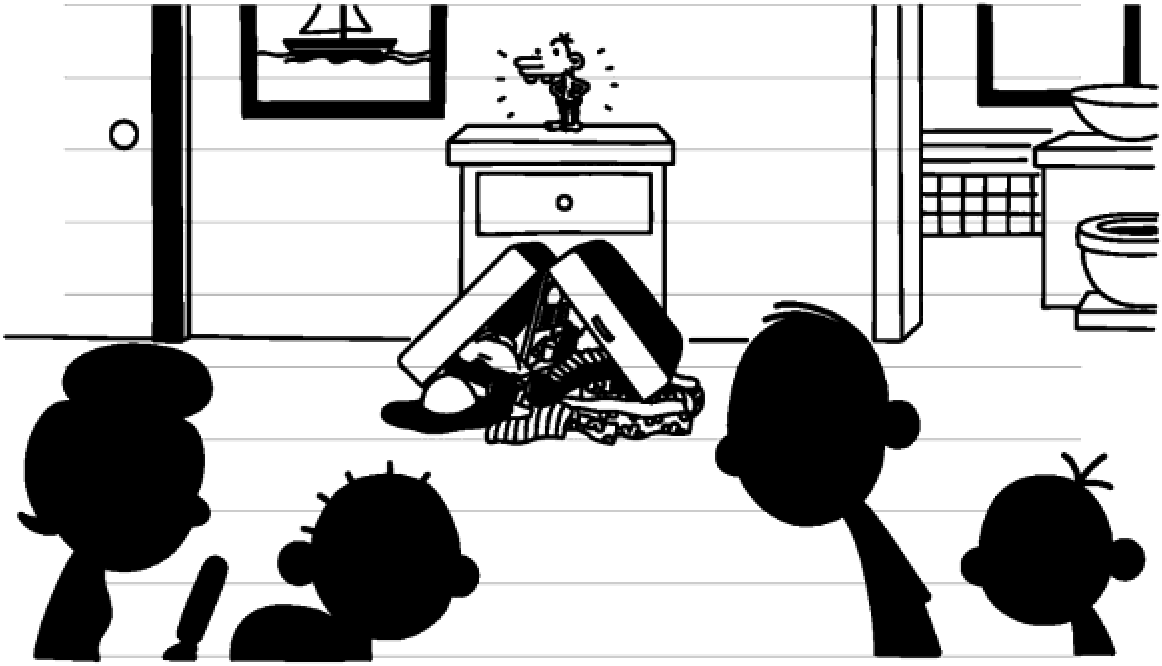

Deze koffer moest van een familie net zoals de onze zijn, want er waren kleren in alle soorten en maten.

En niet alleen kleren voor op het strand. Ook kleren die je naar de kerk aan kon, of naar een chic restaurant.

Ik keek naar pap en ik zag dat hij hetzelfde dacht als ik: met deze kleren kwamen we wel binnen bij de golfclub.

Mam zei dat het niet goed voelde om de kleren van iemand anders te dragen. Maar pap zei dat we ze daarna weer netjes zouden inpakken. En dan zouden we ervoor zorgen dat de familie van wie de koffer was hem weer terugkreeg.

Toen vond mam het al wat minder erg, denk ik, dus begonnen we kleren te passen. De enige die geen passende kleren kon vinden was RICK. Maar mam zei dat hij zich toch moest bedekken tegen de zon, dus ze gaf hem een badjas en zei dat hij er maar een overhemd overheen moest doen.

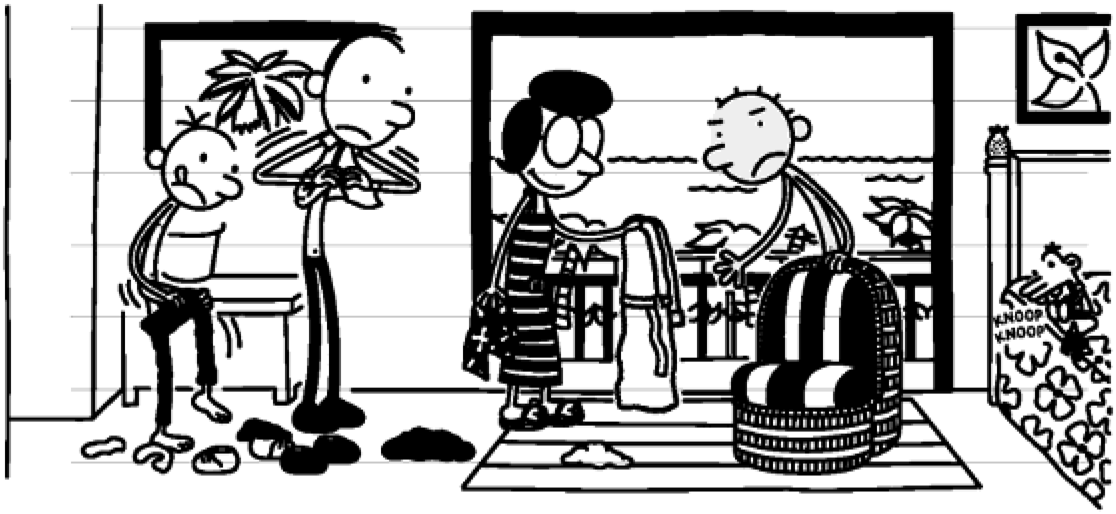

Ik moet zeggen, we zagen er PIEKFIJN uit toen we naar buiten liepen. Zelfs de outfit van Rick werkte wel, op een bepaalde manier.

We liepen naar het clubhuis en ik lette goed op of niemand me herkende. Maar we kwamen zonder confrontaties aan bij het restaurant.

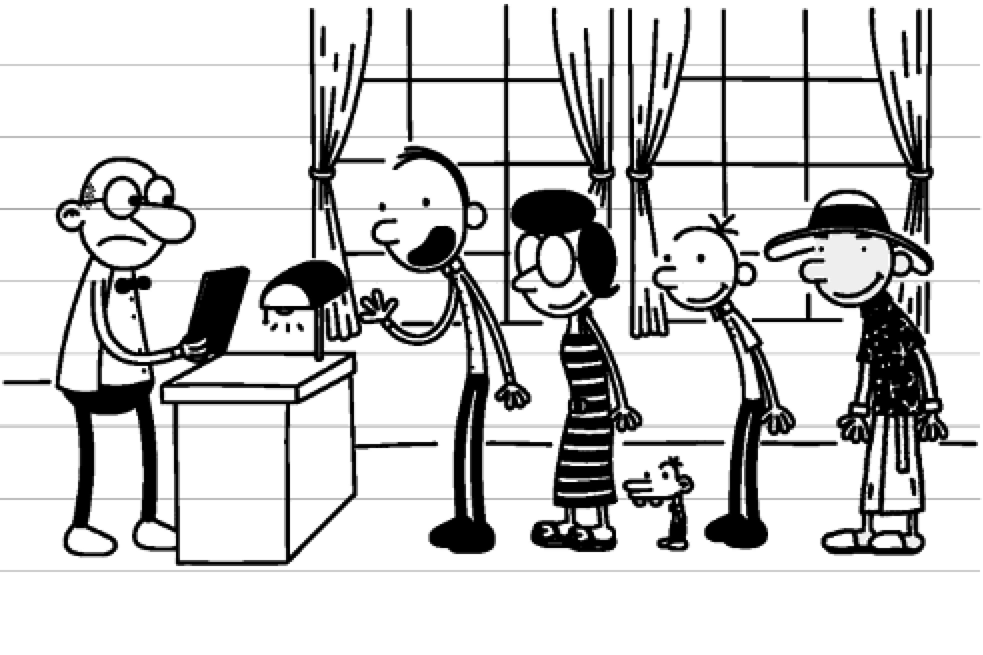

DEZE keer mochten we wel naar binnen. En ik at de lekkerste maaltijd van mijn hele leven.

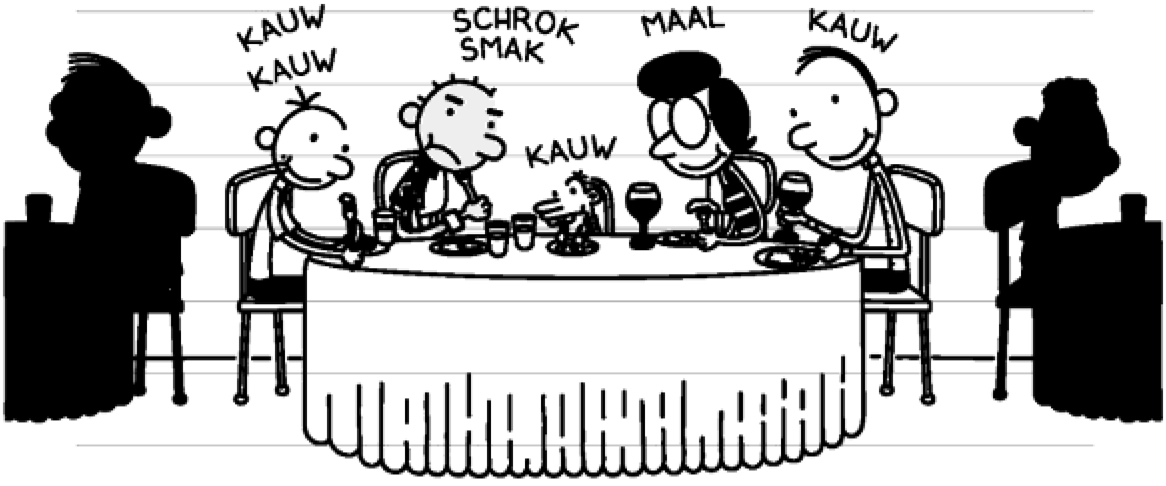

Na het toetje wilde eigenlijk niemand terug naar onze kamer. Dus maakten we eerst nog wat lol op de green.

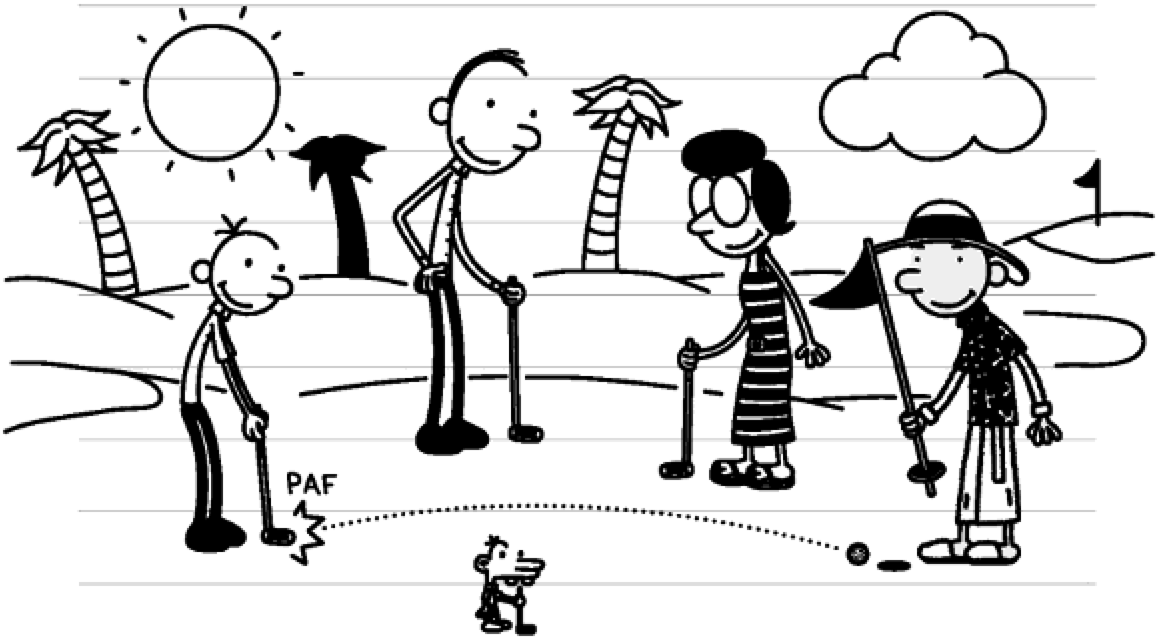

Eerlijk gezegd heeft mijn familie het NOOIT leuk samen. Dus ik kon voor heel even voelen hoe een gezinsvakantie eigenlijk hoort te zijn.

Maar ik heb geleerd dat aan alle goeie dingen een EIND komt. Een bewaker reed in een golfkarretje de green op, stapte uit en liep recht op ons af. Hij zei dat we met hem mee moesten komen.

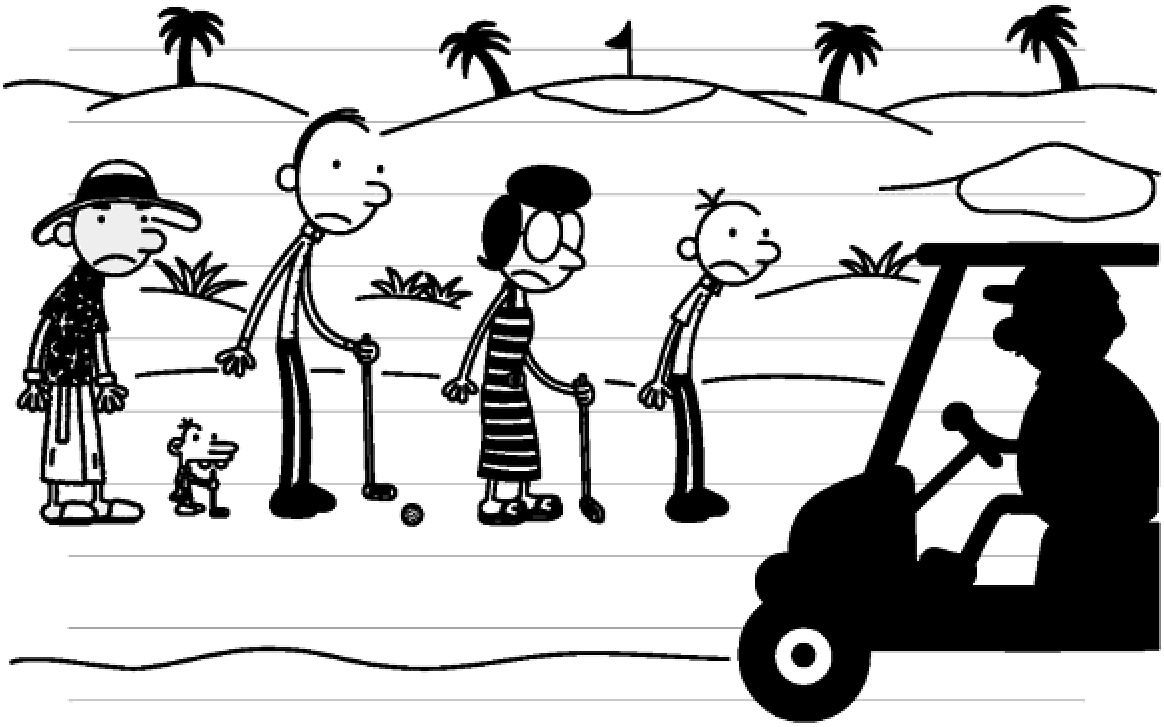

Toen pap vroeg WAAROM zei de bewaker dat een gezin in het restaurant ons had aangegeven, omdat we hun KLEREN droegen.

Even wisten we niet wat we moesten doen. Toen herinnerde ik me de les op het vliegveld: als Botermansen in de problemen komen, rennen ze WEG.

Ik ging achter het stuur van het golfkarretje zitten en het hele gezin dromde erachteraan. We gingen ervandoor en lieten de bewaker achter.

Maar een golfkarretje blijkt een waardeloze vluchtauto, vooral als je een HEUVEL op moet.

De bewaker had ons binnen een minuut ingehaald en hij zweette niet eens.

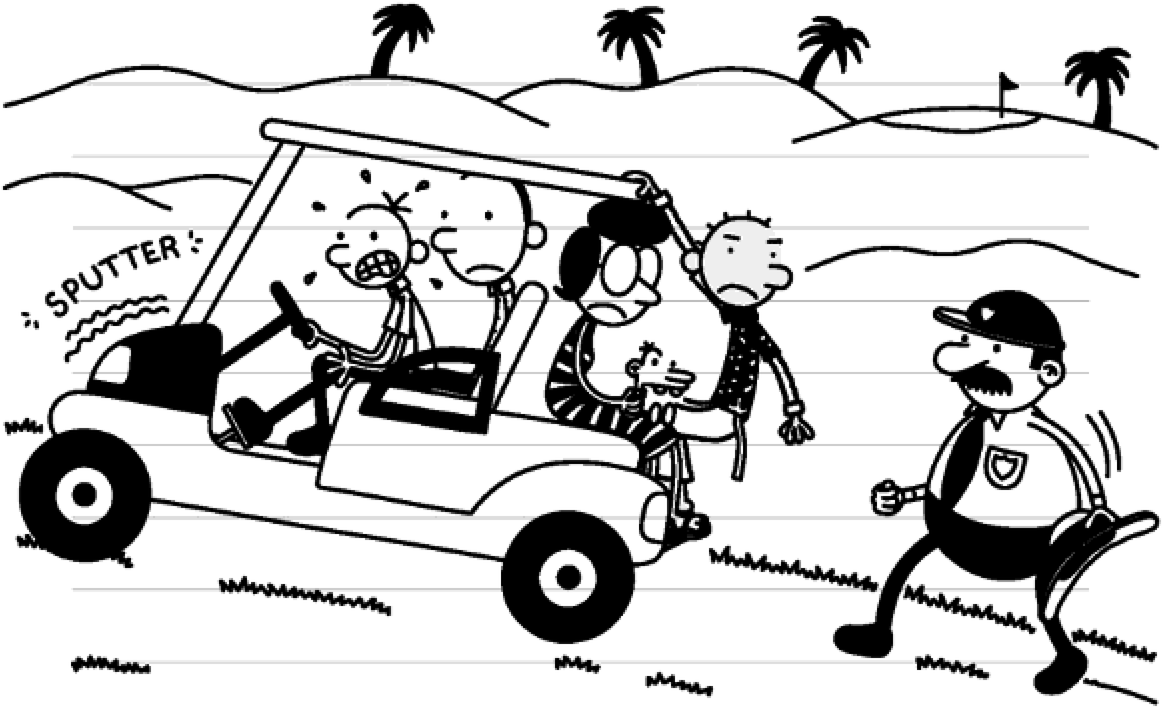

Hij nam ons mee naar onze kamer en we moesten de koffer terugbrengen naar de eigenaars. We moesten ook de kleren teruggeven die we aanhadden, en ik moet zeggen, we hebben betere momenten gekend.

We schaamden ons dood en ik vind dat dat al straf GENOEG had moeten zijn. Maar de bewaker zei dat diefstal niet werd getolereerd in het resort en dat we onze koffers moesten pakken en het terrein meteen moesten verlaten.

Pap probeerde uit te leggen wat er ECHT was gebeurd, maar die vent had geen zin om te luisteren. En toen we alles hadden ingepakt, reed hij ons ZELF naar het vliegveld.

Op het vliegveld ging pap naar de servicebalie van onze vliegmaatschappij en zei dat we een dag eerder naar huis moesten.

Maar de dame achter de balie zei dat alle vluchten voor vandaag volgeboekt waren en dat we gewoon tot de VOLGENDE avond moesten wachten om naar huis te vliegen.

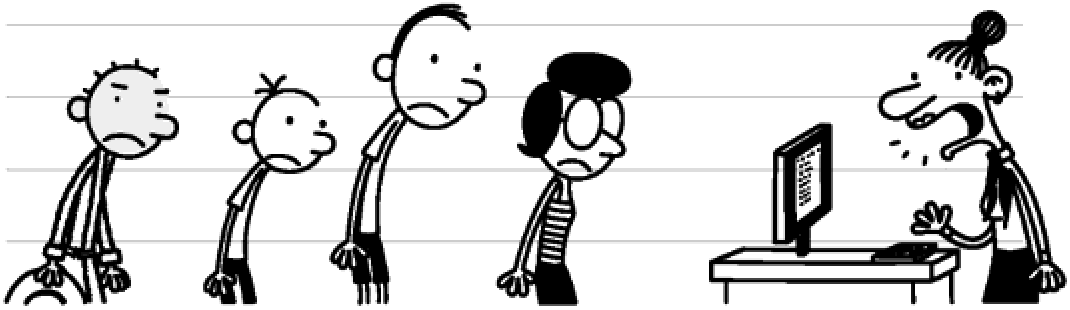

Dat was een probleem, want we hadden geen SLAAPPLEK meer.

Pap belde het hotel op het vliegveld en daar hadden ze nog maar één kamer over. Dus sliepen we de laatste nacht van onze vakantie in een piepklein kamertje. En ik deelde een bed met Rick, die nog steeds plakkerig was van de ijslolly's.

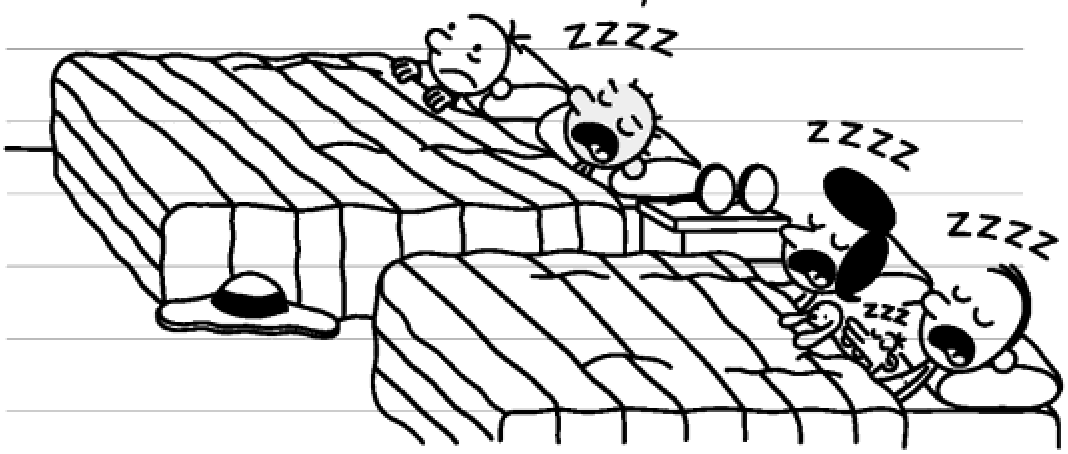

Zaterdag

Toen we 's ochtends wakker werden, dacht ik dat de dag lang zou gaan duren. Onze vlucht vertrok pas om 20.00 uur en er was niks te doen op het vliegveld. Maar tijdens het ontbijt verbaasden pap en mam ons.

Ze zeiden dat we die dag TERUG zouden gaan naar het resort.

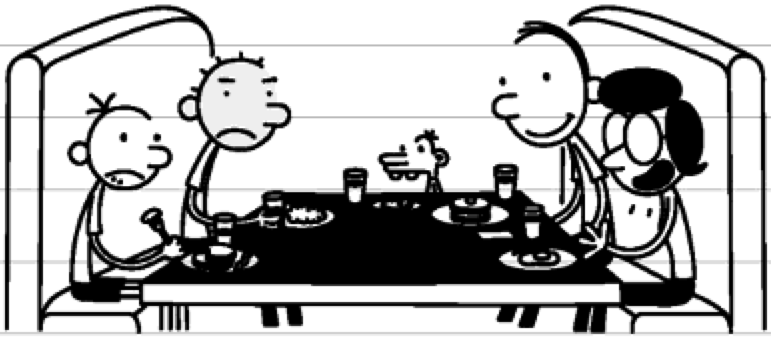

Pap en mam hadden het gisteravond besproken, en ze waren niet blij met hoe het was afgelopen. Ze besloten dat we een 'tweede poging' zouden wagen, om de vakantie goed af te sluiten.

Mam vond de gezinsfoto het allerbelangrijkst. Ze zei dat ze de PERFECTE plek wist op het strand om die te maken, en dat we daar na aankomst in het resort rechtstreeks naartoe zouden gaan.

Ik vond het een idioot idee, want ik snapte niet hoe we zelfs maar langs de receptie zouden komen. Maar pap zei dat hij een plan had, en dat zou hij ons vertellen als we er waren.

We gingen met de gratis shuttlebus terug naar het resort en we keken weer naar die video. Ik snapte opeens dat alles er zo LEUK uitzag omdat ze helemaal geen GEZINNEN lieten zien.

Eenmaal uit de bus vertelde pap ons zijn geweldige plan om het terrein op te komen. En ik moet zeggen: echt indrukwekkend was het niet.

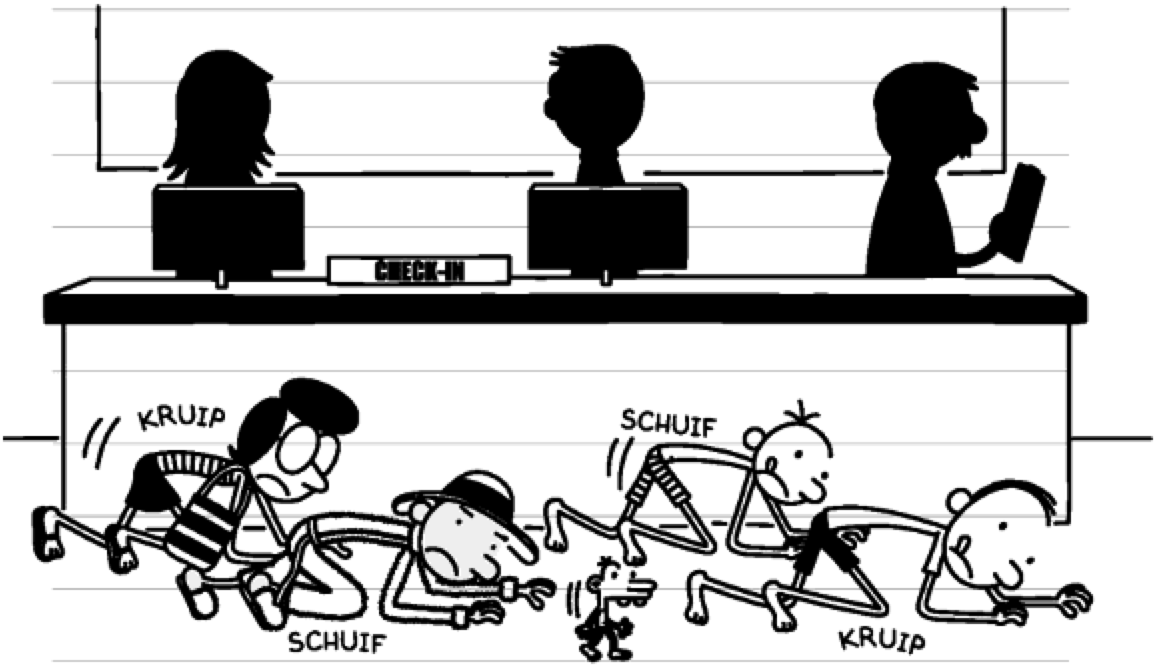

Maar het WERKTE wel. Toen we door de lobby waren, liepen we naar het zwembad. Daar waren niet veel mensen, want het werd nog steeds gevuld.

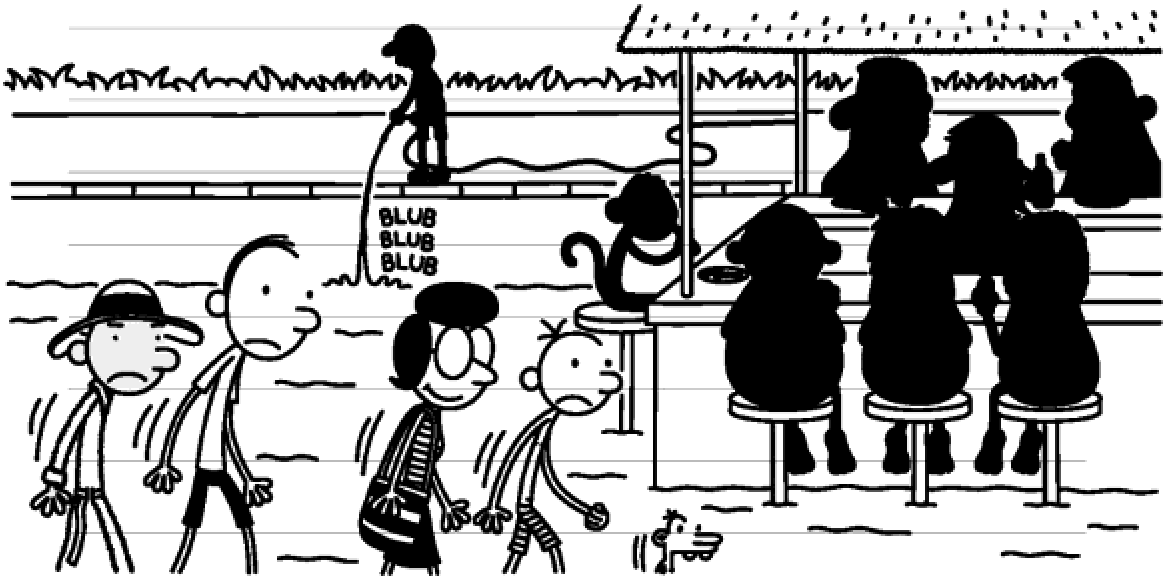

We ontdekten al snel waar alle ANDEREN waren: op het strand. Maar het was daar zo druk dat niemand echt LOL leek te hebben.

Mam wilde de gezinsfoto maken, maar er mochten geen andere mensen op staan. Dus gingen we naar de duinen, waar niemand op de achtergrond te zien zou zijn.

Maar daar kwamen we Ricks vriendinnetje tegen.

Ik vond het wel ZIELIG voor Rick, VOORAL toen mam vroeg of het meisje onze foto wilde nemen.

Maar ik weet niet of we hem als kerstkaart kunnen gebruiken, want mam wil altijd dat iedereen daarop GLIMLACHT.

Toen de gezinsfoto geregeld was, gingen we terug naar het strand. Rick zat te mokken, maar wij hadden LOL.

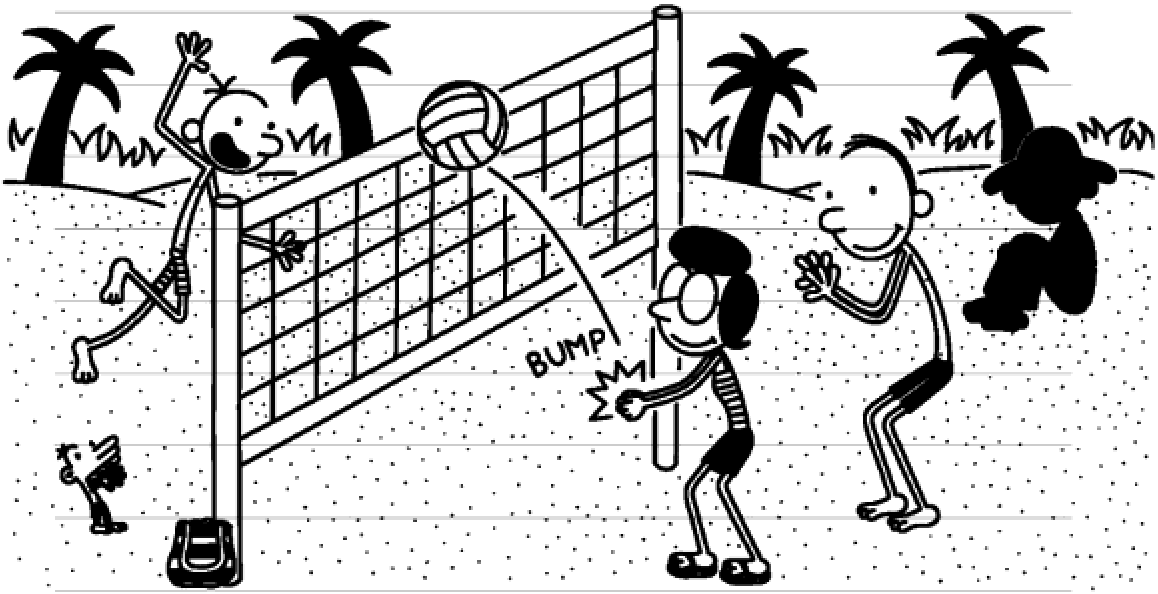

We kregen er trek van en wilden wat eten. Het probleem was dat de bewaker onze polsbandjes had afgepakt toen hij ons uit het resort schopte. Dus we konden nergens voor BETALEN.

Een stel op een van de strandbedden had nog wat restjes pizza en friet laten liggen. Dus gebruikten we de vogel-truc en vielen we aan.

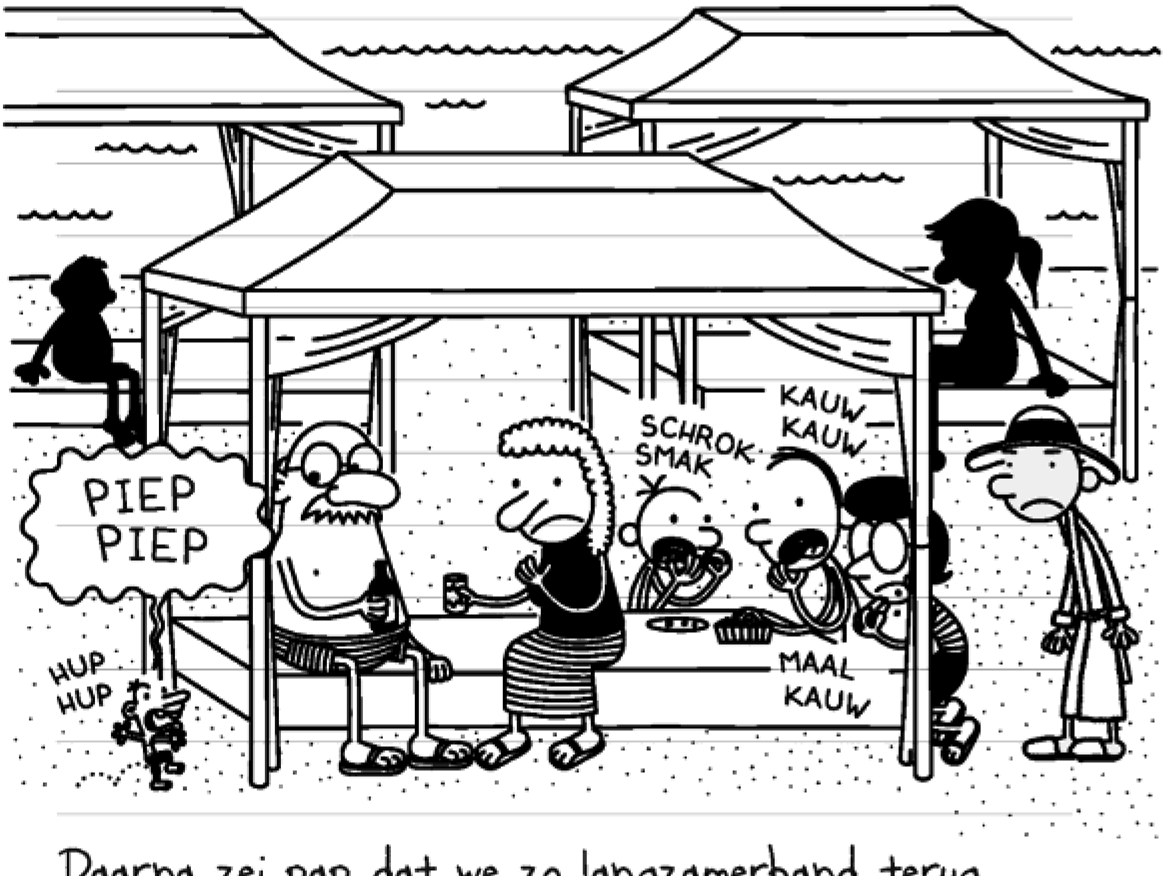

Daarna zei pap dat we zo langzamerhand terug moesten. Mam wilde nog wat foto's in de duinen nemen, dus daar gingen we heen.

Maar daarmee namen we te veel risico, want nu kwamen we ANDERE mensen tegen die we kenden.

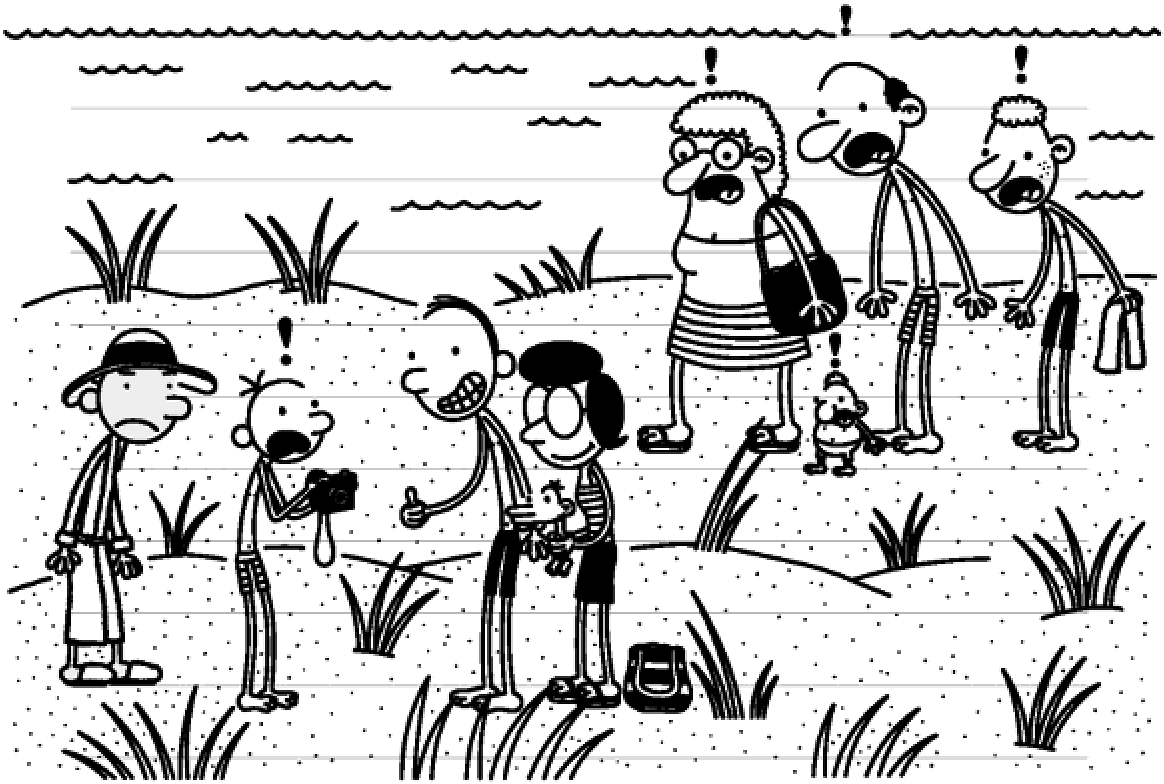

Zo gauw ze ons zagen, rende de familie weg. Ik wist dat ze de bewakers gingen halen. Dus we maakten ons zo snel mogelijk uit de voeten.

Ik weet niet waar de REST heen rende, maar ik rende naar het STRAND. Daar waren zo veel mensen, daar zou ik vast niet zo opvallen. Maar toen ik een bewaker op me af zag rennen, raakte ik in PANIEK.

Ik rende het water in en zwom naar de plek waar de windsurfers bezig waren. Ik had geen idee hoe die dingen WERKTEN, maar ik dacht dat dat de enige manier was om te ontsnappen.

Ik klom op de plank en trok het zeil uit het water. En zo gauw het zeil overeind stond, ging de plank VOORUIT.

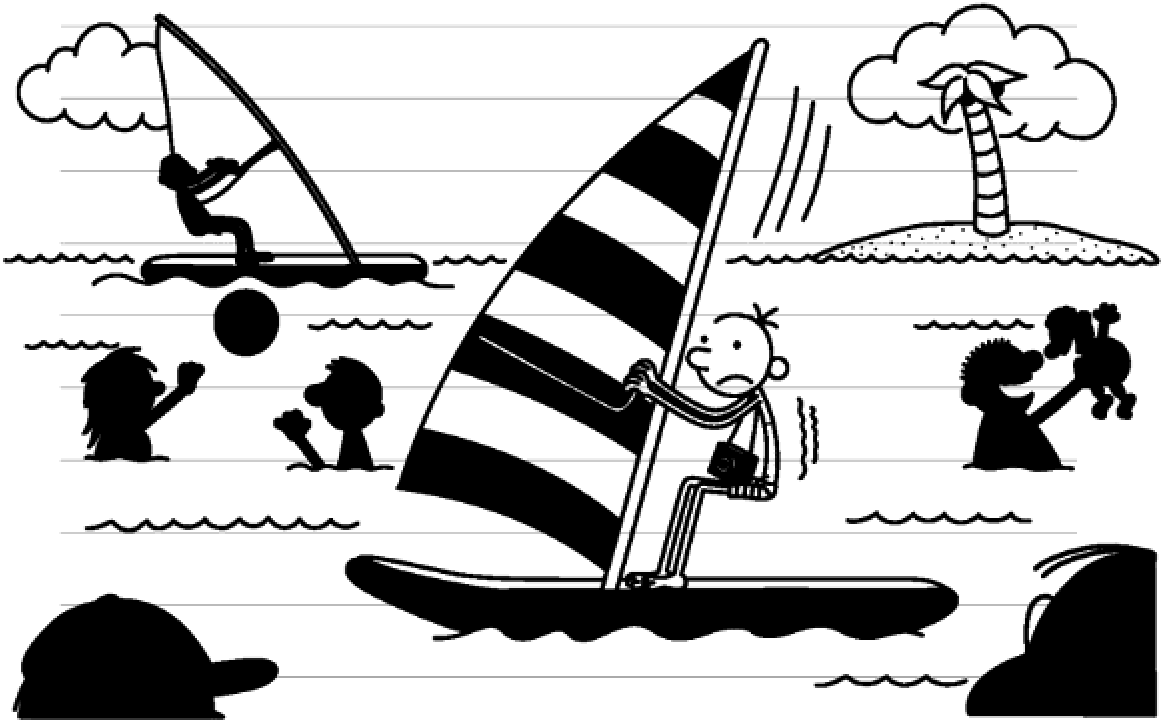

Ik ontdekte dat ik het ding kon besturen door aan de lange stang voor het zeil te trekken. Ik bedacht me dat het wel goed zou komen, zolang ik maar van het strand WEGSURFTE.

Toen kreeg een flinke windvlaag het zeil te pakken en had ik niet meer genoeg kracht om de plank de kant op te sturen waar ik heen wilde. Ik ging heel SNEL en maakte steeds meer vaart.

Recht voor me lagen boeien en touwen waarmee een deel van het water werd afgescheiden van de rest. Ik trok uit alle macht aan de stang, maar ik kon de touwen niet ontwijken.

Er zat vast een vin onder de surfplank, want er bleef iets achter een van de touwen haken. Op dat moment sloeg het hele geval om en plonsde in het water.

Ik probeerde het zeil weer overeind te hijsen, maar dat was moeilijk in het woelige water. Toen streek er iets langs mijn BEEN, en ik verstijfde.

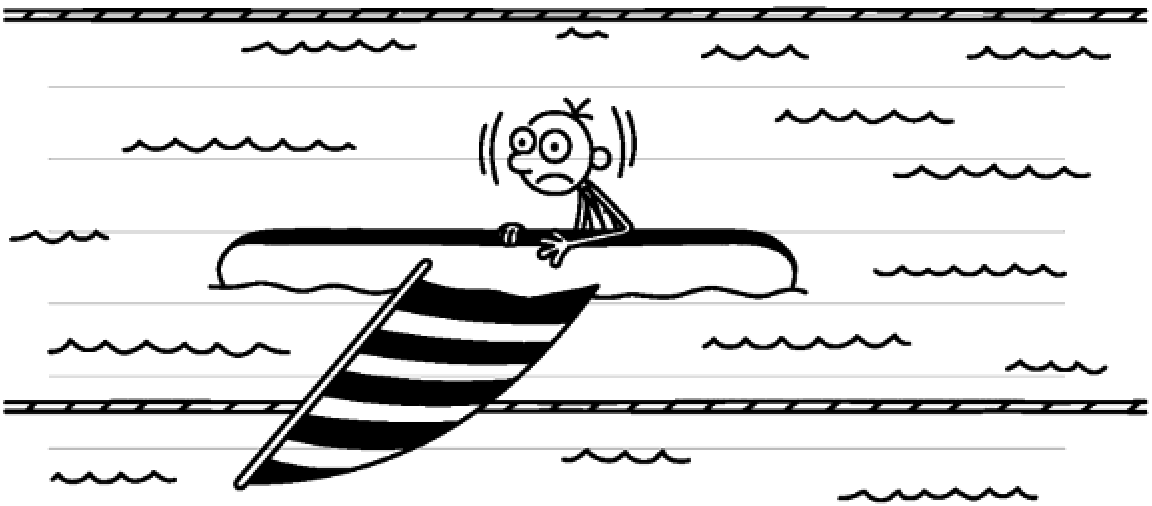

Twee seconden later verscheen er een VIN, en toen nog een, en nog een. Ik was compleet omsingeld en dacht dat ik op het punt stond om de lunch van een school haaien te worden.

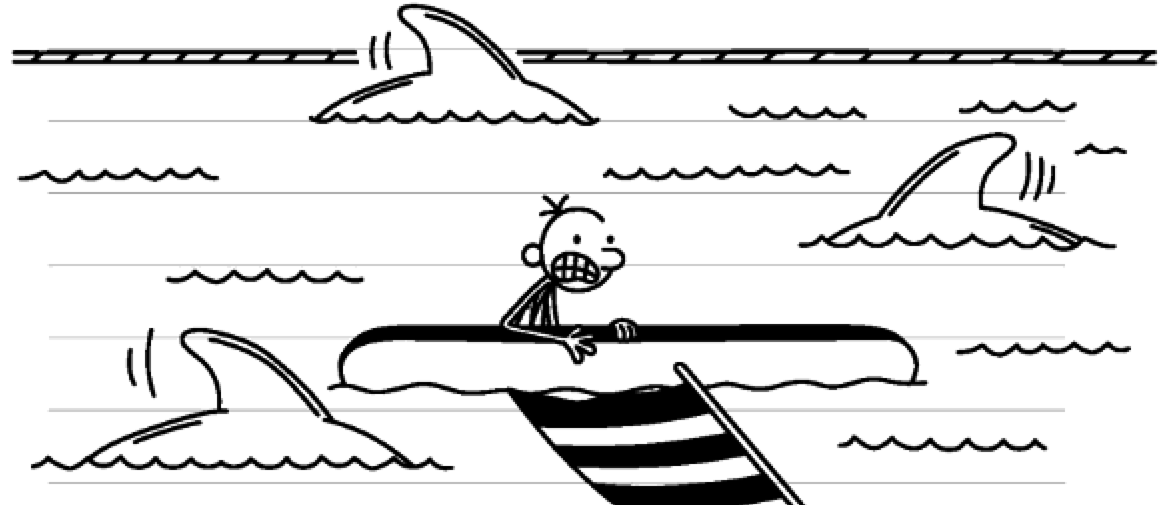

Toen snapte ik bij de DOLFIJNEN was beland. Ik was zo blij dat ik helemaal vergat hoe ik daar terecht was gekomen.

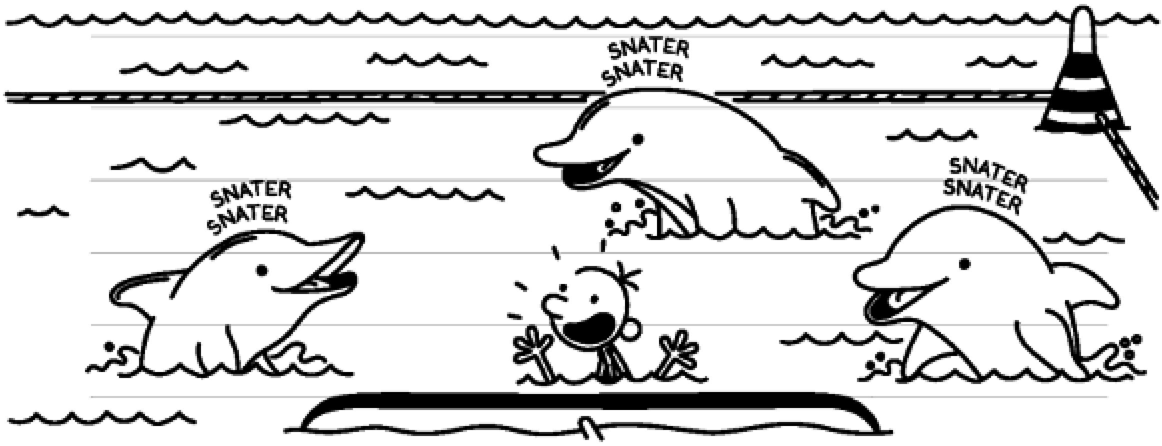

Maar ik was meteen weer bij de les toen de kustwacht langszij kwam.

Ik gaf het windsurfen op en zwom naar het strand. Maar daar was het veel minder DRUK dan ik me van een paar minuten geleden kon herinneren.

Ik ontdekte pas waarom toen ik er al was. Ik was per ongeluk aan de WILDE KANT beland. En die lui waren niet blij dat er een kind met een camera op hun privéstrand opdook.

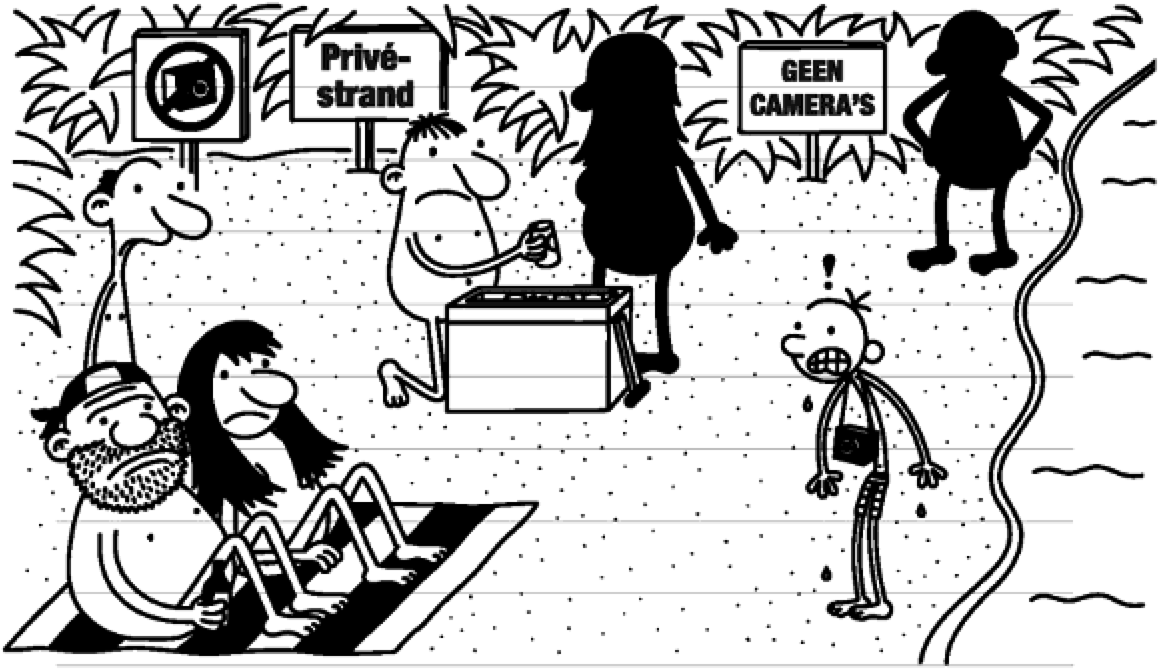

Nu kwamen er van alle kanten bewakers op me af, en ik ging er als een haas vandoor. En niet alleen de bewakers zaten me achterna, maar ook de ZONAANBIDDERS.

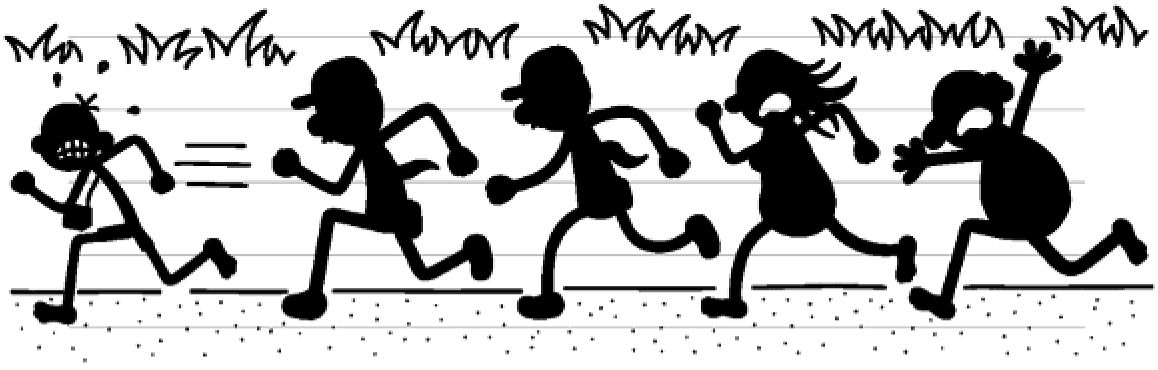

Ik sprintte over het zand richting het zwembad. Dat zag er net zo uit als het bad aan ONZE kant, alleen zat hier WATER in.

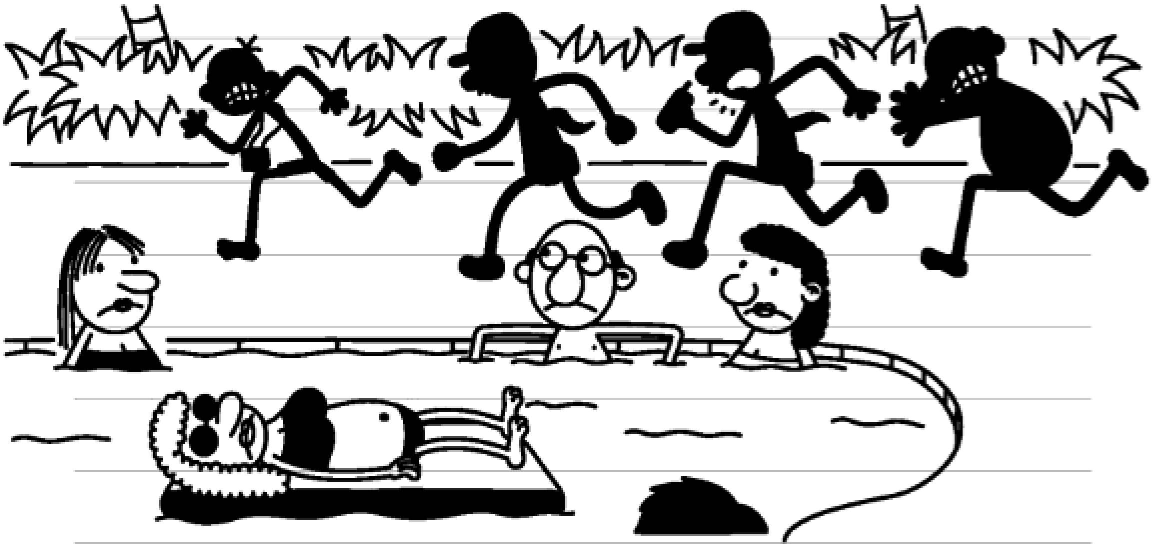

Er zat een hele horde mensen vlak achter me. Dus ik sprong over een stenen muurtje en verstopte me in een paar struiken.

Ik baande me een weg naar de andere kant van de struiken en dacht dat ik daar veilig zou zijn. Maar toen botste ik tegen een MUUR.

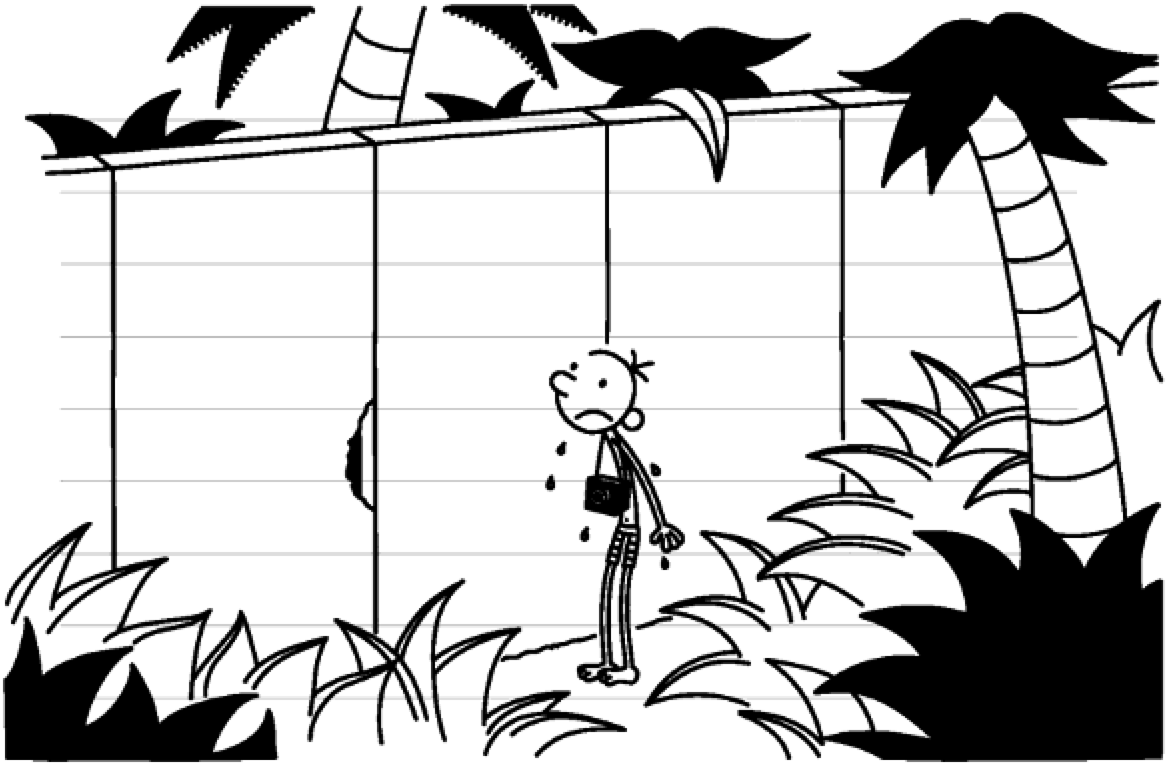

Er zat een GAT in de muur en je raadt nooit wie er aan de andere kant zaten.

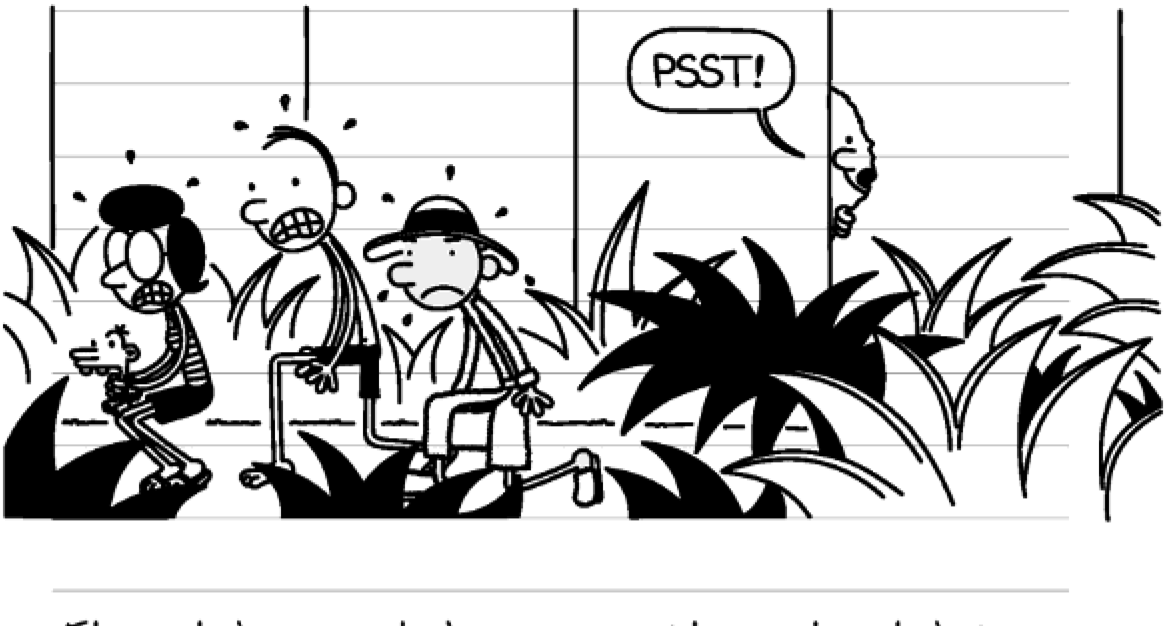

Ik trok hun aandacht en vertelde ze dat ik hulp nodig had.

Toen stak ik mijn vingers in het gat en probeerde dat stuk van de muur los te trekken. Pap duwde vanaf de andere kant, en er ontstond een kier. Maar die was te smal om me erdoorheen te wurmen.

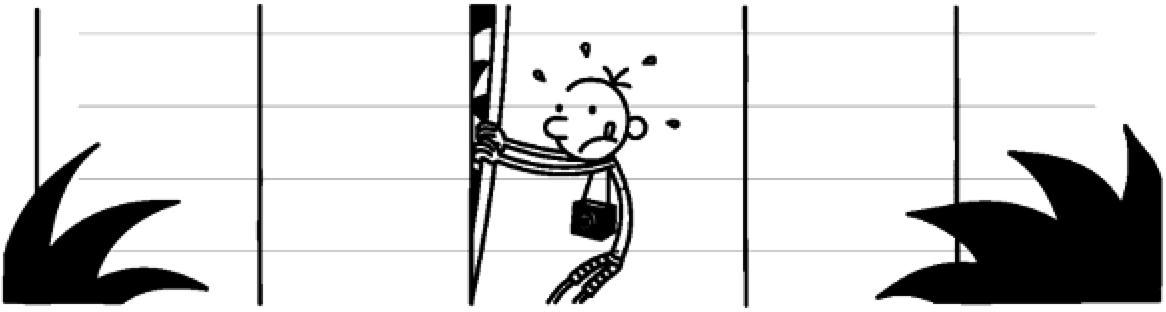

Ik kon de bewakers aan de andere kant van de bosjes in hun walkietalkies horen praten, en ik wist dat ze me binnen een paar SECONDEN zouden vinden.

Dus probeerde ik OVER de muur te klimmen, maar ik had nergens steun. Toen zag ik Ricks HOOFD opduiken. Hij stak zijn hand uit, en ik sprong omhoog en greep hem. Hij begon me omhoog te trekken, en ik dacht echt dat het zou gaan lukken.

Maar toen kroop er een SPIN met zeven poten vanuit Ricks badjas op mijn arm en hield ik het niet meer.

Toen ik op de grond viel, dacht ik dat ik er geweest was. Maar toen viel het stuk muur waar ik overheen probeerde te klimmen OM. Ik had geluk dat ik niet geplet werd door de mensenmassa die vanaf de Milde Kant door de opening stroomde.

We maakten gebruik van de verwarring om bij de uitgang te komen. Er was een bewakingspost aan de rand van het resort, en we konden daar alleen langssluipen omdat het zo'n gekkenhuis was in het zwembad aan de Wilde Kant.

Eenmaal van het terrein hielden we een taxi aan om ons naar het vliegveld te brengen.

We hadden wat turbulentie op de terugvlucht, maar na ALLES wat we hadden doorstaan kon zo'n beetje wind me niet meer van mijn stuk brengen.

Zondag

We zijn nu thuis, en mam is al bezig met het fotoalbum. En als je de foto's ziet, zou je denken dat het geweldig is geweest.

Maar er is geen enkele kans dat we ooit nog naar het resort TERUG kunnen. Ik ging naar de website om Theo te laten zien waar ik de kerstvakantie had doorgebracht, en op de homepage stond een grote foto van mij en mijn familie.

Ik kon de tekst niet lezen, maar ik denk dat ik wel ongeveer snap wat er bedoeld wordt.

DANKWOORD

Ik wil iedereen bij Abrams bedanken, vooral Charlie Kochman, die boek twaalf net zo belangrijk vindt als boek één. Heel veel dank aan Michael Jacobs, Andrew Smith, Chad W. Beckerman, Susan Van Metre, Liz Fithian, Carmen Alvarez, Melanie Chang, Amy Vreeland, Samantha Hoback, Alison Gervais, Elisa Garcia en Josh Berlowitz.

Jason Wells en Veronica Wasserman, bedankt voor jullie vriendschap. Kim Ku, bedankt voor je baanbrekende werk voor het ontwerp van de Loser-boeken.

Ik wil het hele Loser-team bedanken: Shaelyn Germain, Anna Cesary en Vanessa Jedrej. En natuurlijk Deb Sundin en het personeel van An Unlikely Story.

Rich Carr en Andrea Lucey, bedankt voor jullie steun en vriendschap. Paul Sennott, bedankt voor al je hulp.

Jess Brallier, bedankt voor je begeleiding en voor het feit dat je me als schrijver op weg hebt geholpen.

Ik wil ook iedereen in Hollywood bedanken, onder wie Sylvie Rabineau, Keith Fleer, Nina Jacobson, Brad Simpson, Elizabeth Gabler, David Bowers en Greg Mooradian.

OVER DE SCHRIJVER

Jeff Kinney stond met de boeken van de Loser-serie op nummer 1 van *The New York Times*-bestsellerlijst en won zes keer de Kids Choice Award van Nickelodeon. *Time Magazine* heeft Jeff uitgeroepen tot een van de honderd invloedrijkste mensen ter wereld. Hij is ook de oprichter van Poptropica.com, dat door *Time Magazine* werd uitgeroepen tot een van de vijftig beste websites. Hij is opgegroeid in de omgeving van Washington D.C. en in 1995 verhuisde hij naar New England. Jeff woont met zijn vrouw en twee zonen in Massachusetts, waar ze een boekwinkel hebben geopend: An Unlikely Story.

Bram vindt zichzelf perfect, maar jij en ik weten wel beter...
De familie Botermans kan eindelijk even op vakantie. Ze vliegen naar een tropisch eiland. Heerlijk!
Maar alles gaat mis: Brams vlucht is een ramp en het vakantiepark blijkt een nachtmerrie. Er lopen veel te grote spinnen rond en de zon brandt harder dan verwacht. Inpakken en wegwezen?

'Echt een vet gaaf boek!'
Sebastiaan, 11 jaar

'Buikpijn van het lachen'
Kidsweek

'Hilarisch!'
CJP Schoolmagazine

'Immens populair'
Trouw

www.wimpykid.com
www.hetlevenvaneenloser.nl